

W.E. JOHNS

BIGGLES NA STOPĚ

redress

W. E. JOHNS

BIGGLES NA STOPĚ

W. E. Johns © GP Agentur Bratislava, 1993

Jacket illustration Zdeněk Burian

© Eva Hochmanová et Ostrov, 1993

© nakladatelství Toužimský a Moravec, 1993

ISBN 80-900955-9-3

I

KRÁL ROZHODL

Mazeus, syn Hystomannův, se opřel o vyhřátý kmen královské palmy a díval se zamyšleně na nekonečnou písčnou poušť, která se před ním rozprostírala. Rád by byl věděl, co je za tím záhadným purpurově modrým pásem na obzoru, zakrývajícím dálky. Jaká zvláštní zvířata tam asi žijí? Snad tam někde jsou i legendární příšery, o kterých tolik slýchal: nosorožec a žirafa. Mazea vzrušovala myšlenka, že by je spatřil živé; vždyť

byl ještě mladík. Bylo mu sotva šestnáct let. Spolu se svým otcem, který byl setníkem královské stráže, se poprvé účastnil válečného tažení perského krále. Vojsko nyní tábořilo v oáze Charsah v horním Egyptě. Tehdy to byla země pochmurná, vládlo v ní mocné božstvo Ra.

Psal se rok 525 před Kristem, skoro pět století před tím, než Caesar přistál u břehů barbarské Británie. Kambyzes, dobyvačný syn velkého Kyra, zakladatele perské veleříše, se vydal na pochod. Ke svému rozlehlému království připojoval stále více zemí. Jeho válečníci ozbrojení oštěpy a sekýrami, dobyli také Egypt a král oslavil tuto událost tím, že zahubil posvátného Apise a vyplenil chrámy velekněží. Nyní se zastavil v této oáze, aby se vojska zotavila, než se vydají dobývat nová území.

V táboře kolovaly podivné zvěsti. Pověřiví vojáci si vypravovali se zatajeným dechem o podivných znameních a ještě podivnějších úkazech, o prolhaných čarodějích, kteří byli chyceni, když pronášeli zaklínací formule, o prorocích, kteří umírali s podivným zábleskem v očích, o sloupech dýmu, které se zdvihaly za dne v poušti, a o záhadných ohních, které planuly v noci na obloze. Ale když rozzuření perští zvědové vyjeli tryskem do pouště, nenašli tam zhora nic. Někteří vojáci mluvili o ďábelských postavách, které se plížily mezi dunami, o kočkách se dvěma hlavami, o mužích s hlavami psů, které nikdo nemohl zabít. Jeden lučištník přísahal, že viděl, jak tělo jestřába se dvěma zobáky proklál šíp, ale jestřáb nespádl. Jiný bojovník tvrdil, že kámen, který vrhl, se odrazil od hada s dračí hlavou, jenž pak zmizel v písku, i když nikde kolem nebyla ani díra, ani křoví, ani jakákoli jiná skrýš. Všechno tu bylo záhadné.

Mazeus se vytrhl ze zadumání, když spatřil otce, jak dlouhými kroky přichází mezi sevřenými řadami odpočívajících vojáků. Měl vážnou tvář a Mazeus pocítil bázeň. Otec se vracel z porady u krále.

„Co je nového, otče?“ zeptal se ho, když vousatý setník dorazil k jejich hedvábnému stanu.

V chladivém stínu položil Hystomannus obě ruce synovi na ramena. Málokdy mu takto projevoval něhu. „Pro tuto výpravu jsi ještě příliš mladý,“ řekl mu otec zamyšleně. „Raději jsem tě měl nechat u matky v Persepoli.“

„Příliš mladý, otče?“ zvolal překvapený Mazeus. „Vždyť všichni hoši, které znám, a dokonce o mnoho mladší než jsem já, šli také do války.“ Byla to pravda, neboť v dávných dobách se hoši cvičili v zacházení se zbraní, jakmile ji byli schopni unést.

„To je možné,“ řekl otec zjihle a stíral si ručníkem pot s tváře. „Tentokrát se ale jedná o něco jiného.“

„Jak to, otče? Copak jsem se neosvědčil v boji?“

„Ano... ano. Ale nyní... já nevím. Ti pohanští bozi ve mně vzbuzují obavy, kterých se nemohu zbavit. Neumím si to vysvětlit rozumem ani nijak jinak.“

„Král se již rozhodl?“

„Ano. Ale nevyslyšel naše rady. Vášně pro výpravu ho ovládá tak silně, že neví, kdy přestat.“

„Chceš tím říci, že se již brzy vydá na cestu?“

„Jakmile zapadne slunce, vydáme se na pochod.“

Mazeovy oči prozrazovaly zvědavost i napětí. „Kupředu!“ Hystomannus ukázal prstem na vyprahlý písek, který se na slunci oslnivě třpytil. „Tam je naše cesta,“ řekl zlostně.

„Jaký bude náš cíl, otče? Nebylo toho plenění již dost?“

„Víc než dost. ale Kambyeses přísahal, že musí vyplnit chrám v Amónu a zničit jeho božstvo. Zvědové ho ujistili, že to místo leží nedaleko pevnosti Sivah. Říká se o něm, že je domovem všech čarodějů této země. Tam prý se radí kněží se svým orákulem.“

„Jak je to daleko?“

„To nikdo přesně neví. Je to někde v poušti. To je vše, co víme.“

„A co najít průvodce?“

„Raději umřou na mučení, než by promluvili!“

„A kde jsou ti, co nás sem zavedli?“

„Nechťejí už jít dál. Říkají, že už nemají dost sil. Navíc jim bůh Ra zapečetil rty.“

„To neexistuje způsob, jak jim je otevřít?“

„Můžeš si být jistý, že jsme vyzkoušeli všechno,“ řekl Hystomannus suše.

„A přesto půjdeme?“

„Přesto. Nyní už víš, co jsem měl na mysli, když jsem řekl, že tentokrát jde o něco jiného.“

„Odejdu si nabrousit oštěp,“ usmál se Mazeus.

Otec zavrtěl hlavou. „Nepřátelé, se kterými budeme bojovat, nejsou z masa a krve. Viděl jsi snad někdy, že bych ucouvl před kameny a létající ocelí?“

„Nikdy, otče.“

„V poušti jsou horší věci, žízeň, vedro, píseční d'ábli, kteří se prohánějí po poušti. Žádná síla neudrží jejich řádění, žádný štít neodolá jejich náporu!“

„Otče, takhle tě slyším mluvit poprvé!“ zvolal Mazeus.

„Vím hochu, vím.“ Hystomannus se otrásl. „Jsou tím vinni ti prokletí kněží,“ zabručel. „My jsme zničili jejich božstvo, a v noci nám podivné hlasy našeptávají, že oni nás také zničí.“

Mazeus se usmál, ale v úsměvu se mu zračila obava. „Uvidíme. Kolik mužů se zúčastní této výpravy?“

„Padesát tisíc. Jakmile začne zapadat slunce, armáda vyrazí kupředu. Pojd', připravíme se na cestu.“

POUŠŤ VYPRAVÍ

Jakmile začalo rudé slunce klesat k zemi, vydalo se nesmírné vojsko v plné zbroji na pochod. Partští kopiníci, skytští jezdci, mardijští lučištníci, Médové a Súsové, prakovníci, střelci s kušemi, muži na koních i pěšáci, válečné vozy se zavazadly – všichni se pohybovali po chvějících se dunách v důvěře ve vítězství, protože nikdy nepoznali porážku.

Mazeus jel nedaleko otce vedle vozu, ve kterém byla uložena truhla s královským šatstvem spolu se záznamy písařů, kteří doprovázeli krále, aby zapsali vše, co svědčilo o jeho udatnosti... Vůz obklopovala královská stráž, která se skládala z nejurozenějších mužů.

Slunce rychle haslo v písku. Měsíc vyšel na obloze a myriády hvězd zářily na obloze, zbarvené jako samet. Klidnou nocí se ozývaly zvuky, které duny nikdy předtím neslyšely. Byl to tlumený dusot statisíců nohou, řinčení zbraní, skřípění kol, úpění otroků a švihání bičů nad jejich hlavami.

Po tři dlouhé dni a noci se vojsko vlnilo poušti jako obrovitý had a zastavilo se teprve, když slunce stálo vysoko na obloze. Marně hledali vojáci místo k odpočinku, nebyl zde ani strom, ani pták, ani zvíře nebo stéblo trávy. Ani jiná živá bytost neporušila věčné ticho pouště. V dálce se stále objevovaly podivné věnce dýmu, které mířily k nebi jako žalující prsty. V noci bylo vidět nadpozemské ohně, které plápolaly na dunách. Muži

pochodovali mlčky vpřed a přitom se vyhýbali pohledu z očí do očí. V celém vojsku zavládl strach.

Když se armáda třetí den navečer zase dala na pochod, ozval se vzrušený šepot. Že prý jsou vpředu vidět jakési pahorky. Vojáci měli stejnou radost jako námořníci, když zahlédnou pobřeží. Mazeus popojel na vrcholek duny a dlouho se upřeně díval na řadu zubatých vrcholků hor, které se zdvihaly jasně a nehybně k obloze. Byly vzdálené asi tak třicet mil. Mazeus by byl rád viděl unavené vojáky odpočívat v jejich stínu. Chvilí ještě postál, ale potom odcválal zpět, aby to hlásil svému otci.

Asi o čtyři hodiny později si Mazeus všiml, že měsíc potemněl. Nebyl to již kotouč zářivého stříbra. Změnil se ve smetanovou, skoro zlatavou barvu. Zdál se také mnohem větší. Měl zamlžené okraje. Mazeus na to upozornil otce, ale všechno, co z něho dostal, bylo stručné: „Jed' dál!“

Uplynula další hodina a Mazeus spatřil, jak se z měsíce stal ponurý, oranžově zbarvený kotouč, jaký nikdy předtím neviděl. Také si všiml, že krok pochoduujících vojáků se protáhl a že se začal ozývat neobvyklý hlomoz z klikaté směsi povozů. Také práskání bičů se zrychlilo. V plačtivém skučení velbloudů se skoro ztrácel křik ochraptělých vozků.

Na Mazeovu tvář narážely závany větru. Byly tak horké, jako by je vydechovaly útroby nějaké sopky. Nepřinášely žádné osvěžení. Hochem projel záchvěv strachu.

„Proč tak spěcháme, otče?“ zeptal se zvědavě hoch. Přejel si jazykem zuby, protože se mu zdálo, že na nich má drsný povlak, který ho škrábal v ústech, když mluvil.

„Blíží se bouře,“ zněla stručná odpověď. „Podívej se na měsíc!“

Mazeus se obrátil a zatajil dech. Měsíc změnil barvu v ponuře hnědou a okraje měl tak zahaleny, jako by byly potaženy závojem. „Myslíš, že to je písečná bouře?“ zeptal se hoch nedbale. Nebál se, protože nic takového dosud nikdy nezažil.

„Ano. Drž se v těsné blízkosti vozu!“

„Myslíš, že nás bouře překvapí, než dorazíme k těm pahorkům?“ vyptával se Mazeus a přitlačil levou nohou koně, aby ho přiměl jet blíž k vozu.

„Ano!“

„Nemůžeme už od nich být daleko.“ Mazeus se při řeči znovu obrátil v sedle a na obloze hledal měsíc, ale marně.

Šik vojáků se pohyboval v naprosté tmě.

„Uvaž si šerpu přes ústa a drž se těsně po mém boku!“ řekl otec hochovi. Za chvíli se přihnal víchr.

Zpočátku byl mírný jako vánek. Ze všech stran se ozývalo úpění. A potom to přišlo. Nejprve náraz, za ním hukot a skučení. Žhavý víchr s mrakem písku píchal a pálil jako štípance nesčetných mravenců.

Mazeus rychle sehnul hlavu a hbitě si uvázal šerpu. Zároveň se pokoušel udržet na uzdě svého koně ve tmě, jakou ještě nikdy neviděl. Kde je vůz? Mazeus si myslel, že jede směrem k němu, ale tam, kde se domníval, že je, vůz nebyl. Ve skučení vichru zaslechl slabé úpění otroků a klení vojáků. Ale hledal je marně. Šílený strach mu sevřel srdce. „Otče!“ vykřikl hoch, ale vítr mu to slovo odtrhl od úst a odnesl je pryč. „Otče!“ opět vykřikl hoch a přitáhl otěže, aby ovládl polekaného koně. Zvíře, které vycítilo jeho strach, se vysoko vzepjalo a pak prudce

vyrazilo kupředu. Uzda praskla a vyděšené stvoření tryskem prchalo před ženoucí se bouří.

Mazeus byl oslepený pískem, lapal po vzduchu, levou rukou uchopil sedlo. V pravici stále svíral oštěp. Bylo to snad silou zvyku, protože ztráta zbraně byla v Kambysově armádě trestána smrtí. Jak tak jel, zdálo se mu, že ho svírá v objetí tisíc démonů. Měl pocit, že z něho strhávají šaty, že ho chytají, že mu chtějí sedřít pískem s obličej kůži. Mazeus vůbec nevěděl, kam jede; věděl jen, že ho písek nadobro zadusí. Musel přece dýchat! Jakmile se nadechl nosem a ústy, vnikla mu tam jemňoučká zrnka písku a ucpávala mu krk i plíce.

Ozval se skoro lidský skřek a kůň padl..

Mazeus v sedle zavrával. Najednou se ozval skoro lidský skřek. Kůň padl. Hoch byl odhozen, ale za chvíli se zvedl a hmatal po zvířeti. Bylo již mrtvé. Mazeus stál chvíli úplně potichu, zdrcený tou pohromou. Potom se dal do běhu. Zdálo se mu, že se potácí v žhavém příboji, který ho chytal za kotníky a stahoval dolů. Upadl, zase vstal, upadl. Sotva si uvědomoval, co dělá.

„To je konec světa!“ pomyslel si, jak tak namáhavě klopýtal.

Náhle ucítil pod rukama pevnou hradbu. To už nebyl písek. Byla to skála. Dorazil k oněm pahorkům. Dál postupoval pomalu, jako by byl slepý. Konečně našel skrýš. Byla to rozsedlina, která vznikla ve skalním masívu. Písek sice proudil dovnitř, ale nebylo to tak zlé jako venku. Bouře se postupně začala ztišovat.

Nadešlo svítání. Mazeus se unaveně vyškrábal ze svého útulku. Tvář měl odřenou, rty suché a popraskané. Trápila ho strašná žízeň. Mazeus si pomyslel, že se musí napít nebo zemřít. Nemohl se zbavit písku, který se mu přilepil na rty. Kde je armáda? Kdyby zvedl kopí, snad by ho někdo mohl spatřit. Mazeus s námahou otevřel oči a rozhlédl se po poušti. Všechno, co mohl vidět, byl písek. Kam až oko dohlédlo, všude se vlnily žluté písečné přesypy. Za zády měl Mazeus hory. Vypadaly zlověstně a bezcitně jako smrt. Mazeus to nemohl pochopit. Kde je armáda? Tahle myšlenka mu stále zněla v malátné mysli. Kampak se asi poděla v tak krátkém čase? Jedna věc byla jistá: nebyla tu.

Mazeus nemohl vědět, že celá perská armáda, skoro padesát tisíc jezdců a pěšáků, koní a vozů, ležela pohřbena v písku ani ne míli od místa, kam dovrával.

Nikde nevyčnívalo kopí ani prapor, aby označily masový hrob.

„Můj otec se vrátí,“ pomyslel si Mazeus zoufale. „Vrátí se, aby mě našel. Musím tu udělat znamení, aby mě našel. – Oštěp!“ Mazeus uchopil malátně oštěp, zabodl ho hluboko do písku, takže hrotem čněl k obloze. Když to udělal, lehl si, aby čekal na otce.

Slunce stoupalo vzhůru a zabodávalo ohnivé paprsky do vyprahlého písku. Všude vládlo ticho. Mazeovo tělo se již nehýbalo. Jeho duch odešel hledat své kamarády do věčného blankytu nad široou pouští.

KAPITOLA PRVNÍ

VRAH V MĚSÍČNÍ NOCI

Major Jakub Bigglesworth, kterému přátelé neřekli jinak než Biggles, složil mapu, do níž se díval, a odhodil ji na dlážděnou terasu.

„Nikoli,“ řekl potom Zrzkovi Hebblewaitovi, který stál nedaleko něho. „Zcela rozhodně ne! Algy mi dosvědčí, že jsme se dávno předem dohodli na nejkratší a nejpřímější trase do Kapského Města. Teď jsme tady, ani ne na poloviční cestě, a ty si přeješ letět na úplně opačnou stranu. Moje odpověď zní, že poletíme do Kapského Města a nikam jinam, ledaže by se vyskytla nějaká nepřekonatelná překážka, která by nám zabránila dostat se odtud pryč.“

„Zcela správně, veliteli,“ souhlasil Zrzek se zjevným zklamáním v hlase. „Byl to pouhý nápad, víte...“

„Ano, já znám takové nápady. Už nemusíš nic říkat. Věc je vyřízena.“ Biggles se zády opřel o křeslo a sáhl po sklenici s chlazeným nápojem, která stála na malém stolku.

„To je obraz velkého bílého náčelníka, který zde rozbil svůj stan,“ zabručel ctihodný Algernon Lacey, jemuž se říkalo Algy. Právě zachytil pohled Zrzkových očí a usmál se nad jeho roztrpčeností.

Naši letci byli v Egyptě. Přiletěli sem před několika dny z Anglie. Let nebyl příliš náročný. Pro tuto příležitost zakoupili nové turistické dvoumotorové letadlo.

Důvod pro tuto cestu byl následující: major Mullen, bývalý velitel Bigglesovy letky královského britského letectva číslo 266, nyní vysoký úředník Jihoafrické unie, se rozhodl, že uspořádá večeři a tím i schůzku bývalých vojáků své letky, a protože většina z nich byla nyní v Africe v jeho službách, bylo jednodušší uspořádat večeři v Kapském Městě než v Londýně. Biggles přijal toto pozvání s radostí, protože neměl v té době žádnou naléhavou práci. Algyho a Zrzka vzal s sebou jako hosty. Všichni tři se těšili na zábavný výlet.

Letci se vypravili na cestu v dostatečném předstihu. Trasu si rozčlenili na několik úseků. Součástí plánu bylo navštívit několik míst, která je zajímala. Nyní byli již tři dny v Káhiře. Letadlo si nechali v Héliopoli, aby si mohli prohlédnout starodávné město.

Zrzek si v poslední době navykl doporučovat okružní lety, protože nikde nebyl tak šťastný jako v letadle. Právě nyní navrhl, aby navštívili Jeruzalém, ale Biggles to rázně odmítl.

Letci bydleli v jednom neznámém hotelu na okraji města. Částečně proto, že to nebylo drahé, a částečně proto, že se chtěli držet stranou obvyklých návalů turistů s hejny domorodců, kteří škemrají o bakšiš. Hotel byl malý, a tak letci nebyli zklamáni, když zjistili, že jsou v něm skoro sami. Nadešla noc a letci seděli venku na terase pod zářícím egyptským měsícem. Odpočívali po namáhavém dnu, kdy si prohlíželi pamětihodnosti města.

„Máš tedy v úmyslu zítra odletět?“ zabručel Algy a podíval se na Bigglese.

„Myslím, že jsme již viděli všechno, co by nás mohlo zajímat. Zítra přeletíme do Chartúmu. Tam jsou v

posádce jeden či dva kamarádi od královského letectva, které bych rád navštívil.“

„To se mi hodí,“ souhlasil Algy. „Je to příjemné jen tak se toulat bez ohledu na čas, místo abych se trmácel za nějakým ztřeštěným úkolem.“

Zrzek pokrčil nos, ale neřekl nic a věnoval svou pozornost obzvlášť veliké bílé můře, kroužící mezi oranžovými stromy, které stály v pravidelných rozestupech v zahradě pod terasou.

Podél zdi se plížila postava v bílém oděvu.

V jistém směru byl Zrzek již dospělý muž, ale přece jen v něm ještě byla chlapecká touha rozběhnout se za půvabným nočním motýlem. Zrzek si místo sítě vzal svoji tropickou helmu. Začal se opatrně plížit ke své kořisti do modravého stínu kapradinových palem. Udělal sotva pár kroků, když spatřil něco, co ho přimělo, aby se

zastavil a zapomněl na svou můru. Asi dvacet metrů napravo od něj stála nízká zídka, která oddělovala cestu od zahrady, v níž byl hotel. Podél zídky se táhla řada vysokých datlových palem. Stíny jejich dlouhých listů kontrastovaly s plochami ozářenými měsícem a pokrývaly květinové záhony, písčité pěšinky i zídku pod nimi obrazci podobnými mřížím. Uvnitř zahrady se podél zdi plížila postava neznámého domorodce v bílém oděvu. Vypadal v tom pološeru skoro strašidelně. I na něho dopadal stín palmových listů, takže se zdálo, jako by se ten muž plížil za mřížemi klece. Z toho, jak se pohyboval, bylo zřejmé, že má něco za lubem.

Zrzek měl přes svůj věk za sebou už mnoho cest do nejrůznějších exotických zemí. Proto se nevyděsil, jak by se to stalo asi většině Evropanů, kteří poprvé přijedou do země s jinými zvyky a jinými mravy. V pohybech vetřelce bylo něco podezřelého. Zdravý rozum Zrzkovi říkal, že se zde schyluje k zločinu. Ucítil, jak se mu napínají nervy.

Zrzek netropil větší hluk než podezřelý muž. Udělal krok dva směrem k němu a položil svou helmu na zem. Vrhł rychlý pohled na terasu, kde ještě pořád seděli Biggles a Algy. Tichý šepot doléhal až k němu. Byl by rád vzbudil jejich pozornost, aniž by onoho muže vyplašil.

Když se muž dostal ke kovovým železným mřížím, kterými se vycházelo ze zahrady na cestu, zastavil se. V měsíčním svitu se zaleskla zbraň. Útočník vyčkával. Za chvíli bylo slyšet za zídkou kroky, jak kdosi přichází k bráně.

Ted' už bylo jasné, co bude následovat. Jakýsi návštěvník se chystal vejít do hotelu zadní branou – a ten muž uvnitř na něho číhal.

V zahradní brance se objevila štíhlá postava člověka v evropských šatech a s tarbušem¹, který obvykle nosí příslušníci zámožnějších vrstev. V tom okamžiku podnikl vrah svůj útok. Když Zrzek pochopil, že se k brance nedostane včas, vyrazil ze sebe varovný výkřik. Není pochyb, že jeho čin zachránil návštěvníkovi život. Výkřik zapůsobil na oba účastníky dramatu. Postava v tarbuši uskočila stranou a útočník na vteřinu zaváhal, než podnikl útok.

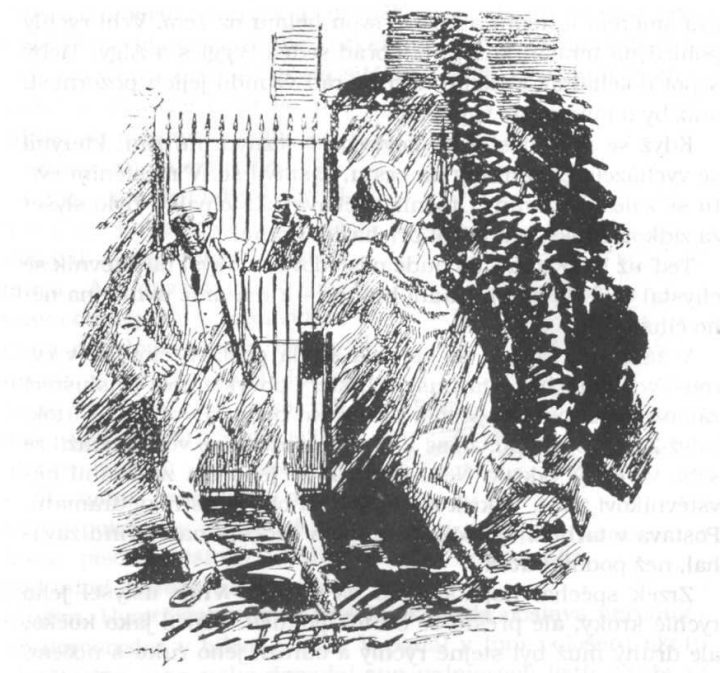
Zrzek spěchal napadenému na pomoc. Vrah uslyšel jeho rychlé kroky, ale přesto se o útok pokusil. Skočil jako kočka, ale druhý muž byl stejně rychlý a odrazil jeho ruku s nožem. Když útočník uviděl, že je Zrzek už u něho, a když si všiml, že je to běloch, skočil do branky a uprchl.

Zrzek věděl, že by bylo marné a také nebezpečné pronásledovat útočníka. Ani se o to nepokusil. Otočil se zpět a spatřil, jak Biggles a Algy spěchají na místo činu.

„Copak se tu děje?“ zeptal se Biggles stroze.

„Nějaký chlap se právě pokoušel zabít tohoto člověka,“ odpověděl stručně Zrzek a ukázal prstem na návštěvníka, který se opíral jednou paží o nedalekou zídku. „A byl by ho také dostal,“ dodal Zrzek a všiml si, že muž, kterému zachránil život, je také domorodec.

¹ Pokrývka hlavy na způsob turbanu.

Skočil jako kočka, ale druhý muž byl stejně rychlý.

Bystré Bigglesovy oči patrně uviděly něco, co Zrzek nepostřehl, protože pilot rychle popošel dopředu. „Zranil vás?“ zeptal se cizince.

„To nic není,“ odpověděl v dokonalé angličtině. „Pouhé škrábnutí.“

„Bylo by lepší, kdybychom šli na světlo a podívali se na tu ránu,“ navrhl Biggles přátelským tónem.

„Děkuji vám. Jste velmi laskaví,“ tiše odpověděl neznámý a všichni čtyři muži se mlčky odebrali na terasu.

„Pro pána krále! To je ale šrám, jen co je pravda,“ podotkl Biggles, když si cizinec vyhrnul rukáv a ukázal jim zakrvácenou ruku. „Algy, hod’ sebou pro ručník nebo něco podobného! Nebo raději požádej správce, aby sem také rychle přišel.“

„Ne, nic mu neříkejte!“ skočil mu do řeči cizinec. „Bude to tak lepší.“

„Jak myslíte, je to vaše věc,“ souhlasil Biggles, když Algy odběhl.

Zatímco oba letci čekali, než se vrátí, Zrzek si prohlížel muže, kterému zachránil život. Jak si už prve všiml, patřil zřejmě k zámožné společenské vrstvě. Plet’ neměl o mnoho tmavší, než mají opálení běloši. Byl asi tak stejně starý jako Zrzek. Měl jemné rysy v obličeji a inteligentní oči. Šaty z prvotřídní látky byly pravděpodobně ušity v Londýně. Až na tarbuš mohl být považován za Evropana.

Algy se brzy vrátil se dvěma lněnými ručníky. Jedním z nich Biggles vyčistil ránu a druhý použil jako obvaz. Naštěstí to byl opravdu jen větší šrám a Egyptan se omluvně usmál, když ho Biggles ošetřoval.

„Jestlipak se vám podobné věci stávají často?“ vyzvídal Biggles na Egyptanovi. „Pokud ano, bylo by pro vás lepší, opatříte-li si co nejdřív nějaké brnění nebo tělesnou stráž. Příště byste nemusel mít takové štěstí.“

„Ještě nikdy se mi to nepříhodilo,“ zněla upřímná odpověď.

„Cítíte se lépe?“ zeptal se ho Biggles.

„Cítím se výborně. Děkuji,“ zněla klidná odpověď. Cizinec se nechystal k odchodu, a tak si Biggles zapálil cigaretu.

„Šel jste sem do hotelu, ano?“ vyzvídal Biggles spíš proto, aby něco řekl, než ze zvědavosti.

Odpověď však všechny překvapila. „Ano, šel jsem za vámi,“ řekl mladý Egyptan a podíval se na Bigglese.

„Vy jste šel za mnou?“ podivil se Biggles.

„Ano – jste major Bigglesworth, že ano?“

Biggles se podíval na svého hosta s nepředstíraným zájmem. „Jmenuji se tak,“ přitakal. „Přejete-li si se mnou mluvit, posad'te se, prosím.“

„Děkuji. Úlek z toho útoku mě zaskočil.“

Nastala kratší odmlka, než si cizinec sedl, a letci čekali, až bude pokračovat dál.

„Jmenuji se Kadar Allui Bej,“ řekl Egyptan způsobem, který naznačoval, že se jedná o známou osobu.

Biggles zavrtěl hlavou. „Nechápejte to jako nezdvořilost. Musím však přiznat, že mi vaše jméno nic neříká.“

„Ovšem že ne, jste tu přece cizinec. Ale v Káhiře toto jméno každý zná.“

„Aha,“ řekl Biggles neohrabaně a hned dodal: „Jistě jste za mnou kvůli něčemu přišel.“

„Ano, ale okolnosti kolem příchodu ztížily moje poslání. Pokud vím, jste pilot?“

„Přesně tak,“ přiznal Biggles a byl zvědavý, co bude následovat.

Egypt'an si nervózně odkašlal. „Přišel jsem, abych se vás zeptal, zda byste mi nemohl prodat své letadlo.“

Biggles sebou škubl. „Abych vám prodal své letadlo?“ opakoval udiveně.

„Ano, potřebuji nutně letadlo.“

„To si nemůžete letadlo normálně koupit? Copak nemá letecká továrna Misr žádné volné letadlo?“

„Bohužel ne. Jak jsem zjistil, v Egyptě není ani jedno letadlo na prodej, totiž aspoň ne takové, jaké potřebuji. Víte, mně by se nehodilo malé letadlo, a všechna velká jsou v provozu na dopravních linkách. Protože se v Anglii rozvíjí letecká doprava, není zde ani jedno volné letadlo. Ani letecké společnosti jich nemají dostatek. A letadla sama jsou přetěžována.“

„Ted' už to chápu. My ale letadlo potřebujeme. Každopádně, víte, co takové letadlo stojí?“ Biggles předpokládal, že mladík nemá ani potuchy, kolik takový moderní letoun stojí.

„Dvoumotorové dopravní letadlo, takové jako máte vy, stojí asi tisíc liber. Pokud jste přiletěl za obchodem, jsem vám ochoten za vaše letadlo zaplatit deset tisíc liber,“ zněla klidná odpověď.

Biggles s těžší mohl uvěřit svým uším.

„Jak vidím, v cenách letadel se vyznáte. Ale je mi líto, letadlo postrádat nemohu. Přejete-li si však někam vyrazit, příliš nepospícháme a můžeme se zařídit tak, abyste si ho mohl na dva dny najmout.“

Egypt'an zavrtěhl hlavou. „Děkuji vám. Je to od vás laskavé, ale nemělo by to pro mně význam. Potřeboval bych ho na delší dobu a zabralo by mi to nějaký čas, než bych našel pilota.“

„Chápu. A vy sám nedovedete létat?“

„Nedovedu. Dokud nemám letadlo, nemělo to cenu, abych najímal pilota. Kdybych nějaké koupil, měl jsem v úmyslu najmout si pilota, aby se mnou letěl na místo, které chci navštívit.“

„Jistě,“ řekl Biggles pomalu, „v tom už vám pomoci nemohu. My jsme právě na cestě do Kapského Města. Pokud leží cíl vaší cesty tímto směrem, bude mi potěšením, svezete-li se s námi.“

„Děkuji vám za nabídku, ale nehodí se mi to,“ odpověděl mladý Egypt'an trochu smutně. „Promiňte, že jsem vám obtěžoval. Všechno mluvím pro to, abych od svého záměru upustil.“

Biggles dostal náhle nový nápad. „Domníváte se, že jste byl napaden kvůli úmyslu, se kterým jste za mnou přišel?“

„Nepochybně,“ zněla okamžitá odpověď. „Jsem dokonce přesvědčen, že se tak stalo proto, abych se nedostal k vám. Jiný důvod tu být nemůže. Věděl jsem sice, že jsem sledován, ale nenapadlo mě, že moji nepřátelé zajdou tak daleko a pokusí se mě zabít.“

„Někdo dělá všechno pro to, abyste se nedostal z Káhiry,“ usmál se Biggles.

„Myslím, že vím, kdo to je. Nepochybně mě nechá na pokoji, až se roznese, že jsem upustil od svého pátrání.“

Poslední slovo zalechtalo Zrzka v uších. „Pátrání?“

Biggles se zamračil. „Nebud' zvědavý!“ napomenul Zrzka.

Host se usmál a řekl: „Není to tajemství. Možná, že někomu by to mohlo připadat jako pátrání. Jelikož jsem strávil přípravami několik let, je poněkud mrzuté, mám-li se toho vzdát. Asi se musím naučit přijímat věci tak, jak se dějí.“

„Mluvíte velmi dobře anglicky,“ řekl Biggles, aby změnil téma hovoru.

„Není na tom nic divného, uvážíte-li, že jsem chodil sedm let do anglických škol,“ zněla nečekaná odpověď. „Co říkáte?“

„A jaké to mělo být pátrání, které jste měl na mysli?“ naléhal Zrzek.

„Obávám se, že by to bylo až příliš dlouhé vyprávění.“

„To nevadí. Noc teprve začíná,“ prohlásil Biggles. „Nechci vám nic slibovat. Ale rádi si to poslechneme.“

„Povím vám to velmi rád. Nepochybuji o tom, že zachováte věc v tajnosti. Některá má zjištění jsou všeobecně známá, ale je přece několik věcí...“

„Posadíme se a vypijeme trochu kávy?“ navrhl Biggles.

„Děkuji, rád si vezmu.“

„Zazvoň, Zrzku!“ nařídil Biggles.

KAPITOLA DRUHÁ

EGYPTANŮV PŘÍBĚH

Když se všichni pohodlně usadili a domorodý sluha postavil na stolek kávu, Biggles se podíval na svého hosta a vybídl ho: „Dejte se do toho.“

Mladík se naklonil dopředu, tmavé oči plné nedočkavosti. „Nejprve,“ začal vypravovat, „musím předeslat dvě věci: První je, že věc sama je pro mě obzvlášť důležitá. Říkám to proto, abych uvedl na pravou míru své nadšení, které vám možná bude připadat nepřiměřené. Druhá je, že můj otec – než odešel ze služby – zastával místo čestného zástupce ředitele starých sbírek káhirskeho muzea. Získal jsem od otce mnoho znalostí a také jsem se dozvěděl cosi, co by pro většinu lidí nemělo žádný význam. Slyšeli jste už někdy o Ztracené oáze?“

„Matně si vzpomínám,“ odpověděl Biggles a pokrčil čelo.

„Já o tom něco vím,“ vpadl mu do řeči Zrzek, k velkému překvapení všech ostatních.

„Jak ses o tom dozvěděl?“ vyzvídal na něm Biggles.

„Vzpomínám si, že jsem o tom četl v nějakém časopise, jmenoval se, tuším, Populární letec,“ vysvětloval Zrzek.

„Výborně. Ten článek jsem také četl,“ prohlásil Kadar Allui. „Dokonce jsem si ho vystříhl a mám ho tady v kapse. Píše se v něm o jednom z posledních pokusů vypátrat tuto oázu. Na výpravu bylo použito letadlo. Stojí to za přečtení. Píše se tam o hlavních důvodech, proč

musela být výprava přerušena. Než se do toho pustíte, rád bych vám položil ještě jednu otázku. Možná, že nesouvisí se Ztracenou oázou, ale možná ano. Tyto otázky je nutné položit současně, abyste pochopili, proč se chci pustit do onoho pátrání. Snad jste kdysi ve škole slyšeli jméno Kambyse?“

„Nebyl to ten generál, co se ztratil v poušti nebo tak nějak?“ zeptal se Biggles.

„Ano. Možná to tak bylo, ale co se mu přihodilo opravdu, to nikdo neví. V roce pět set dvacet pět před narozením Krista dobyl Kambyse, zakladatel velké perské říše, největší říše té doby, Egypt. Zničil egyptské bohy, a aby své tažení dovršil, rozhodl se vyplenit chrám Jupitera Amóna, slavnou svatyni, která stála nedaleko oázy Sivah. Jaký měl význam Amónův chrám? Bylo to centrum velkého království amónitů. Tenkrát to bylo nejslavnější poutní místo na světě, a to pro své orákulum. I dnes je mnoho lidí, kteří takovým předpovědím věří. Není těžké si představit, že chrám rozkvétal a věštci se vedlo dobře. Kdekdo věřil v jejich moc, a kdo si to mohl dovolit, přicházel tam, aby zjistil, jaký bude jeho příští osud. Tehdy to nebylo tak nedostupné místo jako dnes. Bylo na křižovatce dvou hlavních karavanních cest. Alexandr Veliký tam také přišel poradit se s věstci. Rovněž Hannibal, slavný kartaginský vojevůdce, se přišel otázat, co by se stalo, kdyby se pustil do války s Římany. Crassus, slavný boháč, tak také učinil, podobně jako mnoho jiných králů a knížat. Taková byla svatyně, kterou si Kambyse umínil vyplenit. Není proč se tomu divit. Jistě tam bylo ohromné bohatství. A jistě existuje ještě mnoho dalších pověstí o pokladech ukrytých pod troskami v poušti.

„A ten poklad tam ještě je?“ vpadl mu do řeči Biggles.

„Zajisté, i když samotný chrám je v rozvalinách. Ale k tomu se hned vrátíme. Kambysova armáda opustila oázu v Chargahu, ale nikdy se nedostala do Amónu. Nikdo o ní již nikdy neslyšel. Ani jeden muž se nevrátil. Tu noc zmizela armáda tak dokonale, jako kdyby se po ní slehla zem a pohltila ji, což se patrně stalo. A tak se konečně dostáváme ke Ztracené oáze, která se nyní jmenuje, jak někteří lidé tvrdí, Zenzura.

Zda tato oáza skutečně existovala nebo ne, nikdo neví.

Občas pronikly podivné zvěsti o jakési oáze, a o rozbořených městech daleko v srdci vyprahlé a obávané Libyjské pouště, které tuaregští Arabové říkají kraj d'áblů. Při pohledu na mapu Afriky uvidíte, že celá tato oblast je vybarvena bíle, že na ní není žádný bod nebo značka. Je celkem jisté, že žádný běloch ji neprocestoval. Tuaregové, krutí kočovníci pouště, vypravují o podivných mužích bílé rasy, kteří prý tam žijí. Zdá-li se vám to neuvěřitelné, vzpomeňte si, že daleko na západ v srdci Sahary žije rasa bílých Arabů. Učenci věří, že jsou to potomci jakési ztracené výpravy Féničanů. Jistě víte, že fénická kultura patřila k nejvyspělejším civilizacím ve starověku. Jestliže vyjdeme z toho, co jsem teď řekl, nedá se vyloučit hypotéza, že by tam mohla být oáza, která je dosud obydlena potomky nešťastné Kambysovy armády, kteří tenkrát zůstali naživu. Ať už byla pohroma, která je postihla, jakákoli, je možné, že někdo unikl, snad špehové nebo přední hlídky. Jestliže někteří z nich opravdu došli do té oázy v srdci pouště, uvízli tam mnohem neodvratněji než námořníci na pustém ostrově.

Na takovém ostrově bývá totiž jakási naděje, že jednoho dne připluje loď a trosečníky vysvobodí. Ohnivé srdce této pouště je snad jediným místem na světě, kam se ještě nikdo nedostal a patrně ani nedostane. Je tam samý písek, skála a nevýslovná pustina. Nic jiného. Nikdy tam neprší...”

„To asi nemyslíte doslova?“ přerušil ho Biggles.

„Nelze o tom pochybovat,“ zněla rozhodná odpověď. „Lidé, kteří žijí na okraji té pouště, říkají, že tam naposledy přišlo před třemi sty lety.“

„Tak to nebylo to pravé místo, kde by se dal otevřít obchod s barometry,“ podotkl Zrzek.

Kadar v této Zrzkově poznámce nepostřehl vtip a řekl vážně:

„To by opravdu nebylo dobré místo. Den za dnem, měsíc za měsícem, rok za rokem si můžete být jisti, že zítřek bude stejný jako včerejšek, bezmračný a s takovým vedrem, které si jen stěží dovedeme představit. Při jaké teplotě je vám v Anglii vedro?“

„Teplota asi tak 27 stupňů Celsia ve stínu znamená, že je horký den,“ odpověděl Biggles. „Teplota 32 stupňů znamená, že je mimořádné horko, které málokdy zažijeme.“

„Pak si tedy zkuste představit, co by znamenala teplota 58 stupňů ve stínu – totiž, ehm, když tam vůbec nějaký stín je!“

„Fuj!“ vykřikl Zrzek.

„To však není to místo, které navrhuje navštívit?“ zabručel Biggles.

„Ano. To je právě to místo.“

„Aha,“ přikývl Biggles. „Pokračujte! Kde je ten výstřižek, který jste nám chtěl dát přečíst?“

Kadar vzal tašku s listinami a vybral z ní výstřižek.

Ztracená oáza aneb Rozluštilo nám letectví prastarou záhadu pouště! První část pojednává o dějinných souvislostech, o kterých už jsem mluvil. Pak pokračuje takto:

Teprve nedávno podnikli dva Angličané, sir Robert Clayton a Mr. L. E. de Almasy, průzkumný let nad touto oblastí v letadle značky Moth² a objevili místo, které by mohlo být považováno za Ztracenou oázu Zenzuru. Letci byli doprovázeni p. P. A. Claytonem z úřadu pro vyměřování pouště při egyptské vládě, a panem Penderelem, velitelem třinácté perutě královského letectva, jenž letěl v dvoumotorovém vojenském dopravním letadle značky Vickers Victoria. Letci si zřídili základnu v oáze Chargah, ze které vyrazila nešťastná Kambysova armáda, a pak letěli nad velkou náhorní rovinou, známou pod jménem Gilf el Kebir, směrem na Kufru. Chargah je vzdálen asi šest set kilometrů na jih od Káhiry.

Když tak letěli nad touto rovinou směrem na východ, sir Robert a jeho druhové spatřili velké a úrodné vádí (údolí). Byly učiněny letecké snímky a jejich zvětšeniny zřetelně ukazují bílé místo mezi stromy, které vypadá jako chýše. Tento objev naznačuje, že vádí bylo donedávna obydleno a potvrzuje jenom domněnku, že je totožné se Ztracenou oázou Zenzurou.

„Zbytek článku,“ pokračoval Kadar, „se skládá z vypravování sira Roberta Claytona, ve kterém uvádí podrobnosti pozemní organizace. A takto uzavírá:

² Můra.

Ačkoli jsme letěli nad místem které jsme považovali za svůj cíl přece jsme byli nuceni vrátit se na svou základnu za tři dny nato, protože výpravě bylo nařízeno do toho dne se vrátit, a také proto, že nebyly opatřeny žádné další zásoby.

Na konci článku se ještě mluví o vyhlídkách budoucí výpravy,“ skončil Kadar a živě vzhlédl od svého výstřižku.

„Kdypak se to stalo?“ zeptal se Biggles.

„Bylo to před nedávnem,“ odpověděl Kadar.

„Článek vyšel v těchto novinách v srpnu 1932, takže výprava se musela konat krátce předtím.“

„Takovou cestu jste chtěl podniknout?“ poznamenal Biggles.

„Ano,“ přiznal Kadar, složil výstřižek a vložil ho zpět do kapsy.

„A jak jste to vlastně chtěl provést?“

„Ještě se k tomu dostanu,“ odpověděl Kadar.

„Záhada Ztracené oázy mi učarovala, když jsem byl ještě malý kluk. Na tom není nic divného. I kdyby tato oáza neexistovala, leží kdesi v poušti mumifikované zbytky těl vojáků se zbraněmi, brněním, vozy a zavazadly právě tak, jak se vypravili na pochod před dvěma tisíci lety. Byl by to úžasný nález, ať už pro archeologa nebo pro kohokoli jiného. Jistě tam někde je velké bohatství. Tím by se dalo vysvětlit, proč byl na mě před chvílí spáchán útok. Doufám, že nepochybujete o tom, že můj zájem se týká pouze historických záležitostí. Také můj otec souhlasil s financováním výpravy do pouště pouze proto, že existuje naděje na osvětlení tohoto úseku světových dějin. Není pro to nezbytné letadlo. Já jsem o tom pouze v posledních několika dnech přemýšlel. Ani otázka

případného bohatství skrytého v písku pouště nemusí být ponechána stranou. Pověst říká, že vůz, na kterém vezl Kambyzes svou pokladnici, se ztratil i s armádou, a upřímně řečeno, já si myslím, že je víc než pravděpodobné, že se to stalo. Ale ať je to jakkoli, občas se do Káhiry dostávají klenoty – ponejvíce nebroušené smaragdy – a to z nějakého neznámého naleziště. Zdá se, že prošly několika rukama a nikdo neví, odkud se tu vzaly. Jistě to není výplod něčí obrazotvornosti, když existuje domněnka, že pocházejí z pouště a že jejich nalezištěm je buďto chrám Jupitera Amóna, nebo místo, kde tábořilo perské vojsko. Proto jsem podnikl tři cesty do pouště v převlečení za Araba, abych se dostal na stopu, nebo abych získal informace o tomto zdroji bohatství. Kdyby se můj předpoklad potvrdil, pak by se snad podařilo odhalit i věci pro mne daleko důležitější, než jsou peníze.“

„Získal jste tam nějaké zprávy?“ otázal se Biggles skoro dychtivě.

„Něco málo. Měl jsem nesnadnou úlohu. Znáám beduíny příliš dobře! Kdybych se moc vyptával, hned bych byl podezřelý. Ale oni jsou rození tlachalové. Mezi nimi se zprávy šíří jedině tlacháním. A tak jsem doufal, že pozorným posloucháním získám některé informace, které mezi nimi kolují ohledně těch záhadných klenotů, ztracené armády nebo Ztracené oázy. Protože jsem se nijak netajil tím, co jsem se dozvěděl, mé plány ztroskotaly.“

„Řekněte mi, co jste tam objevil?“ vyzvídal Biggles.

„Ne. Nezlobte se,“ zněla upřímná Kadarova odpověď. „Ve skutečnosti je nápis na kameni všechno podstatné, co jsem tam zjistil. Jeden beduín, skoro přítel,

tušil, po čem pátrám a tu věc mi prozradil. Já sám jsem ten kámen neviděl, protože jsem na takovou cestu nebyl dostatečně vybaven. Beduin byl tak laskavý, že jednoho dne odešel do pouště a zhotovil opis

Našel takový typ oštěpu, který ještě nikdy předtím neviděl.

toho nápisu. Po celém území Libyjské pouště i Sahary se vyskytují kameny s nápisy, rozvalená stavení a vodovody. Jsou to pozůstatky velkých civilizací, které existovaly v dávné minulosti. Jediný pohled na ten nápis mě ohromně povzbudil. Je totiž v klínopisu. Když jsem ho přeložil, zjistil jsem, že perská armáda skutečně prošla místem, kde byl kámen nalezen. To byla jedna věc. Druhá důležitá okolnost byl příběh, který mně vypravoval jeden velmi starý muž v oáze Sivah. Tvrdil, že je mu přes sto let a asi to byla pravda. Vyprávěl mi, že když se jako mladík účastnil nájezdu, zabloudil v noci. Tři dny nemohl najít své přátele. Druhý den, když už velmi trpěl žízní, našel takový typ oštěpu nebo kopí,

který nikdy předtím neviděl. Vyčníval z písku nedaleko několika holých kopců. Násada byla vyrobena z tmavého, jemu neznámého dřeva a vyztužena tepanou mosaznou ozdobou.“

„A vzal si to kopí?“ otázal se Biggles.

„Bohužel ne. Byl v takovém stavu, že nebyl schopný vzít jakoukoli další věc. Proto nechal kopí trčet v místě, kde bylo. Doufal totiž, že se pro něj později, až se setká s ostatními, vrátí, ale jeho kmen brzy opustil tábořiště, takže už neměl příležitost vrátit se tam pro kopí. Tato informace měla pro mě obrovský význam. Ví-li, že je tam jedno kopí, je pravděpodobné, že tam budou i další. Podle popisu, který mi dal ten Arab, usuzuji, že kopí je perského původu. Ještě důležitější je, že tato dvě vodítka, kopí a nápis na kameni udávají směr pochodu perského vojska.“

„To vám řekl, kde by se dalo najít to kopí, nebo kde je spatřit?“

„Ano, pokud je možné něco takového v poušti popsat a určit. Naštěstí je tato zbraň na úpatí několika skalnatých pahorků. To by mohlo usnadnit hledání. Tato oblast by mohla patřit k těm, kterými pravděpodobně Kambysova armáda pochodovala. Je totiž nedaleko od přímé trasy mezi Chargahem a chrámem Jupitera Amóna. Vzpomeňte si, že Chargah byl výchozím místem, odkud vyrazili, a že Jupiter Amón, který je blízko oázy Sivah, byl jejich cílem.“

„Téhle oázy Sivah?“ vyptával se Biggles. „Je obydlena?“

„Zajisté.“

„A jsou ti obyvatelé divoši?“ zeptal se zvědavě Zrzek.

„Nijak nás nemají rádi, ale – na druhé straně – nejsou nebezpeční. Až donedávna by každého, kdo by se tam vypravil, čekala jistá smrt. A zvláště pro křesťany. Všichni cestovatelé, kteří se tam dostali v minulém století, byli mučeni a týráni. Jen málo jich vyvázlo holými životy. Ale dovolte mi vrátit se k jádru zprávy, kterou jsem získal, neboť nejdůležitější odhalení teprve přijde.“

„Na všech svých cestách jsem dříve či později narazil na cosi, co nejlépe vystihuje francouzské slovo *impassé*.³ Nemohl jsem pak dál! Vyskytlo se tam cosi, co jsem vytušil a co mi nikdy neuniklo. Zprvu jsem si to vysvětloval přirozenou mlčenlivostí Arabů. Když jsem před nedávnem ohlásil, že jsem se rozhodl pokračovat v pátrání, nabyl jsem přesvědčení, že se jedná o organizovaný odpor proti mým plánům. Odehrával se podivným způsobem.“ Kadar se odmlčel a nervózně se rozhlédl kolem sebe. Když začal zase mluvit, hovořil jakoby s obavami.

„Přišel ke mně jistý muž,“ pokračoval tiše Kadar. „V Káhiře ho každý zná. Je zámožný a má velký vliv. Není Angličan ani Egyptán. Je to napůl Turek a napůl Řek. To však není rozhodující. Přišel tedy ke mně a nabídl mi k mému velkému překvapení peníze na výpravu pod určitou podmínkou, která jednoduše řečeno byla, že bychom si nechali pro sebe všechno, co bychom tam našli. Tedy všechno hodnotné. Pro případ, že to nevíte, vám musím sdělit, že se každá starožitnost, která se v Egyptě nyní najde, stává automaticky majetkem státu, což je jediné správné. Jinak by všechny poklady egyptské

³ Slepá ulička.

minulosti byly brzy úplně vybrakovány. Mnohé nálezy se dostanou do muzea v Káhiře nebo v Alexandrii, jiné putují do dalších muzeí, jako například do britského muzea v Londýně. Přirozeně, že nálezce dostane odměnu. Z toho vidíte, jak byl ten návrh nemravný. Buď jak buď, já toho muže nemám rád. Nedá se mu věřit. To je vše. Muž odešel a já jsem o něm již nic neslyšel, ale zato jsem pociťoval, jak se mé plány postupně hroutí. Myslím si, že Zarvan, jeho plné jméno zní Fuad Zarvan, stojí za obchodováním se záhadnými klenoty. Veřejně se to ale neodvažuji tvrdit. On financuje Tuaregy a ti mu zase donášejí z tajného úkrytu vše, co najdou.“

„To je výnosný obchod,“ zabručel Biggles.

„Jistě. Velmi výnosný,“ souhlasil Kadar. „Ale abych to dokončil. Znepokojivý obrat nastal další noc, kdy mi byly ukradeny všechny mé *záznamy* a plány. Ve skutečnosti to nebyla závažná ztráta, protože jsem si zapamatoval všechny podrobnosti. Vyplývá z toho, že ten, kdo mi ukradl plány a záznamy, ví zrovna tolik co já. Asi proto jsem měl být zabit, aby obsah mých zpráv neznal nikdo kromě onoho zloděje.“

„No, to všechno je opravdu velmi zajímavé,“ řekl Biggles klidně. „Původně jste zamýšlel uskutečnit výpravu do pouště, abyste vypátral Ztracenou oázu?“

„Ano, ta oáza byla mým hlavním cílem. Jednak proto, abych odstranil všechny pochyby, zda tam takové místo je nebo není, a je-li tam, abych se pokusil zjistit, zda tam jsou nějakí obyvatelé. A jsou-li vskutku potomky lidí, kteří přežili Kambysovou armádu. Chtěl bych alespoň najít místo, kde zahynula perská armáda. Ale protože mi

byly ukradeny plány a protože jsem měl za to, že se zloděj pokusí těžít z mých zápisků, zdálo se mi, že má jediná naděje spočívá v co nejrychlejší cestě přímo na místo. Proto jsem chtěl koupit letadlo.“

„Vy jste se domníval, že bude možné letět přímo tam a zpět?“

„Ó, nikoli! Chtěl jsem si zřídit základnu v Semfidě, což je malá neobydlená oáza na západ od velké oázy Dachel, na okraji velké pouště. Leží mezi Chargahem a Amónem a musí být ve směru pochodu Kambysova vojska nebo blízko něho.“

„A co benzín a zásoby? Byla by k tomu potřeba pěkná hromádka věcí.“

„Poslal bych napřed karavanu s těmi věcmi do Semfidy. Až bych tam zřídil základnu, mohl bych prozkoumávat krajinu pěkně v pohodlí.“

„Ale taková organizace by stála hromadu peněz,“ prohlásil pochybovačně Biggles.

„Můj otec je ochoten financovat výpravu. Má na to tom stejný zájem jako já a není žádný chudák,“ prohlásil klidně Kadar bez stopy hrdosti nebo ješitnosti.

Biggles si usilovně a zamyšleně hladil bradu, kdežto Zrzek se na něho nedočkavě díval. Algy si zapálil cigaretu.

Mladý Egyptan povstal a řekl: „Musím se vrátit domů. Otec se bude velmi divit, až mu budu vyprávět, co všechno se stalo.“

„Ještě okamžik.“ Na Bigglesově tváři se objevil podivný úsměv, když řekl: „Váš příběh mě opravdu zaujal. Vždycky mě naštve, když zloději vezmou do zajetí s něčím, co jim nepatří. Budu o tom všem

přemýšlet. Snad se nakonec dohodneme. Přijďte sem zítra ráno a já vám řeknu, jak jsem se rozhodl.“

ZARVAN PŘIŠEL NA NÁVŠTĚVU

Když Kadar odešel, obrátil se Algy s vyčítavým pohledem na Bigglese.

„Já jsem myslel, že poletíme rovnou do Kapského Města,“ řekl posměvačně.

Biggles se usmál a přiznal se: „Abych ti řekl pravdu, ten příběh ve mně vzbudil zvědavost. Mám rád lidi, kteří se vyjadřují přímo, bez vytáček. Neobyčejně na mě zapůsobila možnost pátrat v temných obdobích dějin, moc by mě potěšilo, kdybych také mohl přispět k archeologickému bádání, nehledě k tomu, že chytit zloděje, kteří tomu hochovi ukradli plány, by mě potěšilo ještě víc.“

„A dát se zapíchnout, i do toho máš chuť?“ zavrčel Algy. „Zdá se, že neděláme nic jiného, než že se honíme po světě a pleteme se do cizích záležitostí. Už si představuji sumu, kterou by nás takováhle cesta mohla stát.“

„Všechny výlohy má zaplatit otec toho mladíka, o tom nemusíš vůbec pochybovat. Vždyť jsi slyšel, co říkal. Protože nás to nebude stát nic, a protože máme trochu času nazbyt...“

„Ty ses rozhodl tam letět?“

„Definitivně jsem se ještě nerozhodl.“

Algy zívá a přikývl: „Mám dojem, že můžeme odletět tam nebo jinam. Ostatně vždycky jsem si přál podívat se do pořádné pouště.“

„Poletíme-li s tímto mladíkem, splní se ti tvé přání,“ řekl mu Biggles. „Podej mi mapu, buď tak hodný! Rád bych si udělal představu o tom, kde to místo...“ Náhle se odmlčel a upřeně se zadíval na muže, který stál na terase jen pár metrů od něho. Přišel tak tiše, že Biggles neměl ani tušení o jeho přítomnosti, ani si neuměl vysvětlit, jak se tam dostal, že vůbec nic neslyšel.

Druzí dva letci po Bigglesově podivném odmlčení zpozorněli a také se podívali tím směrem. Když Algy viděl, že kdosi cizí stojí vedle nich, bojovně povstal. Nemohl strpět, aby se někdo jen tak zjevoval na jejich terase jako duch, i kdyby pro to měl jakýkoli důvod.

Nezvaný návštěvník to patrně vytyšil z Algyho chování a raději popošel tak, aby na něj bylo vidět. Ukázalo se, že se jedná o muže středních let. Jistě pocházel z Východu, přestože byl oblečený do drahého evropského oděvu. Byl poměrně malý a poněkud zavalitý, ale nijak mu to nebránilo v pohybech, které prováděl s vládnou ladností kočky. Plet' měl snědou, tmavé oči – tak jako u mnohých Orientálců – se zdály zádušné a podivně bezvýrazné. Muž byl hladce oholen. To dávalo vyniknout jeho pravidelnému obličejí, o kterém by se dalo říci, že je hezký. Podle výrazu tváře bylo možné usuzovat, že se jedná o člověka samolibého a nadutého. Jak Algy potom vystihl, člověk cítil, že by ten chlap začal přist jako kočka, kdyby byl pohlazen. Byl to typický míšenec, jakých je na Středním východě vidět hodně.

Biggles promluvil první a stroze se otázal: „Nehledáte náhodou mne?“

Muž se uklonil a pravicí se dotkl srdce s divadelním gestem.

„Mám tu čest hovořit s proslulým majorem Bigglesworthem?“ vyptával se úlisně.

„Jmenuji se Bigglesworth, je-li to jméno, které máte na mysli,“ chladně odpověděl pilot.

„Dovolte mi, abych se představil. Jsem Fuad Zarvan, blahorodí, a jsem k vaši službám.“ Muž se přitom zase uklonil způsobem, který vzbudil v Bigglesovi touhu nakopnout ho. „Obávám se s hlubokým politováním, že jste byl dnes večer vyrušen ze svého soukromí,“ pokračoval dál úlisně cizinec.

„I kdyby se to stalo, nemyslím, že byste měl nějaký důvod ke strachu nebo k politování,“ řekl mu upřímně Biggles.

Cizinec postoupil blíž a řekl skoro broukavě: „Promiňte, pánové!“

„Jaká věc vás sem vlastně přivádí?“ zeptal se ho Biggles způsobem nikterak nesrozumitelným.

„Přišel jsem, abych vám vyslovil své hluboké politování nad nepříjemností, která vám byla způsobena.“

„Nezakusil jsem žádnou nepříjemnost, a kdyby, nevidím důvod, proč byste musel přijít o svůj spánek,“ řekl Biggles způsobem, který by definitivně vyřídil spor s každým Angličanem.

Ale tento Turek-Řek se pouze usmál a vyndal s lehkou nonšalantností těžké zlaté pouzdro na cigarety. Přitom vystavil na odiv obrovský diamantový prsten a zaševelil: „Dáte si cigaretu?“

Pokud si myslel, že svým okázalým vystupováním Bigglese ohromí, náramně se zmýlil, protože výsledek byl přesně opačný. Ani další slova, když Biggles odmítl nabízené pouzdro, nemohla zastavit rostoucí Bigglesův odpor.

„S tím nešťastným mladým mužem, který vás dnes večer navštívil, je to velmi zlé,“ podotkl cizinec a sepal prsty jako kdyby se modlil.

„Co je s ním zlého?“ zeptal se ho Biggles nedbale, ale ne bez zvědavosti.

Cizinec vztáhl ruce před sebe. „Protože je to beznadějný šílenec.“

„Hm,“ zabručel Biggles. „Chápu. Tak tedy je to šílenec?“

„No, přinejmenším je stížen podivným blouzněním.“

„A blouzní o takových věcech, jako jsou ztracené oázy?“

„Přesně tak.“

„Vy jste jeho opatrovníkem nebo něčím podobným?“ zeptal se ho Biggles.

„Nikoli. Nemáme zde však rádi, když naši návštěvníci, lépe řečeno hosté v naší zemi, jsou obtěžováni šílenci tohoto druhu.“

„Že jsem tak zvědavý, jakpak jste se dozvěděl, že ten mladík přišel sem a obtěžoval mne?“ vyzvídal Biggles.

Cizinec chvíli váhal. Potom pokrčil rameny: „No, víte, já...“

„Já myslím, že to vím docela dobře,“ řekl Biggles mírně. Ani na okamžik si nepřipouštěl možnost, že by s mladým Egyptanem bylo něco v nepořádku.

„To jsem rád!“ prohlásil Zarvan. „Doufám, že si už nebudete všimát jeho ztřeštěného bláznění.“

„Ani trochu,“ odpověděl Biggles s úsměvem.

Cizincovo chování se náhle změnilo. „Ovšem, kdybyste snad hledal nějaké dobrodružství a chtěl se zúčastnit výpravy, dalo by se to nepochybně zařídit.“

„Vy tam tedy někoho pošlete?“

*Biggles se snažil ovládnout nutkání vykopnout toho
chlapa z terasy...*

Cizinec přikývl. „Myslím, že by nebylo špatné mít nějaké letadlo.“

Biggles váhal. Neměl vůbec v úmyslu přijmout návrh toho muže, ba ani o něm uvažovat, ale snažil se přijít na nějakou chytrou lest, aby si muže neznepřátelil, ale naopak, aby se od něj něco dozvěděl. Letmá úvaha mu postačila, aby si uvědomil, že takto nemůže postupovat. Přece by se nespolečil s mužem, jehož pouhá přítomnost mu byla proti srsti. Nakonec udělal Biggles kompromis a řekl ledabyle: „My letíme do Kapského Města. Odletíme za dva či za tři dny.“

Cizinec se uklonil a zabručel: „Myslím, že jste se rozhodl dobře.“

Biggles se zamračil. I když se k tomuto muži nechoval zrovna přátelsky, přece jen nebyl ochoten poslouchat jeho výhrůžky a chladně se ho zeptal: „Co tím vlastně míníte?“

Míšenec vstrčil ruku do náprsní kapsy přirozeným a zároveň významným pohybem a nechal ji tam. „Návštěvníkům Egypta se vřele doporučuje, aby se příliš nevyptávali na věci, které se jich netýkají,“ řekl mírně.

Biggles chvíli vyčkával a zároveň se snažil ovládnout vnitřní nutkání vykopnout toho chlapa z terasy. „Soudím, že by vás nemrzelo, kdybychom se zúčastnili jiné výpravy?“

„Bylo by od vás neprozřetelné, kdybyste se účastnil výpravy, která by mohla překážet mé vlastní.“

Biggles se s námahou ovládl a řekl s úsměvem: „Rozumím,“ ale v očích se mu zablýsklo. „Budu to mít na paměti.“

Zarvan se uklonil. „To slyším velmi rád,“ řekl uhlazeně. „Omlouvám se, jestli jsem vás vyrušil.“ Muž natáhl ruku, ale Biggles se právě zaměstnával zapalováním cigarety.

Když zase zvedl hlavu, byl cizinec už pryč, a tak mrštil na stranu ohořelou zápalkou a obrátil se k Algymu. „Musel bys ujít pěkný kus cesty, abys narazil na většího darebáka,“ řekl pilot klidně. „Všiml sis, jaké měl v očích bělmo? Bylo žluté jako mají vlci. A ani jednou se nepodíval nikomu z nás přímo do očí.“

„Proč jsi toho frajera nevyhodil na ulici?“ zeptal se Algy nakvašeně. „Já bych to byl učinil.“

„A pak bys strávil zbytek svého pobytu v Egyptě tím, že by ses musel bránit najatým vrahům, kteří by do nás chtěli zapíchnout své nože,“ odpověděl chladně Biggles. „Ó nikoli. Já bych řekl, že tenhle Zarvan je náramně zručný vrhač nožů. Nemělo by smysl dávat mu příležitost, aby nám své umění předvedl. Pokud se vyznám v těchto typech lidí, beztak se brzy ozve.“

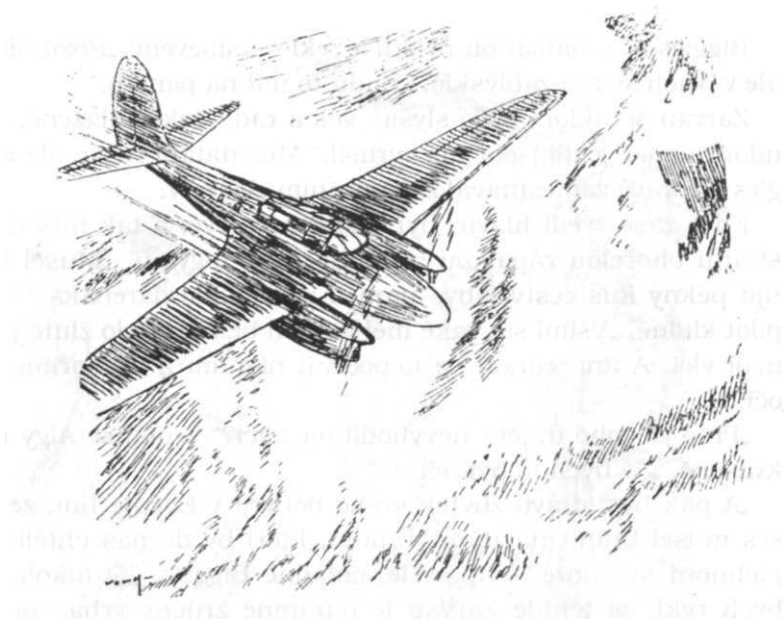
„Co tím myslíš?“

„Myslím tím, že hodlám letět s naším mladým egyptským přítelem, abych mu pomohl najít Kambysa a jeho vojáky, či to, co z nich zbylo.“

„Kdy chcete odletět, zítra?“ zeptal se dychtivě Zrzek.

Biggles se usmál. „To asi ne. Protože jsou ti vojáci ztraceni již dva tisíce pět set let, jeden nebo dva dny navíc už nic nerozhodnou. Co kdybychom šli teď raději spát? Jistě je už dost pozdě!“

DEUXIEME PARTIE
le premier chapitre

KAPITOLA ČTVRTÁ

NEHODA NEBO ZLOČIN?

Z výšky skoro tří tisíc metrů se Biggles díval na zem, která za sebou měla dlouhou historii už před tím, než do ní vtáhl Kambyzes. Brzy zmizela z dohledu řeka Nil i rýžová pole se zavlažovacími kanály. Skupiny palem a roztroušené usedlosti řídly stále víc a víc. Nyní se před nimi rozprostírala širá poušť.

Uplynuly skoro tři týdny od události v zahradě hotelu v Káhiře, při které málem přišel o život Kadar. Celou tu dobu se konaly velké přípravy malé skupiny

badatelů. Ráno, které následovalo po události v zahradě hotelu, oznámil Biggles, že je ochoten podniknout s Kadarém let do pouště. Kladl si jedinou podmínku, že Kadarův otec zaplatí veškeré výlohy spojené s výpravou. Egyptský profesor s tím bez výhrad souhlasil. Pokud šlo o letadlo, výlohy nebyly tak veliké. Jak se později ukázalo, nejvíce se vydalo za dopravu a za zásoby. K tomu účelu byla zorganizována karavana, která měla přivést všechny věci na základnu v Semfidě.

Když bylo vše připraveno, karavana vyrazila s věcmi potřebnými na dvou až třítýdenní pobyt v poušti. Naši letci se nezúčastňovali příprav, a tak měli dost času na uskutečňování vlastních plánů. Museli si při tom počínat opatrně. Bylo navrženo, aby neodletěli dřív, než karavana dorazí nebo aspoň skoro dorazí na místo určení. Nemělo žádný význam, aby letěli napřed, protože v každém případě museli vyčkat, až budou mít k dispozici dostatek paliva pro dálkové lety.

O Zarvanovi neslyšeli nic, ani ho již nespatriili. Bigglese to dost překvapilo a hlavně potěšilo. Byl připravený na to, že jim provede nějakou zlomyslnost, protože takové lidi, jako byl Zarvan, Biggles dobře znal. Když se ale nic nedělo, nabyl dojmu, že se jen chvástá a že svými výhrůžkami chtěl Bigglese a jeho druhy zastrašit a odradit od účasti v Kadarově výpravě. Nicméně letci se měli raději na pozoru, protože Kadar byl přesvědčen, že útok na něj zosnoval právě on. Ta možnost, že by útok zorganizoval někdo jiný, byla velmi nepravděpodobná. Kadar sice věděl o tom, že v Egyptě existuje jedna náboženská sekta, která protestuje proti všemu, co souvisí s nějakými výzkumy, ale její činnost byla dosud namířena jen proti zlodějům, kteří neváhali

vyplenit hroby, nebo kteří dokonce kvůli penězům hroby zneuctili. Jeho úmysly však byly poctivé, chtěl jen odhalit, co se tenkrát v poušti stalo.

Bigglese znepokojovala jedna věc. Obával se, že bude muset přistát v poušti nebo doletět na jiné místo než na letiště. Když se pohybovali po velké dopravní trase společnosti *Imperial Airways*, vedoucí na jih Afriky, které se drželi až do Asiutu, měl pocit bezpečí. Teprve když ji opustili, uvědomil si, že je přistání spojeno s určitou dávkou nebezpečí. Bez přistání však nebylo možné zjistit, jak vypadá povrch země pod nimi. Jak se s tím vypořádat? Biggles si ještě pamatoval, že pevný písek poskytuje znamenité podmínky pro přistání, kdežto měkký písek může být pro letadlo osudný. Lze na něm sice přistát, ale jen za předpokladu, že není příliš měkký. V každém případě z něj nelze již vzlétnout, protože se kola zaboří do písku a uvíznou v něm. I kdyby se letadlo rozjelo, nedosáhlo by potřebné rychlosti pro start. To se stalo nejednomu nešťastnému pilotovi. Také měkký sníh má podobné vlastnosti.

To tedy byla hlavní Bigglesova starost, když odbočil z hlavní letecké trasy do Asiutu. Potom letadlo stočil na západ a zamířil do pouště k místu setkání s karavanou, do oázy Semfis. Letci nespatriili ani stopu po karavaně, ostatně s tím ani nepočítali, protože karavana šla jinudy směrem na oázu Sivah, kam – podle obecného mínění – šli i vojáci, kteří doprovázeli Alexandra Velikého do Amónova chrámu.

Až do této chvíle let probíhal klidně a bez nesnází. V časných ranních hodinách se vydali na cestu. Doposud všechny lety absolvovali brzy po ránu, protože v tu dobu je v Egyptě nejvhodnější čas pro létání. Během dne se

vlivem horka vzduch rozvíří, což vede ke snížení viditelnosti.

Když před svítáním startovali směrem na oázu Semfis, doufali, že k cíli dorazí dřív, než nad pouští zavládne vedro. Dopadlo to dobře. Brzy potom, co začalo letadlo stoupat vzhůru na neviditelných vzdušných vlnách, objevila se k velké Bigglesově radosti na obzoru oáza. Docela malá chyba v odhadu směru nebo porucha kompasu mohla mít tragické následky.

Na všech stranách se rozprostírala poušť, písčité divočina, zlověstná, nehybná, tichá a neúprosná, pravé místo smrti.

Není divu, že Tuaregové, d'ábelští válečníci pouště, ji nazvali Krajem d'áblů, pomyslel si Zrzek, když se na ni plný obav díval oknem kabiny. Kam oči dohlédly, rozprostíral se písek. Zdálo se až neuvěřitelné, že ho může být takové množství. Většinou to byl plochý nebo slabě zvlněný písek, ale dál na jih ležel ve velkých přesypech, z nichž některé měly zkadeřené vrcholky, jako kdyby se rozbouřené mořské vlny náhle zastavily v pohybu. Občas se zdálo, že se přesypy zachvívají, jako by je neúprosné slunce, pražící z ocelově modré oblohy, trýznilo ohnivými paprsky.

Zrzka náhle i přes velké vedro zamrazilo. Otočil se a vyhlédl z letadla. V jasném suchém ovzduší uviděl ve velké dálce oázu. Usoudil, že to bude trvat asi tak půl hodiny, než budou nad ní.

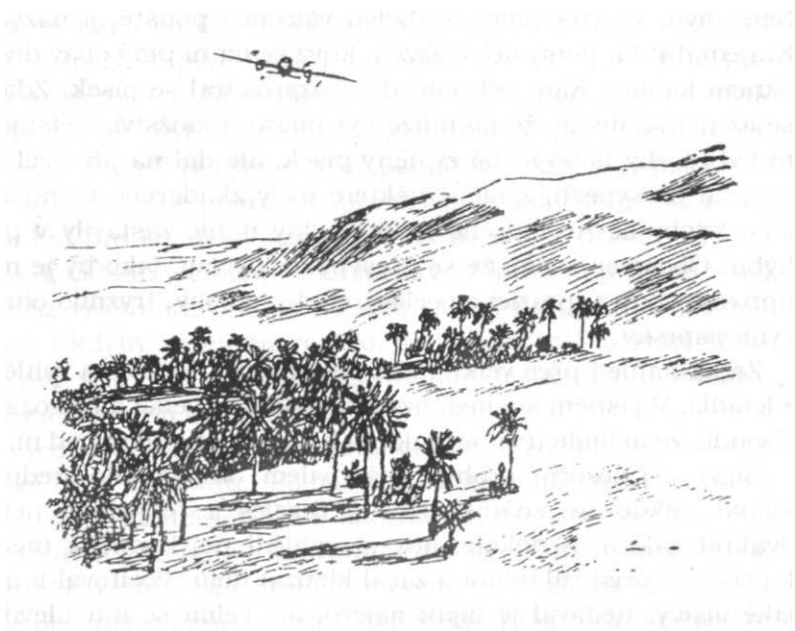
Biggles si pozorně prohlížel pás palem. Jak se dalo předpokládat, nikde ani známka života. Biggles ještě jednou nebo dvakrát zakroužil dokola, aby si vyhlédl nejvhodnější místo k přistání, přiškrtl motor a začal klouzat dolů. Pociťoval-li nějaké obavy, nedával je nijak

najevo, ale velmi se mu ulevilo, když se kola letadla zastavila v písku na západním okraji rozlehlé skupiny palem.

Nic se tak neshoduje se svou pověstí jako taková oáza v poušti, leda snad nějaký ostrov v Jižním moři. O oázách bylo hodně řečeno i napsáno, a také oáza Semfis nebyla výjimkou. Biggles byl velmi spokojen, když zajel do nejhlubšího stínu palem a vypnul motory.

„No tak, už jsme tady,“ ulevil si Biggles. „Teď vylezeme a protáhneme si nohy. Fuj! To je ale vedro, co? Myslím, že by neškodilo dát si nějaké občerstvení.“

Letci vystoupili z letadla, ale dřív než se do něčeho pustili, pomáhali všichni zakrýt motory, trup a křídla tmavozelenými příkrývkami, které si pro ten účel vzali s sebou. Jednak proto, aby letadlo chránili proti slunci, jednak proto, aby se zabránilo

Pozorně si prohlížel pás palem, ale nikde ani známka života...

zanesení letadla pískem. To se týkalo zejména motorů. Když byli se vším hotovi, dali se do budování tábora. Potom se letci usadili, aby vyčkali příchodu karavany.

Biggles si vzal mapu a spolu s Kadarem zaškrtl značky, které by měli v nejbližší době prozkoumat. Ta, co byla nejvzdálenější, byla s největší pravděpodobností Ztracená oáza Zenzura. Zrzka to brzy přestalo bavit, a tak se rozhodl, že ve volném čase prozkoumá oázu. Algy, který také neměl nic lepšího na práci, odešel s ním.

Podívaná to nebyla příliš vzrušující. Oáza byla asi tři až pět kilometrů dlouhá a asi kilometr široká. Jinak byla únavně jednotvárná. Na okraji oázy rostly ojedinělé palmy, jejichž sluncem vyprahlé kmeny se zdvíhaly z písku. Dále byly stromy hustší a vzrostlejší. Čím byly stromy vyšší, tím větší chomáče ovoce z nich visely. Když se letci začali přibližovat ke středu oázy, naráželi na osamělé ostrůvky drsné trávy. Na jednom místě rostly keře pichlavých hrušek. Byly obsypány šarlatovým ovocem. To bylo z rostlinstva vše. Přímou ve středu oázy byla proláklna naplněná vodou, jejíž okraje byly rozšlapány. I ve stínu bylo náramné vedro. Oba muži byli rádi, když se vrátili ke svým druhům. Zrzek, který byl stále nepokojný, se odebral k letadlu, a to patrně proto, aby se přesvědčil, že pokrývky proti prachu jsou na svém místě. Ve skutečnosti tam ale odešel prostě proto, aby si ukrátil dlouhou chvíli.

Když se ujistil, že se pokrývky nemohou pohnout, kdyby zavál vítr, chystal se, že půjde zpět. Avšak jeho citlivý nos zachytil slabý, ale neklamný pach benzínu. Stál chvíli úplně potichu a rozmýšlel se, zda by neměl zavolat Bigglese, když vtom zřetelně uslyšel plesknutí. Ihned padl na kolena a plížil se pod střed trupu, odkud, jak se zdálo, byl slyšet ten zvuk. A nemýlil se! Za několik vteřin nato mu spadla kapka benzínu na hřbet ruky. Zrzek se rychle vyškrábal ven a naléhavě vykřikl: „Hej, Biggles, pojdte sem!“

Biggles upustil mapu a úprkem běžel k letadlu, následován pomalejšímu muži.

„Copak se stalo?“ tázal se starostlivě.

„Odněkud nám uniká benzín!“

„A odkud?“

„Zdá se, že teče z hlavní nádrže.“

Biggles nic neřekl. V okamžiku byl pod trupem a ohmatával potah na jeho dně. Skoro stejně rychle vylezl ven, vskočil do kabiny a podíval se na měřič benzínu na palubní desce. Stačil mu jediný pohled. V další vteřině byl zase dole.

„Rychle všichni ruce k dílu!“ obrátil se pilot na své druhy. „Strhněte potah, a bude-li to potřeba, rozřežte ho!“

Za několik minut zjistili, co se stalo. Z malé kulaté dírky v nádrži vytékal benzín. Biggles díрку pozorně prohlédl a zalepil ji malým kouskem žvýkačky, kterou našli v zásobách. Používali ji na zahnání žízně. Žvýkačku přikryl kouskem náplasti z lékárničky.⁴

„To prozatím postačí,“ řekl pak klidně. „Nemůžeme dělat nic jiného. Kdybychom se snažili přepustit tu trochu benzínu, která tam zbyla, do druhé nádržky, většina by se vypařila.“

Algy se na něho polekaně podíval a zeptal se ho hlasem plným obav.

„Kolik ho tam zbylo?“

Biggles chvíli váhal. „Asi polovina toho, co bychom potřebovali, kdybychom se chtěli dostat k nejbližšímu civilizovanému místu,“ odpověděl pomalu. „Vzpomínáš si, že jsem trval na tom, než jsme odletěli, abychom si s sebou vzali dostatek paliva na cestu zpátky, kdyby se něco přihodilo s karavanou?“

„Ano, vzpomínám si.“

⁴ Nejedna slavný letec na dálkových linkách spravil tímto způsobem děravou nádrž nebo benzínové potrubí svého stroje.

„Pokud se nemýlím a umím dobře počítat, zbyl nám se vším všudy benzín zhruba na jednu hodinu letu. Nad pouští jsme letěli déle než tři hodiny. Závěr si můžeš udělat sám!“

„Až přijde karavana, bude zase všechno v pořádku,“ prohlásil optimisticky Zrzek.

Biggles se na něho po straně zadíval a řekl: „Ano, bude to v pořádku za předpokladu, že karavana skutečně dorazí.“

„A když nedorazí?“ zeptal se Kadar.

Biggles se chabě usmál. „To vy byste měl vědět nejlépe z nás všech. Myslím, že bychom zde neměli zůstat déle než do noci, kdy by podle plánu měla dorazit karavana.“

„Máme to ale smůlu!“ zabručel Kadar.

Biggles se drsně zasmál.

„Smůlu! Tahle díra v nádrži nevznikla náhodou, ale mohla být udělána jen nějakým ostrým nástrojem. To mi věřte!“

KAPITOLA PÁTÁ

KONEC KARAVANY

Toho dne večer karavana nedorazila. A nepřišla ani druhý den. Když slunce zapadlo za obzor a kolem se rozlila purpurová záře, letci poprvé spatřili pradávné obyvatele pouště. Od západu se blížila skupina Tuaregů, obávaných válečníků pouště. Tito „zapomenutí bozi“ měli na sobě modré burnusy.

*Z pouště od západu přijížděla skupina jezdců, zahalených
do burnusů..*

Letci seděli na okraji oázy. Právě něco pojídali ze svých hubených zásob, když Kadar náhle ztuhl a tiše pronesl: „Tuaregové! Nevšímejte si jich! Mohou, ale nemusí být nebezpeční. Člověk nikdy neví.“

Letci se otočili, aby se na ně podívali. Z pouště od západu přijížděla skupina jezdců, zahalených do burnusů. Seděli na vysokých meharských velbloudech. V nejasném pološeru vypadali jako obrovské obludy. Jeli úplně potichu, kopyta velbloudů nezpůsobovala v písku žádný hluk. Nedívali se doleva ani doprava a neprozradili ani náznakem pohybu, že by někoho viděli, což bylo zcela vyloučené. Míjeli je lhostejně, jako by neexistovali. Bylo to špatné znamení? Všichni se dívali upřeně do rostoucí tmy a vypadali jako nějaké přízraky. Potom zmizeli za písečnými přesypy a zůstal po nich jen nepříjemný dojem.

Biggles si zhluboka vydechl a řekl: „Zdá se, že se budeme muset střídat v hlídání.“

Noc minula, aniž se Tuaregové vrátili. Když nadešlo svítání, nebylo je už vidět.

Minul den a další noc. Když ani následujícího rána karavana nebyla nikde na obzoru, svolal Biggles válečnou poradu. Všichni měli nervy napjaté k prasknutí. Nepocíťovali nic než úzkost.

„Nuže, mládenci, situace je takováto,“ oslovil Biggles své druhy, když se shromáždili ve stínu nedaleko odpočívajícího letadla. „Myslím, že všichni víte, jak jsme tu uvězněni, ale přesto považuji za nutné, abychom si celou situaci probrali tak, aby mezi námi nevzniklo žádné nedorozumění. Stále tu ještě nemáme zásoby. Podle dohodnutého plánu zde měly být před třemi dny. Je tedy

zřejmé, že se karavaně přihodilo něco zlého. Můj instinkt mi říká, že už nikdy nepřijde. Kdyby naše životy nebyly bezprostředně závislé na zásobách a palivu, nezpůsobilo by nám to nic horšího než zklamání, že se naše plány nezdařily. Ovšem nehoda s nádržkou všechno mění. Jak víte, pro případ, že by karavana nedošla, vzal jsem s sebou dost benzínu, abychom se dostali zpět. Ale z tohoto rezervního benzínu zbyla sotva třetina. Ten, kdo nám to provedl, způsobil zřejmě i to, že sem nedošla karavana. A teď dávejte dobrý pozor!

Jsme vzdáleni tři hodiny klidného letu od Dachelu a ještě více od Sivahu, což jsou nejbližší místa styku se světem. Máme dost benzínu na jednohodinový let. Takže ať poletíme kamkoli, budeme nuceni přistát asi tři sta kilometrů od cíle. Nemusím snad ani říkat, že takový let by vůbec neměl smysl. Byla by to jistá sebevražda. Druhá možnost je, že zůstaneme tady. Abychom si to shrnuli, jaká je naše situace? Ze železných zásob, které s sebou vždycky bereme, nám zbyly tři malé plechovky hovězího masa, několik sucharů, šest kostek bovrilu⁵, trochu čokolády a jedna či dvě další drobnosti. Zkrátka, máme jídlo tak na dva dny, budeme-li s ním šetřit. Dva dny, tři nebo čtyři, to už nerozhoduje. Konec by byl vždycky stejný. To by bylo v případě, že bychom se rozhodli pro první možnost. Ale pokud zde zůstaneme, nemusíme umřít ani hladem ani žízní. Je zde pramenitá voda, která, jak mě Kadar ujišťuje, ještě nikdy nevyschla. Na palmách rostou datle. Nevím, jak dlouho jsme schopni snášet tuto dietu, která se skládá z vody a datlí,

⁵ Polévka.

abychom se nezbláznili, ale žít se tu dá. Arabové se tak stravují po celé nekonečné týdny.

Nuže, já zde vidím pouze jednu možnost. Protože se nemůžeme vrátit zpátky, musíme zůstat tady. Ale ještě předtím bychom měli podniknout poslední pokus, abychom se dostali do styku se světem. Jak jsem již řekl, máme v nádrži zbytek benzínu, který vystačí na jednu hodinu letu a snad i o trochu déle, ale několik minut navíc, to už nás stejně nevytrhne. Měli bychom zvážít, na co ten zbytek benzínu použijeme, dokud ho máme, neboť v tak horkém vzduchu, jaký je zde, se vypaří za týden. Benzín, který se používá na poušti, musí být neprodyšně uzavřen v kanystrech. Ten, který jsme koupili v Káhiře, a měl sem být dopraven, byl uzavřen právě tak. Poletíme-li cestovní rychlostí, můžeme letět sto dvacet kilometrů směrem dopředu a pak zase zpátky. Navrhuji, abychom podnikli průzkumný let směrem na Sivah, kudy vede cesta, po které měla přijít karavana. Je to jediné místo, kde bychom po ní mohli pátrat. Kdybychom ji našli, bude vlastně vše v pořádku. Jestliže ji nenajdeme, budeme se sem muset vrátit a smířit se s tím, že zde budeme čekat, nevyšle-li Kadarův otec za námi záchrannou výpravu. Jistě by trvalo nějakou dobu, než by nás našla. Pravděpodobně nás nebude pohřešovat dříve než za několik týdnů, neboť jsme ohlásili, že máme v úmyslu zůstat po tuto dobu v poušti. Tak to je vše. Má-li někdo z vás lepší návrh, prosím, ať ho řekne, mě samotného nic lepšího nenapadá.“

Biggles si vzal jednu ze tří cigaret, které mu ještě zbyly, rozlomil ji na dvě poloviny, rozdělil se s Algym a potom jednou sirkou obě zapálil.

„Nemá žádný smysl vymýšlet nějaký další plán, a to z jednoduchého důvodu, že jiná možnost neexistuje,“ prohlásil Algy. „To, co jsi navrhl, je jediná věc, kterou můžeme udělat.“

„Nemám, co bych k tomu dodal,“ řekl Zrzek.

Kadar zavrtěl hlavou. „Ani já ne. Mrzí mě to, že jsem vás zavedl...“

Biggles mu pokynul, aby mlčel, a prohlásil: „Tedy dobrá, ujednáno!“

„Kdy navrhuješ podniknout ten let?“ zeptal se Algy.

„Hned. Nemá smysl to odkládat. Z vrcholu palmy, na kterou jsem vylezl za svítání, jsem viděl asi padesát až šedesát kilometrů daleko. Karavana nebyla nikde v dohledu. To znamená, že i kdyby se blížila, nedostane se k nám před setměním. Zítra ráno přijdeme v důsledku vypařování o dalších pět procent našeho benzínu. Proto navrhuji, abychom letěli hned, a raději se dověděli to nejhorší co nejdřív.“

Všichni uznali, že plán je rozumný a hned se začali chystat k letu. Každá volná nádoba, která se dala použít na vodu, byla naplněna a uložena do letadla, jakož i všechno, co zbylo ze zásob, a také mnoho datlí. Když už nebylo co dělat, sundali pokrývky proti prachu a složili je na stranu. Letci pak zaujali svá místa.

Biggles si prošel celou trasu, po které se chtěl rozjet. I když byl písek na povrchu dosti měkký, jinak byl pevný a nebylo proč se znepokojovat. Když se tedy Biggles ujistil, že je vše v pořádku, vyšplhal do kabiny a za několik vteřin byl letoun ve vzduchu. Vznášel se vzhůru směrem na západ.

Když letadlo nabralo výšku, oči všech mužů začaly pátrat ve směru, odkud měla přijít karavana. Kmitající

ručička výškoměru stoupala, až se nakonec zastavila na rysce tří tisíc metrů. Všude kam oko dohlédlo, nebylo nic, co by se pohybovalo, všude jen klidné písečné moře.

Biggles se obrátil k Algymu, který seděl nejbliž. Tvářil se nazlobeně. „Ještě pět minut a musíme se vrátit!“ řekl.

Algy přikývl, ale stále ještě pozorně sledoval západní obzor. Za dvě či tři vteřiny sebou škubl a řekl: „Něco vidím.“

Biggles se upřeně podíval dopředu: „Ano, něco tam je,“ souhlasil, „ale nepohybuje se to.“

„To není nic živého,“ odpověděl Algy.

Uplynuly další dvě minuty, když Biggles opět promluvil. Měl tvrdý hlas. „Je to karavana!“ řekl. „Nebo její zbytky,“ dodal potom.

Biggles držel v levé ruce páčku škrticí klapky, ale pak váhal, jaký zvolit kurs, když tolik záleželo na výsledku. „Co budeme dělat?“ zeptal se Algyho. „Během chvíle bych se měl otočit. Odvážíme se sletět dolů? Jsme vzdáleni sto třicet kilometrů od naší oázy. Nedokážu znovu získat výšku, kterou ztratím.“

Algy zvedl hlavu a zachytil Bigglesův pohled, ale rychle se podíval stranou a řekl: „Slet' dolů! Snad tam ještě bude nějaký benzín. Nebude-li, jsme tak jako tak ztraceni.“

Biggles se pustil do dobrodružství, ve kterém byl v sázce život. Dobře to věděl. Jejich přežití záviselo na několika dalších minutách. Je-li tam měkký písek a pokusí-li se na něm přistát, bude to konec bez jakéhokoli stínu naděje. I kdyby tam nepřistáli, let nazpět se zásobou benzínu, která se rychle tenčila, by byl šílenstvím. Začal pochybovat, zda mají šanci dostat se zpátky do oázy, i

kdyby přistáli někde opodál, ve vzdálenosti, kterou by byli schopni ujít.

Rachot motorů náhle umlkl, protože Biggles přiškrtl plyn a oznámil jim své rozhodnutí. Předek letadla se naklonil k zemi a stroj začal ztrácet výšku. Když klesali dolů, stále zřetelněji byly vidět podrobnosti toho, co se tu přihodilo. Jak Algy uhádl, nebyla to karavana, ale její zbytky! Již rozeznávali jednotlivé předměty; velbloudy ležící na písku, sedla, batohy, sukna, mrtvolý.

„Někdo přepadl karavanu,“ zabručel Algy a zbledl v obličej.

„Myslím, že je to práce Tuaregů,“ procedil Biggles skrze zuby.

„Co hodláš dělat?“

„Musím přistát.“

„Je to přílišně nebezpečné.“

„Vím, ale musím dolů. Možná, že je ještě někdo z nich naživu, možná jsou jenom zranění. A také je možné, že v těch koších je nějaký benzín. Je to tak jako tak riziko, které na sebe vzít musíme.“

Algy couvl. Z toho co tu viděl se mu dělalo zle...

Algy přikývl. „Tak do toho!“

Letadlo se snášelo a vzduch, který rozráželi, šelestil v kostře letadla. Biggles dvakrát zakroužil, ale nebyl s to přistát. Obával se příliš strmého přistání. Očima prozkoumával půdu dole metr za metrem. Po třetí zatáčce zaťal Biggles zuby a sklouzl dolů, aby přistál. Na čele mu vyrazily krůpěje potu. Cítil obrovské duševní i fyzické vypětí. Byl rád, když se mu podařilo letadlo vyrovnat. V několika dalších vteřinách mohl být rozhodnut jejich osud. Byl to podivný pocit. Pět sekund! Výjev dole vypadal neskutečně. Není to sen? Bigglesovi škubaly svaly v obličeji, když se kola podvozku dotkla země. Letadlo se zakymácelo. Pilot očekával přemet v případě, že by byl písek příliš měkký. Kola se zvolna dotkla země. Ozval se skřípot, jak zadní kolo drhlo o zem. Ve chvíli letadlo bez problémů dosedlo na písek. Byl to měkký písek, ale ne příliš. I tak se do něj letadlo rychle zabořilo.

Algy nečekal, až letadlo zastaví. Otevřel dvířka kabiny, vyskočil a běžel na místo tragédie. Když vyskočil, vznesl se mrak much, které vždycky bývají na poušti. Algy ucouvl hrůzou. Viděl už v životě spoustu všelijakých věcí, ale z toho, co viděl teď, se mu udělalo zle. Přesto se rozběhl k nejbližšímu koši. Byl prázdný. Proto odběhl k dalšímu.

Za několik okamžiků za ním přiběhl Biggles. „Benzín!“ vykřikl chraptivě. „Je tam nějaký benzín?“

Algy zvedl oči k Bigglesovi. Obličej měl popelavě šedý, v očích děs.

„Ne,“ řekl letec klidně. „Ani kapka!“

KAPITOLA ŠESTÁ

HABUB

Biggles počkal, dokud nepřiběhli Algy se Zrzkem. Pak se obrátil ke Kadarovi. „Byla to naše karavana?“

Kadarovi stékaly po tvářích slzy, za které se nestyděl. „Tady je starý Mohamed, vůdce karavany,“ řekl s pohnutím. „Byla to jeho poslední cesta. Co budeme dělat?“

„Nic,“ odpověděl stručně Biggles. „Bude-li někdo z nich naživu, vezmeme ho s sebou, ačkoli pochybuji, že by to byla ta pravá pomoc. Prohlédnu je sám, a potom uvidíme. Nechte to na mně. Podle toho, co vidím, to bude jen ztráta času. Jsou tahle zvěrstva prací Tuaregů, Kadare?“

„Ano.“

„Tak dobře. Nesmíme být štitiví. Prohlédněte všechny koše a seberte všechny potraviny, které najdete. A také měchy s vodou.“ Biggles odešel, aby se ujal své nezáviděníhodné úlohy.

„Jsou všichni mrtví, což jsem předpokládal,“ řekl dutým hlasem, když se za několik minut vrátil. „Rád bych věděl, proč ti velbloudi vypadají tak uboze.“

„Ty lepší si Tuaregové odvedli,“ odpověděl Kadar. „Potřebovali je, aby nesli benzín,“ podotkl Algy.

Biggles sraštil obočí. „Tyhle odporné vraždy jsou patrně dílem Tuaregů,“ zabručel, „ale na co potřebovali benzín? K čemu jim může být? Mám pocit, že za tím vším stojí někdo v pozadí a všechno se děje na jeho rozkaz. Podívejte se, tudy odešli.“ Biggles ukázal na

širokou řadu otisků kopyt, která vedla do pouště. „Vrazi odešli touto cestou, takže Arabové, kteří procházeli oázou, nemohou být viníky. Za předpokladu, že nešli oklikou. Neměli bychom se zde raději zdržovat. Ostatní si můžeme povědět až v oáze. Čím dřív se vrátíme, tím lépe. To vedro je strašné! Našli jste nějaké potraviny?“

Algy ukázal na malou hromádku plechovek. „Byly v jednom koši,“ řekl. „Našel jsem je pod mrtvým velbloudem, a proto byly patrně přehlédnuty. Ještě je zde několik krabic s masem a trochu sušeného ovoce.“

„Vezmeme to s sebou,“ prohlásil Biggles. „Myslím, že to budeme potřebovat. Radši pojďme. Tady už nikomu nepomůžeme.“

Všichni čtyři pomáhali s naložením potravin do letadla. Když se k němu přiblížili, Biggles ukázal na kola; až do poloviny byla zabořena do písku.

„Letadlo se propadá. Ještě hodinu a nebudeme ho moci vytlačit,“ řekl Biggles. „Musíme se mít na pozoru.“

Na vedro se dočasně zapomnělo, asi pod dojmem tragických událostí. Nyní si ho letci začali uvědomovat.

Než vstoupili do letadla, ještě jednou se otočili a chvilku tiše postáli. Vzápětí zaburácely motory. Biggles na okamžik zavřel oči. Zdálo se mu, že se duny v tom vedru houpají. Potom pomalu otvíral škrticí klapku. Letadlo se trochu zdvihlo čumákem nahoru. Čím větší rychlost nabývalo, tím lehčeji se po písku rozjíždělo. Aby se mohlo letadlo odpoutat od země, potřeboval Biggles dlouhý rozjezd. Nakonec se kola přece odlepila. Když už byli ve výšce několika set metrů, Biggles si oddechl. Letadlo nasměroval k východu.

Nejprve Biggles s letadlem vystoupil do výšky asi tři set metrů, potom ho vyrovnal a přiškrtl plyn tak, aby

letěli nejehospodárnější cestovní rychlostí. Po celou tu dobu udržoval letadlo v takové rovnováze, jak to jen v tamním ovzduší šlo. Každou chvíli se dostali do vzdušné bubliny a museli se chytit sedadel, aby se udrželi na svých místech.⁶

To trvalo asi pět minut. Potom bylo letadlo znenadání vyneseno mnohem výš, když proletělo jednou takovou vzdušnou bublinou. Biggles si pomyslel, že s takovou se ještě nikde nesetkal. Měla stejný účinek jako expresní zdviž, která nás unáší nahoru. Pro některé to byla nová zkušenost. Kadar se chytil za břicho, vykulil oči a řekl zoufale: „Jestli to takhle bude pokračovat, bude mi špatně!“

Sotva to dořekl, letadlo kleslo o několik set metrů a padalo jako kámen, jako kdyby nemělo křídla. Na dně bubliny narazilo letadlo zase na vzduch, a to s takovou razancí, že se roztrásl.

„Začínáme se houpat,“ zabručel Biggles lakonicky směrem k Algymu, aniž by se nějak zvlášť znepokojoval. Létával v bublinách velmi často, a proto ho nemohly

⁶ Vzdušné bubliny způsobují vzestupné nebo sestupné vzdušné proudy, které ujdou pozorností lidí na zemi, protože nejsou vidět. Ve skutečnosti je vzduch mnohem neklidnější než moře nebo oceány a bývá zřídka kdy klidný, leda za chladných dnů, kdy bývá bezvětří. Příčiny vzniku vzdušných bublin jsou různé. Nejčastější příčinou vzestupných proudů je vítr, který narazí na nějakou překážku, jako je například kopec. Když do něj vítr narazí, začne stoupat vzhůru. Jinou příčinou je slunce, které praží do skal a zahřívá je. Horký vzduch, který tak vzniká, stoupá potom vzhůru. Opakem vzestupných proudů jsou sestupné proudy. Těm se v letecké hantýrce říká „padák“. Příčinou jejich vzniku je chladný vzduch, který klesá nad jezera nebo stinná údolí, do nichž slunce nemůže proniknout. Vzdušné proudy někdy vytvářejí jakési vývěvy, kolem nichž vzniká víření. V Africe a na severozápadní hranici Indie jsou takové bubliny postrachem letadel, protože je vynesou nahoru nebo pošlou dolů o šest set nebo i více metrů. Každé letadlo, které se dostane do takových vzdušných bublin, musí být po přistání důkladně zkontrolováno. Létání v nich sice není nebezpečné, zato dokonale prověří konstrukci letadla. Ani pilot to nemá snadné, protože neustále musí vyrovnávat účinky bublin tak, aby se křídla letadla udržel v rovině.

polekat. Také věděl, že dobrému letadlu, které má spolehlivou konstrukci, nehrozí velké nebezpečí.

Když Biggles vyrovnal letadlo, náhle ho cosi přimělo, aby se podíval doleva, směrem na sever. Asi pět vteřin tam upřeně a nechápavě hleděl a potom se obrátil k Algymu s výrazem beznaděje.

„Obvykle se tak lehce nevzdávám,“ řekl, „ale teď se mi zdá, že se náš osud ocitá úplně mimo dosah každé úvahy.“

Algy se pozorně zadíval k obzoru. To, co se k nim blížilo od severu, ho vyděsilo. Byl to obrovský hnědý mrak, který vypadal jako hnědá opona. Nejen že zahaloval modrou oblohu, ale kroutil se a točil, když se snašel k nim. Algy to identifikoval stejně jako Biggles.

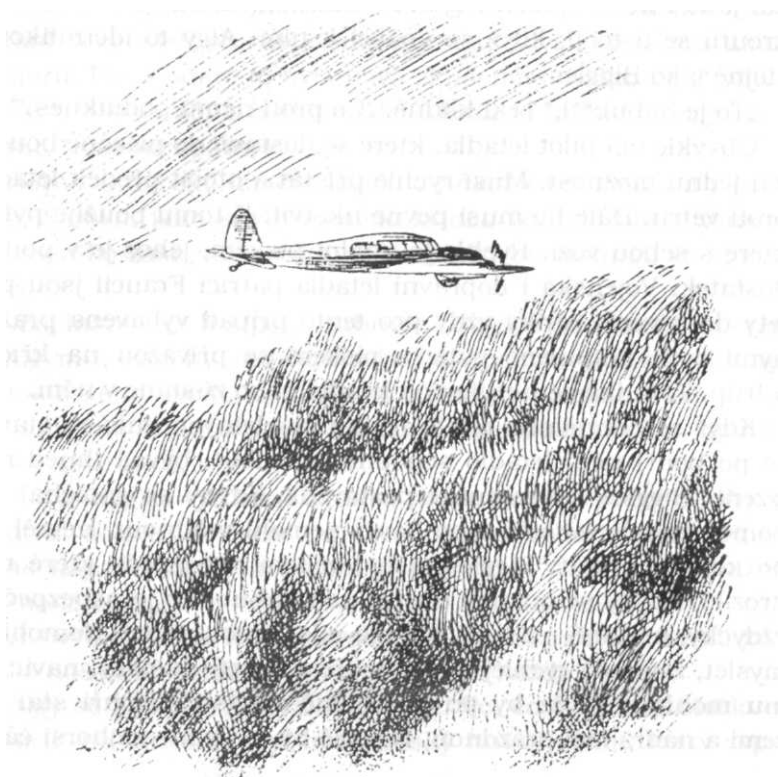
„To je habub⁷,“ řekl klidně. „Co proti němu podnikneš?“

Obvykle má pilot letadla, které se dostane do písečné bouře, jen jednu možnost. Musí rychle přistát a otočit předek letadla proti větru. Dále ho musí pevně ukotvit. K tomu použije pytle, které s sebou vozí. Rychle je naplní pískem, jehož je v poušti dostatek. Vojenská i dopravní letadla patřící Francii jsou pro lety do severní Afriky vždy pro tento případ vybavena prázdnými pytli. Naplněné pytle s pískem se přivážou na křídla a trup. Posádka se ukryje pod letadlo nebo zůstane v něm.

Když se dopravním pilotům na pravidelných linkách stane, že po bouři není letadlo schopné vzlétnout, bývají ihned nalezeni. Biggles byl v jiném postavení. Kdyby se spoléhal na pomoc zvenčí, přistál a po bouři nemohl

⁷ Habub je strašná písečná bouře, mnohem horší než obvyklá písečná nebo prашná bouře. Může se rozprostírat od země až do výše tří tisíc metrů.

vzlétnout, neměl by ho kdo zachránit. Biggles si byl vědom nebezpečí, které mu hrozilo, kdyby se pokusil dostat nad habub. To je nebezpečné vždycky, nezáleží na tom, zda má pilot plnou nádrž. Nemohl si myslet, že bude rychlejší než bouře a doletí do oázy, navíc se mu mohlo stát, že by po půlhodině zápasu s bouří stál na zemi a nádrž měl prázdnou. Nejspíš by to bylo v nejhorší části pouště, v místech, která jsou nejméně dostupná, kde sídlí démon pouště. V té chvíli, která Bigglesovi zbývala na rozmyšlenou, se mu zdálo, že má jedinou naději, totiž dostat se nad bouří a stále pokračovat v daném kursu. Snad by mohl rozbouřenou oblastí proletět a dostat se za ni. V této skoro beznadějně situaci Biggles postrčil páčku škrtící klapky úplně dopředu a začal stoupat tak strmě, jak mu to motory dovolovaly.

To, co se k nim blížilo, byl obrovský hnědý mrak...

Biggles předpokládal, že doletí do výše dvou tisíc metrů dřív, než se setká s prvními nárazy písku. Slunce se měnilo v rychle mizející oranžovou kouli. Země, kterou pilot zahlédl, byla pod hustou hnědou clonou. V tom okamžiku zmizela před očima a letadlo se dostalo doprostřed bouře. Viditelnost byla silně omezená. Kabina letadla se utápěla v matném pološeru. Biggles naslouchal zvukům v motorech, aby včas odhalil možnou poruchu. Náhle se trochu vyjasnilo. Když se ručička výškoměru zastavila u znamínka čtyř tisíc metrů, byli z bouře venku. Nad nimi byla obloha jako zelený strop. Biggles upřel oči na měřič benzínu. Letěl stále na hlavní nádržku, ale ručička byla skoro na nule. Bylo jasné, že každou chvíli může benzín dojít.

Teď neměl Biggles ani ponětí, kde je, protože neznal rychlost větru vanoucího zprava. Věděl sice, jakou má oáza polohu, ale nevěděl, jak moc se vlivem větru odchyluje od daného kursu. Odhadoval jeho rychlost na osmdesát kilometrů za hodinu. Později se ukázalo, že byla mnohem vyšší. Vzduch byl plný písku a země pod nimi nebyla vidět. Biggles doufal, že je pod nimi stejná poušť jako ta, nad kterou letěli na cestě z oázy.

Nyní Biggles přiškrtil plyn, aby docílil co nejnižší rychlosti. Musel šetřit benzínem, aby se udržel ve vzduchu co nejdéle. Uplynulo dalších deset minut. Výrazné škytnutí v motorech mu prozradilo, že hlavní nádržka je skoro prázdná. Biggles letěl dál, až motory začaly vynechávat. Potom přepnul na spádovou nádržku. Byl v ní benzín na dalších deset minut letu. Biggles si utřel rukávem ze rtů jemný prach, který se mu tam usadil, a obrátil se k Algymu, aby s ním promluvil.

„Myslím si, že bychom měli z pekla štěstí, kdybychom přistáli v dohledu oázy,“ řekl klidně. „Pokud se to podaří, budeme mít víc štěstí než rozumu. Nemohu s jistotou tvrdit, že jsme se od původní trasy odchýlili jenom o osmdesát kilometrů, tady nahoře může mít vítr rychlost i sto padesát kilometrů za hodinu. Nechce se mi sice sletět dolů do té hrachové polévky, ale za jednu nebo dvě minuty nebudu mít jinou možnost.“

„Aspoň nikomu neurazíme anténu nebo vršek komínu,“ ujišťoval ho optimisticky Algy.

„Tak takovéhle nebezpečí, to bych si teď přál!“ zabručel Biggles. „Radši řekni těm vzadu, aby byli připraveni vyskočit, až narazíme na zem. Neručím za hladké přistání. Je to ale svinstvo!“

Algy udělal, oč byl požádán. Vzápětí motory vynechaly a pak nadobro zhasly. Jejich rachot byl vystřídán větrem, jenž hučel ve výztužných drátech. Biggles postrčil řídicí páku dopředu. Letadlo se sklonilo a téměř ihned se ocitlo v hnědém pološeru, ze kterého se před chvílí dostalo. Algy nic neříkal. Jejich postavení nepotřebovalo komentář. Biggles, Algy a Zrzek přesně věděli, co se děje a co se pravděpodobně stane. Letěli naslepo. Brzy narazí na zem a prudkost dosednutí bude záviset na tom, uvidí-li Biggles zem nebo ne. Ručička výškoměru začala klesat: 2 400 – 2 100 – 1 800.

Algy zakašlal; zdálo se mu, že hluk zesílil.

Letadlo dále ztrácelo výšku a Biggles se díval střídavě na desku s přístroji a na výškoměr. Nemusel se dívat na rychloměr, protože rychlost uměl odhadnout podle řídicí páky.

Letci se dostali do výšky tří set metrů. Algy se začal rozhlížet. Země ještě nebyla v dohledu, když cosi

velkého a černého proplulo kolem nich jako hrozivý přízrak.

Algy škubl prudce hlavou. „U čerta, co to bylo?“ vykřikl.

Biggles svraštil na chvilku obočí. „Kdybych to mohl pozorovat déle, řekl bych, že to byla hora.“

Cosí velkého a černého proplulo kolem nich.

„Byla,“ zaječel Algy. „Podívej se!“

„To není možné!“ osopil se na něho Biggles a potom strhl řídicí páku na stranu, když se před nimi začala nejasně rýsovat velká tmavá hora. Letadlo se stočilo na bok, ale Biggles je zase ihned vyrovnal. Tělo měl při tom napjaté jako strunu. Ze šera opět vyskočily zubaté vrcholky hor. Biggles se zadíval na výškoměr. Neúprosně jako osud se plížila ručička dolů: 120, 90! Díval se do tmy před sebou a potom na neurčité stíny pod letadlem.

„Podívej se!“ zakřičel Algy. „Vidím koberec.“⁸

Biggles ho také zahlédl. Viděl cosi, o čem přesně nevěděl, co to je. Postrčil řídicí páku dozadu a ucítil, jak se letadlo zakymácelo. Čekal, až se propadne. Kolem postranního okna proplula koruna osamělé palmy a potom hromada kamení. Bum!

Biggles ucítil, jak se kola dotkla něčeho tvrdého a letadlo sebou trhlo. Beng! Kola podvozku zase narazila na kameny a letadlo se chovalo jako vzpínající se kuň. Další krátká přestávka se zdála být věčností. Potom kola podvozku znovu dosedla. Tentokrát se na zemi udržela, ačkoli se letadlo ještě zakymácelo. Letadlo poskočilo, trochu zaskřípělo a už ujíždělo po písku, až se zastavilo.

Nastalo naprosté ticho, které skoro mrazilo. Pak promluvil Algy.

„Aspoň jsme už na zemi,“ řekl prostě. „A to už je co říct!“

Biggles se unaveně usmál. „Ano. Máš pravdu!“ řekl a opřel se zády o sedadlo. Algymu ale neuniklo, že se jeho obličej stáhl do podivného úšklebku.

⁸ V leteckém slangu: země.

ZTRACENÍ V POUŠTI

„Asi bychom měli vystoupit a podívat se, kde jsme to vlastně přistáli,“ prohlásil Zrzek.

„To není špatný nápad, ale já bych raději zůstal sedět tam, kde jsem, dokud se písek trochu neusadí, jinak se udusíme. Bouře sice skončila, ale vzduch venku je plný toho svinstva. Musíme být trpěliví.“

„Podejte mi někdo trochu vody!“ požádal Algy.

„Zacházej s ní šetrně!“ varoval ho Biggles. „Nevíme, kdy budeme mít příležitost nabrat čerstvou.“

Všichni muži seděli v kabině a snášeli úmorné vedro. Když písek ve vzduchu prořídł, vylezli a rozhlíželi se. Biggles ukázal na letadlo pokryté hustou vrstvou písku. Vypadalo, jako by ho někdo zabalil do smirkového papíru.

„Jaká krásná záhada to bude za několik set let pro nějakého cestovatele, který se bude divit, jak se to letadlo mohlo dostat až sem,“ podotkl Biggles. „Patrně ho naloží a vezme s sebou domů a dá ho pod skleněný poklop v nějakém muzeu, jako bychom to udělali my s nějakým prastarým vozem.“

Když tohle Biggles říkal, rozhlížel se kolem sebe. „Možná se mýlím, a také v to doufám, ale tohle místo zrovna nepřipomíná letoviště,“ dodal.

„Máš pravdu, to ne!“ souhlasil Algy.

Nicméně letci ocenili, jaké měli štěstí, když se dostali na zem bez vážnější nehody, protože místo, kde přistáli, bylo úzké vádí, údolí mezi šikmými skalami. Bylo obklopeno strmými a holými kopci, jejichž

vrcholky byly ještě zpola zahaleny písečnou mlhou. Dnem údolí se táhl dlouhý pruh písku, který se tam časem nakupil. Ale ani zdání života, jen dvě či tři zakrslé palmy s hnědými a zvětralými listy. Jejich přítomnost naznačovala, že někde poblíž je asi voda, ale protože tam nerostlo ani stéblo zelené nebo jiné trávy, byla zřejmě skryta kdesi hluboko pod povrchem.

„Hú! To je ale vyprahlá země!“ zabručel mrzutě Zrzek. „Rád bych věděl, co je dál za koncem tohoto vádí. Mám pocit, že by tam mohla být nějaká oáza.“

„Já mám pocit, že kdyby tam byla, jsme tam, kde jsme chtěli být,“ odpověděl suše Biggles.

Ostatní muži se na něho pozorně podívali.

„Míníš tím Ztracenou oázu?“ zvolal Zrzek.

„Proč ne?“ pokračoval Biggles. „Když nás chytil habub, letěli jsme na východ. Přihnal se od severu, proto jsme museli letět směrem k jihovýchodu. Podle mapy se v tomto směru nevyskytuje žádná oáza ve vzdálenosti několika set kilometrů. A proto v ní ani nejsou vyznačeny žádné kopce. Je-li tam nějaká oáza, je to jistě oáza neznámá, byť by to nebyla právě ta Ztracená, nebo jak se jmenovala, Zenzura?“

„Při památce mého otce, myslím, že máte pravdu,“ zvolal Kadar. „Našli jsme jen náhodou, co jsme chtěli najít.“

Biggles přikývl. „Dobrá, Kadare,“ řekl, „když je tomu tak, chápu, že jste se svým nálezem spokojen, ale doufám, že mi prominete, jestliže se nad tím nebudu rozplývat radostí. V této chvíli mě netrápí, jak najít Ztracenou oázu a co si počít v případě, že ji skutečně najdeme, ale jak se odtud dostaneme domů!“

„Ale co když to je Ztracená oáza?“ vzkřikl Kadar nadšeně.

Biggles se na něho mrzutě podíval. „Dejme tomu, že je to ona. Co s tím hodláte dělat? Je celá vaše, pokud jde o mne. Já bych vyměnil celou tuhle poušť za chomáček pěkné zelené trávy nebo i za hrst pichlavých kopřiv.“

„Připouštím, že je to poněkud skličující,“ přikývl Kadar, kterého to uvedlo do rozpaků.

„Skličující!“ řekl Biggles s drsným smíchem. „Já bych pro to našel lepší slovo.“

„Myslím, že bychom měli nejprve zjistit, jsme-li skutečně ve Ztracené oáze,“ prohlásil Kadar.

Biggles se na něho smutně zadíval. „Vy to zjistíte, ano?“

„Ano! Když jsme přistávali, všiml jsem si hromady kamení...“

„Poslyšte, mládenče!“ přerušil ho Biggles. „Podle toho, co říkáte, budete potřebovat hodně času, abyste se tu mohl procházet a hledat nějaké hromady kamení. Co bychom teď potřebovali nejvíc, jsou pořádné řízky. Z kamení bychom asi moc neztloustli, a proto nežli si začneme brousit zuby o okoralá skaliska vaší vzácné oázy, pokusme se najít něco měkčího. Asi jste si neuvědomil, že pokud nenajdeme do dvaceti čtyř hodin vodu, lekne tu jako lososi. Čím dřív vyrazíme, abychom se poohlédli po něčem, co se dá pít a jíst, tím lépe.“

„Ano,“ souhlasil Kadar. „Promiňte mi, že jsem se dal příliš unést svým vzrušením.“

„Uklidněte se a snažte se vymyslet, jak bychom se dostali z této výhně,“ řekl mu Biggles. „A teď pojďme, vydáme se na průzkum.“

„Všichni?“ zeptal se Zrzek.

Biggles se na chvíli zamyslel: „Asi bychom všichni odejít neměli. Co kdyby sem zabloudili Tuaregové a ukradli nám tu trochu potravy, která nám zbyla. Pokud s sebou nechceme vláčet všechno, měl by tu raději někdo zůstat a dávat pozor. Algy, ty zde zůstaň! Já půjdu a rozhlédnu se kolem. Zrzek může jít se mnou a také by měl jít Kadar pro případ, že bychom někoho potkali, protože dovede mluvit místními nářečími.“

„Chceš si vzít pušku?“ zeptal se Algy. Kromě pistole byla puška jedinou zbraní, kterou letci vzali s sebou. Nic přebytečného na výpravu do pouště nebrali, ale pušku vzali pro případ nouze, ačkoli Kadar tvrdil, že ji sotva budou potřebovat.

„Ne, nechám ti ji tady,“ odpověděl Biggles. „Nepůjdeme daleko. Z vrcholku nejbližší hory bychom měli dohlédnout do velké dálky.“ Když to dořekl, přehodil si přes rameno polní láhev a nasadil si tmavé brýle, kterými byli všichni vybaveni. V poušti patří brýle k nezbytnostem, protože bez nich může člověk brzy oslepnout. Tak vyrazili dolů do údolí Biggles, Zrzek a Kadar, všichni tři s brýlemi na nose.

Vedro bylo nesnesitelné. Písek, který byl předtím zvířen, se zatím jednak usadil, jednak ho odnesl vzdušný vír. Slunce jim nyní stálo přímo nad hlavou. Paprskům, které se zabodávaly do holé země, nebylo možné uniknout. Nikde žádný stín. Skály se zachvívaly, jak odrážely nazpět teplo, které nestačily pohltit, a písčité dno údolí se proměnilo ve žhoucí koberec, který pálil naše tři muže do nohou i přesto, že měli boty s podrážkou z provázků.

Než dorazili na konec vádí, obloha se zcela vyjasnila a z údolí se stal opravdový kotel. Bílý žár ustoupil žluté mlze, která zpitvořila skály ve fantaskní útvary a znemožňovala odhadovat vzdálenosti. Zdálo se jim, že kopec na konci údolí ustupuje. Když k němu konečně dorazili a vylezli na jeho vrchol, zjistili, že před ním je další kopec, který jim znemožňuje výhled.

„To je ale hloupé,“ zabručel Zrzek, jenž pociťoval první příznaky obávané únavy. Ohmatával si zvědavě tvář a divil se, kam se poděl pot. Neuvědomoval si, že vedro v poušti je takové, že vysuší všechnu vlhkost, jakmile vyrazí na kůži.

Biggles nic neříkal. Pokračoval v chůzi s úzkostí v srdci. Věděl, že jeho ledabylá poznámka o nutnosti najít vodu byla do slova a do písmene pravdivá. Kdyby ji nenašli v několika nejbližších hodinách, dokud měli sílu hledat, smrt byla jistá.

Za této chmurné nálady vylezli na další kopec. Když před sebou Biggles spatřil vysokou rovnou stěnu skalního útesu, začal ztrácet odvahu. Zlostí a zklamáním se kousal do rtu, obraceje se na všechny strany. Ale bylo to všude stejné. Skály a písek! Nic jiného. Biggles se rozhodl, že půjde doleva směrem ke skalní propadlině. Nebylo vidět, jak je hluboká.

„Kadare, vy víte lépe než my, kde hledat v poušti vodu. Mně se zdá, že pokud vůbec je naděje najít vodu, musíme sestoupit dolů do skal. Co myslíte?“

„Ano, ale počítejte s tím, že tam bude větší vedro.“

Po tomto rozhovoru pokračovali v cestě. Přešli několik propadlin, aby shledali, že vedou do dalších, které jsou ještě hlubší. Kolem dokola byly stále stejné skály a písek.

Biggles se zastavil a řekl prostě: „To nemá smysl. Bez větší zásoby vody a bez Algyho by bylo lepší nechodit dál, nýbrž počkat, až zapadne slunce. Až se setmí, bude chladněji. Cestu si najdeme ve svitu měsíce.“

Naši tři muži se vrátili propadlinou zpět. Potom vylezli na kopec, ale když chtěli sestoupit, marně hledali své stopy. Náhle se Biggles zastavil. „To není ten kopec, na který jsme prve vystoupili!“ řekl tvrdým hlasem.

„To musí být on. Myslím, že jdeme dolů pouze odlišnou cestou,“ zabručel Zrzek, ale neříkal to příliš přesvědčivě.

Postupně sešli na dno údolí, kde se Biggles opět zastavil. Ukázal na obrovskou skálu, která vypadala jako hřib. „Tudy jsme nešli,“ řekl pilot.

„Myslím, že vádí je tamhle,“ namítl Kadar ochraptěle.

Po chvíli se rozhodli, že se vydají k velké rozsedlině ve skalách, kterou jim ukázal Kadar. Když k ní došli, hned se zase zastavili a zděšeně hleděli na skály, které nikdy předtím neviděli.

Biggles si unaveně přejel rukou obličej. Již se nepokoušel sám sebe klamat. „To je konec!“ řekl prostě.

„Jsme ztraceni.“ Kadar si sedl na zem a chytil se za hlavu. „Je to moje vina,“ dodal odevzdaně. „Měl jsem si vzpomenout na pořekadlo, které mají Tuaregové. Učí ho své děti, jakmile jsou schopny rozumět. Zní: Nikdy neopouštěj své stopy!“

„Zdá se mi, že není možné, abychom tak rychle zabloudili,“ řekl Zrzek.

Kadar zavrtěl hlavou. „V poušti může člověk beznadějně zabloudit a zemřít jen kousek od tábora. To se stalo mnohokrát.“

„Zbývá nám tedy pouze jedna věc. Snad nás Algy uslyší!“ Biggles vytáhl pistoli a namířil hlaveň do vzduchu. Vypálil třikrát po sobě v pravidelných přestávkách. Pokud se ozvala nějaká odpověď, neslyšeli ji. Všechno, co zaslechli, byly jen ozvěny výstřelů, které se odrážely od jednoho kopce ke druhému a potom umlkly někde v dálce. Z nedalekého skalního útesu se uvolnil kámen a spadl s úžasným rachotem. Potom bylo ticho. Mrtvé, naprosté ticho. Ani sebemenší zvuk, absence jakéhokoli zvuku.

Zrzek se zachvěl hrůzou. Zdálo se mu, že mu čísi studená ruka svírá hrdlo. Uvědomil si, že má velkou žízeň a že je velmi unaven.

„Neměli jsme vůbec opouštět tábor bez dostatečné zásoby vody,“ zabručel Kadar.

„Asi nemá význam mluvit o tom, co jsme měli nebo neměli dělat,“ odpověděl Biggles. „Otázka je, co podnikneme teď.“

Druzí dva muži mlčeli.

„Nemá žádný význam, abychom tady zůstávali,“ řekl Biggles a ohnal se po mouše, která mu vytrvale sedala na tvář. „Proklaté mouchy! Odkud sem u čerta přiletěly, co říkáte, Kadare?“

„Ať se v Egyptě pohnete kamkoli, všude najdete egyptské mouchy,“ odpověděl unaveně Kadar a stoupl si. „Pojďme nazpět k té propadlině a uvidíme, kam vede. Země se tam svažovala dolů a na dně té prolákliny bychom snad mohli najít vodu.“

Tři muži vlekli nohy za sebou a zdálo se skoro nemožné, že se jim podaří kopec zdolat a pak zase sejít dolů. Když se jim to podařilo, po proláklině nebyla nikde

ani stopa. Biggles se drsně zasmál. Byl to nepříjemný smích. „Tohle místo je začarované!“ zlostně zabručel.

„Ovšemže!“ odpověděl klidně Kadar. „Nyní už víte, proč mu Tuaregové říkají Kraj d'áblů. Je plný zlých duchů. A právě džinové na nás poslali habub.“

Biggles odepnul láhev s vodou. „Není třeba, abychom zemřeli žízní dřív, než budeme muset,“ řekl ledabyle. „Každému jeden doušek, ani o kapku víc!“

Voda rychle zteplala a pocit žízně stejně nezahnala. Biggles zase pečlivě uzavřel láhev zátkou. Potom pokračovali v cestě.

Směr si příliš nevybírali. Všechny cesty jim připadaly stejné. Much stále přibývalo, až se jim z nich nad hlavami vytvořil černý mrak. Ačkoli je všichni nepřetržitě odháněli, usazovaly se jim na očích, sedaly na rty, dokonce jim lezly do uší. Jednou se Zrzek zuřivě obrátil a mrštil po nich svou tropickou helmou, ale nebylo to nic platné.

Blížilo se odpoledne a o západu slunce si mohli leda povídat. Naši tři hrdinové neměli ani potuchy, kde jsou a zda nechodí stále dokola. I to bylo pravděpodobné. Skály a písek! Nikde ani nejmenší příslib vody, kterou hledali.

Když se připozdilo, měli najednou pocit, že se blíží k jakémusi rozpadlému městu. Dali se do běhu, neboť se domnívali, že by zde město nestálo, kdyby zde nebyla voda. Ale byly to pouze skály; stovka štíhlých skalisek, které vypadaly jako les gigantických muchomůrek. Zrzek čím dál tím víc chápal, co znamená jméno zdejší končiny, Kraj d'áblů.

Vedro v tom lese zkamenělých hub, jak mu říkal Biggles, bylo nesnesitelné, ale naši tři muži klopytali dál. Každou chvíli si vlhčili rty vodou, která rychle ubývala.

Ale neměli na vybranou: buď voda, nebo šílenství! Zrsek se již pohyboval v jakémsi zšeřelém, žlutém světě, v němž ho doprovázely přízračné postavy. Jednou se náhle zastavil, neboť byl přesvědčen, že vidí stádo velbloudů, ale byly to jen skály. Zrsek chvílemi klopýtal, chvílemi šel jako stroj. Hned na to mu začaly tančit před očima sytě modré skvrny. Chvílemi mizely, ale nakonec se proměnily v chvějící se čáry. Zrsek vykřikl, protože měl pocit, že vidí, jak se slunce odráží na vodní hladině.

Biggles se prudce otočil. „Copak se děje?“

„Vidíš něco tam vpředu?“ zamumlal Zrsek.

„Nic,“ odpověděl Biggles stroze. Potom se šíleně zasmál a řekl: „Pouze kamení! Kamení a písek!“

Zrsek zavrával, když pochopil, jak se zmýlil. Pochopil, že se blíží ke konci svých sil. Biggles mu rychle předal láhev s vodou.

Zrsek s ní zatřásl a po zvuku poznal, že už je skoro prázdná. Chtěl ji vrátit zpátky, ale Biggles si ji nevzal.

„Vypij to!“ nařídil mu. „Jestliže se zhroutíš, budeme zde s tebou muset zůstat všichni.“

V láhvi zbyl pouze jeden doušek. Zrsek vypil poslední drahocenné kapky a odhodil ji.

Biggles ji sebral a pokračovali v cestě.

Konečně zapadlo slunce za kopce. Vedro se okamžitě zmenšilo. To jim dočasně přineslo úlevu. Cesta byla místy tak špatná, že pochybovali, zda je to vůbec cesta. Biggles se již chystal obrátit, když pojednou spatřil jeskyni, nebo spíš pouhou rozsedlinu ve skále. „Odpočiňme si tam chvíli,“ navrhl. „Bude tam chladněji.“

Když se přiblížili, Kadar se náhle zastavil a zadíval se upřeně na hromadu písku nakupeného u vchodu.

Vykulil oči a začal se pobaveně usmívat. Pak oči na chvíli zavřel, zavrtěl hlavou a pak se zase zadíval na tu hromadu. Chvějícím se prstem na ni ukázal.

Náhle se zastavil a upřeně se zahleděl na hromadu písku.

Druzí dva muži se naklonili, aby se také mohli podívat. Spatřili mnoho stop, které tu museli zanechat nějací velcí ptáci. Zatímco se pokoušeli pochopit význam těchto stop, Kadar ze sebe vyrazil chraptivý výkřik a hnál se k jeskyni. Druhým dvěma to také došlo a následovali ho. Tam uvnitř byla nádrž bledězelené vody!

V okamžiku se všichni vrhli na zem a do chladivé vody ponořili obličeje.

KAPITOLA OSMÁ

POHŘEBIŠTĚ

Když se Zrzek dosyta napil, trochu se usmál a rozhlédl se kolem. Ke svému nemalému údivu zjistil, že vodní nádrž není pouze jejich objevem. Všude kolem byly stopy lidí, avšak nebylo možné zjistit, zda tam jsou měsíce, roky nebo staletí. Datlové pecky, několik ohlodaných kostí, skořápky rozbitých pštrosích vajec a ztrouchnivělé násady oštěpů ležely na hladkém, tvrdém písku. Ticho místa rušil pouze kostlivec opřený o skalní stěnu, který se maličko nakláněl dopředu.

„Tak to už je lepší!“ řekl Biggles a sedl si. „Našli jsme tohle místo právě včas. Je sice zvláštní, že právě tady je voda, ale... Co myslíte, Kadare?“

„Ani ne. V poušti najdete často vodu na nejneuvěřitelnějších místech. Tyhle nádrže lidem, kteří žijí dlouho na poušti, nepřipadají zvláštní a jistě je znala i nesčetná pokolení v dávné minulosti.“

„Ale odkud se sem voda dostane?“ zeptal se Zrzek.

„Z vodních srážek nahoře na kopcích. Vlhkost se srazí na skále, shromažďuje se v různých dutinách a prohlubních, potom prosákne dolů (proto je voda tak chladná), až se dostane do neprostupné nádrže jako je tato.“

Nějakou dobu nikdo nepromluvil. Unavení cestovatelé byli spokojeni, že odpočívají v chladivém stínu. Po tom žáru venku bylo matné, nevšedně zelené světlo, které se zde rozprostíralo a chvělo, příjemnou změnou. Biggles uvažoval o tom, jaké to tu bývalo v

minulosti, když sem přicházeli lidé, aby se občerstvili a odpočinuli si. Z úvahy ho vyrušilo šero, které v jeskyni mezitím zhoustlo. Rychle se zvedl.

„Musíme se vrátit, Algy na nás jistě netrpělivě čeká,“ řekl, „ačkoli nevím, jak to provedeme. Teď už si dovedeme představit, jak to vypadá bez vody, a je mi jasné, že se nikomu z nás odtud nechce. Nemůžeme však žít jen z vody, potřebujeme také potraviny. Ale dostali jsme za vyučenou. Celou zpáteční cestu si budeme dělat znamením v písku, nebo si označíme skály, abychom se sem opět mohli vrátit.“

„Ještě bych nešel,“ nesouhlasil Kadar. „Až vyjde měsíc, půjde se nám snadněji.“

„To máte pravdu,“ připustil Biggles.

Všichni si tedy zase sedli a čekali, až se měsíc objeví v rozsedině; potom vykročili směrem k východu. Když tam došli, chystal se Biggles vyjít ven, ale váhal a prohlížel si něco na zemi kousek od vchodu do rozsedině. Potom popošel a podíval se nahoru.

„To je dobré!“ zabručel napůl sám k sobě. „Co se to sem plíží za stín?“

„Jaký stín?“ zeptal se Zrzek.

„Tamhle ten!“ Biggles ukázal na tmavou skvrnu.

Jak tam stáli a dívali se upřeně na ni, uslyšeli slaboučký šelest. Byl to jemný šelest, jako když podzimní vítr šumí mezi suchým listím.

„U sta hromů, co to je?“ zeptal se Biggles zaraženě a s úlekem v hlase. „Zdá se, že se to pohybuje!“ Hlas se mu protáhl.

Přišel k nim Kadar a zadíval se upřeně k okraji pohybujícího se stínu. Náhle však zacouval zpět, jako by ho něco prudce udeřilo.

„To jsou štíři!“ Hlas měl ochraptělý a plný hrůzy a ošklivosti.

„Štíři!“ Biggles opakoval jeho slova jako ozvěna, nedůvěřivě a nechápavě.

„Ano. Jsou jich tisíce! Milióny! Nevěděl jsem, že štíři pijí vodu, ale proto sem asi lezou, ledaže by šli na nás!“

„Pane Bože! Dej nám odtud vyváznout!“ zvolal Zrzek a hlas mu přeskočil do vysoké fistule.

„Kam půjdeme?“ otázal se Biggles zoufale. „Nemůžeme přece projít mezi takovou havětí. Jedno štíří uštknutí je dost zlé, natož...“ Biggles se vrhl ke skalnímu útesu a podíval se nahoru.

„Tamtudy žádná cesta nevede,“ zabručel a přiběhl zpět za ostatními muži ke vchodu do jeskyně.

Ještě chvíli se všichni dívali na tyto stíny smrti (i jediné uštknutí štíra může být smrtelné), které se pomalu blížily. Ti nejbližší už byli vzdáleni jen asi šest kroků. Zcela jim uniklo, že několik z nich se dostalo až k nim. Biggles uskočil právě včas, aby zabránil štírovi vylézt na botu. Vzápětí ho rozšlápl podpatkem. „Ne, na mě si nepříjdeš, potvoro!“ zabručel Biggles a pospíchal, aby zjistil, kam by se mohli uchýlit. Z kapsy vytáhl sirky a jednu zapálil. „Díky Bohu!“ řekl s pocitem úlevy. „Tudy vede cesta na druhou stranu. Bylo by dobré zjistit, jak je dlouhá.“

Druzí dva muži se k němu přidali a dívali se trochu zaraženě na úzký, tmavý otvor v nejdlehlším koutě rozsedliny.

„Proboha, snad tady nezabloudíme. To by bylo horší, než kdybychom zabloudili venku v poušti,“ řekl Zrzek starostlivě.

„To já radši zabloudím, než aby mě sežraly ty potvory!“ prohlásil Biggles. „Tady nezůstanu ani o chvíli déle!“ Vytáhl z kapsy zápisník a vytrhl z něj několik listů, které stočil do ruliček. Pak jednu z nich zapálil a vyrazil podél stěny jeskyně. Druzí dva muži ho následovali.

Nedošli příliš daleko, když Bigglesovi vypadla z ruky papírová rulička a zhasla. Dřív než dohořela, měl Biggles matný dojem, že k nim míří temný stín.

„U čerta, co to je?“ vykřikl Biggles a chvatně hledal další sirku. V tichu, které následovalo, byl slyšet podivný zvuk, jako by se ve vzduchu chvělo nebo třepetal něco koženého; podobalo se to zvuku tekoucí vody, která je někde v dálce. „Netopýři!“ zvolal Kadar.

A vtom již něco udeřilo Zrzka prudce do obličeje, až se po tom bezděčně ohnal. Cíl však nezasáhl a výsledkem byly potlučené klouby prstů.

Když vzplanula další sirka, uviděl mnoho stínů, mizejících jim nad hlavami. Nepřetržitý proud netopýrů se pohyboval touto přírodní chodbou směrem k východu. Jeden stín se odloučil od ostatních a vrhl se na sirku, ale Biggles byl pohotový a mrštil jím rychle proti zdi, až jeho ruka opsala ohnivý oblouk. Stín narazil do stěny tak prudce, že s žuchnutím spadl na zem, kde ležel a třepetal křídly. Všude bylo cítit nepříjemný, smrdutý pach, ale nikdo si toho nevšímal.

Biggles zapálil další smotek a pokračoval v cestě. „Protože je tady jenom jedna chodba, nemůžeme nikam zabloudit, ať se stane cokoli,“ zvolal. „Může tady někde být jiný východ. Pojdme dál! Nevšímejte si těch smradlavých netopýrů! Napřed štíři, potom netopýři,

hrom do toho! Tuaregové vědí dobře, proč toto místo nazývají Krajem d'áblů.“

Písčitá půda pod nohama pozvolna stoupala vzhůru. Čím dál tím víc se ocitali v těsné blízkosti netopýrů. Přitom museli dávat pozor, zda tam nejsou odbočky. Takto ušli značnou vzdálenost. Najednou, jako když praskne bičem, všichni netopýři zmizeli. Kadar z toho usoudil, že všichni vyletěli ven, protože si v noci shánějí potravu. Buď jak buď, bylo jisté, že zmizeli, a Biggles ihned vyzval své druhy, aby se zastavili.

„Myslím, že štírů se už bát nemusíme,“ řekl, „takže půjdeme-li dál, zbývá nám najít druhý východ. Ne že bychom ho potřebovali. Snad jsou ti štíři natolik rozumní, aby se vrátili tam, odkud přišli, až se rozední. Mimochodem, musíme být opatrní při zvedání kamenů, jestli si dobře vzpomínám, právě tam se schovávají. Ted', až půjdeme, musíme dávat pozor, abychom v té tmě neminuli některý východ. Ale asi bychom přece jen měli počkat do rána.“

Všichni byli velice unavení, ale nikdo z nich nepotřeboval odpočívat. Na chvíli si sedli na písek, ale brzy zjistili, že na spánek stejně nemají ani pomyšlení.

„Když jsme opouštěli vodní nádrž, cesta vedla stále mírně do kopce,“ podotkl zamýšleně Biggles, „Takže kdybychom náhodou narazili na nějaký otvor, musel by být hodně vysoko, což znamená, že by tam mohl být rozhled a snad bychom objevili i naše letadlo. Ubohý Algy, myslím, že bude jako na trní; ale s tím se nedá nic dělat.“

Potom bylo zase ticho. Biggles trávil čas užitečně tím, že si připravoval papírové smotky ze svého zápisníku, až byl nakonec skoro prázdný. V krabičce měl

ještě několik sirek, a protože Zrzek měl benzinový zapalovač, nemuseli mít obavy, že by jim došlo světlo.

„Byli jsme už na různých místech, ale pochybuji, zda jsme kdy strávili noc na tak podivném místě, jako je tohle uvnitř skály,“ řekl po delší odmlce Zrzek.

„Doufám, že bude trvat celou věčnost, než zažiji druhou podobnou, na mou duši!“ odpověděl Biggles. „Tohle ticho mi jde na nervy, je tu jako v hrobě.“

Zrzek se zachvěl. „To je ale vtipná poznámka, to se musí říct,“ odpověděl pohoršeně. „Budu rád, až se zase octnu venku. Souhlasí-li ostatní, radši bych pokračoval dál.“

Všichni s tím víc než ochotně souhlasili, a proto vstali a chystali se odejít. Biggles rozžal sirku, zapálil smotek a vyrazili. Byli jen kousek od místa, kde prve odpočívali, když Biggles náhle pronikavě vykřikl.

„Tady něco je! Nevím sice co, ale zdá se mi, že jeskyně tu ústí do ohromného dómu.“

Po několika krocích se ukázalo, že měl pravdu. Udiveně se rozhlíželi kolem sebe, ale při tak špatném světle toho viděli jen málo. Bylo jasné, že se octli v rozlehlé prostoře, vysoké jako chrámová loď. Konec se ztrácel v pološeru. Biggles vyndal několik dalších smotků, rozevřel je jako vějíř a zapálil je. Světlo klouzalo nejprve po stropě, potom sjíždělo po vysokých stěnách.

„Abych to mohl považovat za výtvar přírody, chybí mi tu krápníky,“ poznamenal Biggles. „Co u čerta...“

Nastala krátká odmlka, za které si všichni pozorně prohlíželi dolní části stěn, v nichž bylo vyhloubeno něco, co se podobalo včelím úlům. Vypadalo to, jako by stěny byly tvořeny malými výklenky či komůrkami. A v každé z nich něco bylo.

Kadar tu záhadu brzy rozřešil: „Právě jste řekl, že to zde vypadá jako v hrobě,“ řekl a bezděčně ztišil hlas. „Je to tak. Viděl jsem už podobná místa. Nacházíme se v pohřebišti nebožtíků.“

Zrzka nepříjemně zamrazilo a vůbec měl pocity, které by se daly přirovnat k rčení, že někomu hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. Vyrazil ze sebe: „Hrome, vezměme do zaječích!“

„Tamhle to vypadá, jako by jedna mrtvola vypadla z výklenku,“ řekl a ukázal na postavu schoulenou na zemi. „Asi byl ten ubožák pohřben zaživa.“

V Kadarovi se okamžitě probudil jeho archeologický zájem. Rázně vykročil směrem k „mrtvole“, ale neudělal ještě ani dva kroky, když se postava napřímila. Ve slabém světle spatřili dvě vypoulené oči, obličej plný vrásek a plešatou hlavu sedící na tenkém krabatém krku. To všechno trvalo jen okamžik. Pak postava vyskočila a s divokým křikem utíkala pryč. Co s ní bylo dál, nikdo nevěděl. Zrzek svým vyděšeným výkřikem způsobil, že Kadar uskočil dozadu a srazil se tak s Bigglesem, jenž se svalil na zem. V důsledku toho se celý prostor ponořil do tmy.

Pro Zrzka to byla chvíle plná hrůzy, strašný sen, z něhož se nemohl vzpamatovat. Slyšel Bigglesovo hartusení, když hledal sirky. Také slyšel Kadarovo ustrašené kňučení. Potom vzplála sirka a ukázalo se, že Kadar má ruce sepjaté na obličej.

„Pojďme odtud,“ vyzval je Biggles. „Nevěřím sice ve strašidla, ale jestli tady nestraší, jsem ochotem sníst svoji helmu.“

Zrzek a Kadar se pokoušeli vzchopit, ale byli do té míry rozrušeni, že ani nemohli klidně stát na nohou.

Netrvalo dlouho a ticho bylo opět přerušeno. Tentokrát to byl jakýsi podivný šepot, který přicházel z odlehlého konce jeskyně. Sotva šepot zmlkl, ozval se svištivý zvuk, který rychle nabýval na síle, a brzy nato vyrazilo z úzké dutiny, kterou letci před několika okamžiky opustili, hejno netopýrů.

Biggles na ně nechápavě zíral, neboť odtud by nikdy nečekal nebezpečí, ale když se jeden netopýr na něho začal sápat a druhý se k němu připojil zuby a pařáty, pochopil. Strhl odporné zvíře z obličeje a mrštil jím o zem. Potom se obrátil, rozběhl se k východu a zavolal na své druhy, aby ho následovali.

Ti nepotřebovali, aby je někdo pobízel, hnali se bez otálení za ním. Zjistili, že se dóm na konci úží v těsný tunel. Ještě stačili spatřit prchající postavu, která je tak vyděsila.

„Běžte dál!“ zařval Biggles, prudce se otočil a vypálil dvě rány do hustého chumlu netopýrů, kteří ho pronásledovali. Potom rozžal v chvatu zápalku a pospíchal, aby dostihl Zrzka s Kadarem, kteří si zatím svítili na cestu zapalovačem.

Když se netopýři vřítily do tunelu, začali tropit neuvěřitelný a hrůzostrašný hluk. Biggles si nevěděl rady, jak odrazit jejich nápor, když se náhle před nimi objevil úzký pruh světla. Na okamžik si Biggles nebyl schopen uvědomit, co by to mohlo být, ale potom mu došlo, že venku svítá a že zde průchod končí. Opravdu to tak bylo. Muži vyrazili ven z tunelu rychlostí, jež je div nestála život, protože průchod končil ve stěně. Ta byla strmá téměř jako propast a nechybělo mnoho, aby jejich úprk přešel do střemhlavého pádu.

V té chvíli se ale už všichni kutáleli se svahu.

Kadar, který byl vpředu a spatřil nebezpečí první, varovně vykřikl. V té chvíli se ale už všichni kutáleli se svahu a chňapali po všem, o co by se mohli zachytit. Když se konečně zastavili, dívali se střídavě na sebe a na krajinu, která je obklopovala.

„Na mou duši, Tuaregové mají pravdu,“ řekl přesvědčivě Biggles. „Tohle je bezpochyby Království d'áblů!“

PŘÍŠERA VE VODNÍ NÁDRŽI

Netopýři letce nepronásledovali. Na chvíli se zavěsili před ústím jeskyně jako hustý černý mrak a tropili podivný hluk. Potom tak náhle, jak se objevili, zmizeli. Hrnuli se zpět do jeskyně, jako by tam byli taženi neviditelným vírem. Teprve teď si mohli muži důkladně prohlédnout krajinu, jež se před nimi rozprostírala. Nemluvili při tom.

Kopec, na kterém seděli, byl jedním z několika kopců, které se svažovaly do údolí. Na samotných kopcích nebylo nic neobvyklého. Vesměs byly z kamene. Měly typicky bílou, místy břidličnatě šedou barvu. Slunce a vítr jim vtiskly nejfantastičtější tvary. Asi uprostřed roviny na dně údolí vznikla oáza. Rostly v ní nejen palmy. Na několika místech kvetlo cosi, co z dálky vypadalo jako kukuřice. Podle toho se dalo usuzovat, že oáza je velmi úrodná. Celé místo vytvářelo kontrast ke svému okolí.

Ve středu oázy stál mohutný kopec. Vypadal jako ohromný chrám a byl skoro do poloviny porostlý palmami a velikými kaktusy, které ve vyšších částech kopce – patrně pro nedostatek vody – rychle řídly až k vrcholku, jenž byl holý, bez jakékoli vegetace. Tam stála osada. Říci však slovo osada, nebylo na místě.

I našim pozorovatelům bylo na dálku jasné, že mnohé z těch budov jsou zříceniny. Kromě těchto polorozbořených budov tam také byly domy, které tvořily terasy. Původně asi měly obrannou funkci. Celá

osada byla sluncem vypálena do běla. Nic se tam nepohybovalo, což nasvědčovalo tomu, že osada není obydlená. Celé místo působilo opuštěně a pustě.

„No konečně, tady to je,“ řekl Biggles.

„Ztracená oáza!“ vyhrkl Kadar.

„Nemůže to být nic jiného, že ne?“

„Asi ne. Na mapě na tomto místě nic není.“

Biggles vstal a oprášil si šaty. Potom řekl:

„Škoda, že s námi není Algy. Mám pocit, že jsme v pěkné kaši. Upřímně řečeno, nevím jak se dostaneme zpátky. Bylo by nám lépe, kdybychom byli všichni pohromadě. Musíme se pokusit najít Algyho, a to co nejrychleji. Třeba si myslí, že jsme mrtví. Bud' jak bud', má dost jídla i pití, aby mu to vystačilo na několik dní. Trápí mě ale něco jiného. Co když nás začal hledat? To by mohl zabloudit stejně jako my. Jenže by nemusel mít takové štěstí. Připadá mi skoro jisté, že se nás Algy pokusí najít, proto bychom měli začít jednat. A ještě něco. Nevím, jak je to s vámi, mládenci, ale já mám pocit, že hlady umřu. Ta vesnice tam, nebo co to je, nemůže být vzdálená víc než tři až pět kilometrů. Navrhuji, abychom do ní zašli, protože je naděje, že tam najdeme něco k jídlu. To uděláme nejdřív. Na palmách budou jistě datle, a jestliže tam roste obilí, nic už nám nebude scházet. Také by tam měla být voda. Není-li tam, nezbude nám, než se vrátit do jeskyně. Netopýři sem, netopýři tam. Patrně bude snazší dostat se do jeskyně než vyšplhat na vrchol kopce. Ten bude rozžhavený pořádně do ruda. A pak, já nejsem horolezec. Co o tom soudíte, Kadare?“

„Souhlasím s vámi. Než podnikneme něco dalšího, musíme se najíst. V poušti nesmí člověk zeslábnout,

jinak brzy ochabne. Mám s tím zkušenost. Pojdme k oáze, zásobíme se datlemi, a pak se pokusíme najít cestu k Algymu. Ale pokud jde o jeskyni, nesouhlasím s vámi. Hora za námi je dost vysoká, a musí z ní být pořádný rozhled. Navrhoval bych, abychom se na ni pokusili vystoupit. Snad z jejího vršku spatříme místo, kde jsme nechali letadlo. Jestliže na druhé straně nebude cesta dolů, projdeme jeskyní. A pokud jde o otázku, jak se dostat zpátky do civilizace, mohu se mýlit, ale mám pocit, že Arabové sem často přicházejí, i když místo samé zná asi jen málokdo. „Proč si to myslíte?“ zeptal se Biggles.

„Pozor!“ vykřikl Biggles a přitiskl se pod vyčnávající skalisko.

„Jde o poklady, o nichž jsem vám vyprávěl. Jistě pocházejí z nějakého podobného místa jako tohle, a mnoho takových míst není.“

„Domníváte se, že byly nalezeny zde, v těchto hrobech?“

„Ano. Poklady se dnes nenajdou jinde než v hrobech.“

„To zní velmi pravděpodobně,“ zabručel Biggles. „Ale pojďme již! Chceme-li dorazit do té vesnice, máme nejvyšší čas, než začne opravdové vedro.“

Tři muži se bez váhání vydali na cestu, ale neušli daleko, když se nad jejich hlavami ozval rachot. Z kopce se k nim kutálel velký kámen a za ním padalo několik menších.

„Pozor!“ vykřikl Biggles a přitiskl se těsně pod vyčnívající skalisko. Druzí dva se vměstnali k němu do těsného útočiště.

Balvan jim přeletěl nad hlavami a žuchl dolů do hlubiny.

„Byla to náhoda? Nebo to udělala ta mumie z jeskyně?“ ptal se zamyšleně Biggles a vylezl ze svého úkrytu.

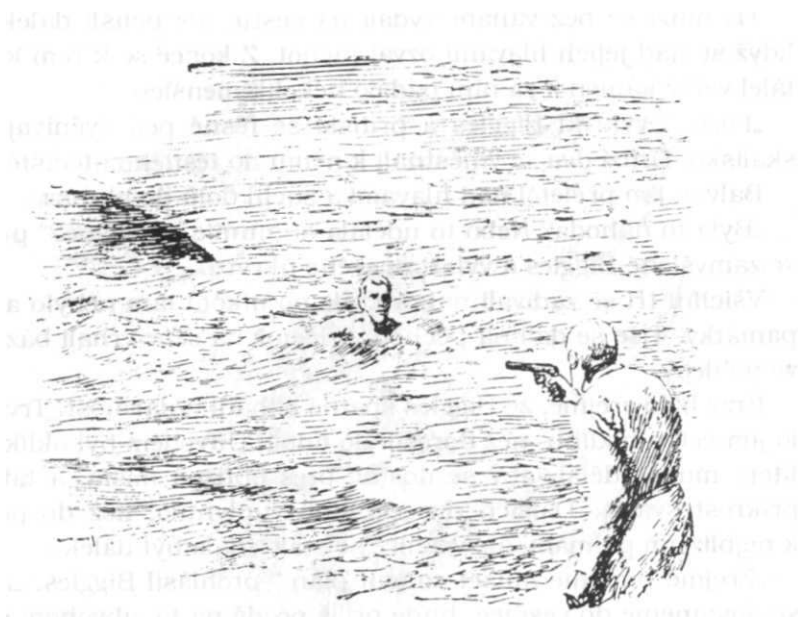
Všichni tři se zadívali nahoru, ale po nikom tam nebylo ani památky. Tiše se dali na pochod, přičemž na sebe vrhali bázlivé pohledy.

Brzy bylo zřejmé, že Biggles špatně odhadl vzdálenost. Trvalo jim celou hodinu, než dorazili do údolí. Důvodem byl okliky, které museli dělat, aby se dostali přes obtížná místa, a také příkrost svahu. Dalších dvacet minut uplynulo, než dospěli k nejbližším palmám, ale vesnice se stále zdála být daleko.

„Zřejmě budeme muset změnit plán,“ prohlásil Biggles. „Až se dostaneme do vesnice, bude příliš pozdě na to, abychom se vydali hledat Algyho. Navrhuji tedy, abychom odtud odešli později. Zbude nám dost času k prozkoumání oázy. Z mého místa je vidět, že palmy jsou obsypané datlemi, takže si jich nasbíráme, kolik pobereme. Je tu ještě jedna věc. Úbočí kopce, po kterém jsme sešli, je stále ještě ve stínu; později, až se slunce stočí, bude příliš velké vedro, abychom se po něm vydali.“

„Ten plán se mi zamlouvá,“ souhlasil Zrzek. „Dejme dohromady všechny své zásoby a zkontrolujme je, než se vydáme na průzkum.“

Co se tak domlouvali, Kadar poodešel mezi stromy. Vtom se ozval jeho vzrušený výkřik. Oba muži se běželi podívat, co se děje. Naskytla se jim přímo pohádková podívaná. Mezi palmami se třpytila rozlehlá nádrž čiré vody, jejíž hladina na dálku vypadala jako ze stříbra.

*...a snažil se dostat na mušku dlouhý, černý stín,
který uháněl za Zrzkem*

„Skvělé!“ prohlásil nadšeně Biggles. V příštích okamžicích pádili k nádrži, aby ukojili žízeň.

Zrzek měl ve vteřině svlečené šaty a s radostným výkřikem se ponořil do vody. Sotva se jí dotkl, Biggles, který mezi tím usedl na zem a chystal se zouvat, vyskočil prudce a zbledl jako smrt.

Zrzkova hlava se konečně objevila na hladině. Hoch se zubil a hlučně dával najevo radost.

„Pojď ven!“ zařval Biggles a znělo to jako skřek.

Výraz Zrzkova obličeje se rázem změnil. Hoch rychle vyrazil ke břehu. Znal natolik Bigglese, než aby se dlouho vyptával na důvod. Měl štěstí, že se nerozmýšlel.

Biggles se rozběhl k nádrži, vytrhl z kapsy automatickou pistoli a snažil se dostat na mušku dlouhý černý stín, který uháněl přímo za Zrzkem. Jak se pohyboval, tvořila se na hladině širokánská kola. Biggles se neodvážil vystřelit. Měl obavu, že by mohl zasáhnout Zrzka. Jak byl rozčilený, přešlapoval z jedné nohy na druhou.

Zrzek unikl svému pronásledovateli s náskokem pouhých tří metrů. Biggles uchopil hochu za rameno, vytáhl ho z vody a odhodil ho do bezpečné vzdálenosti. Potom sám uskočil. Zrzek klopýtal pryč od pasti, do které předtím skočil.

S majestátem velkolepé válečné lodi se u břehu vynořil obrovský krokodýl a batolil se na neohrabaných nohách několik kroků kupředu. Když se zastavil, otevřel obrovskou tlamu. Mžikal malýma očima na letce, kteří rychle ustupovali. Zatímco je krokodýl sledoval, mohutným ocasem čeřil vodní hladinu.

„Hrom do toho! To je ale příšera!“ vyrazil ze sebe Biggles, neboť nestvůra byla dlouhá dobrých sedm metrů. „U sta čertů, jak se sem mohl dostat?“ Biggles se obrátil ke Kadarovi, jenž i přes snědou pleť byl celý žlutozelený.

„Měl jsem to tušit!“ odpověděl zachmuřeně Kadar. „Je to docela běžný jev. V dávných dobách měl krokodýl velký význam při náboženských obřadech. Bývá také zobrazen na mnoha starých sochách a nápisech. Také byly nalezeny sošky krokodýla ze zlata.“

„Tak to máme po koupání,“ zabručel znechuceně Biggles. Sedl si na písek a ovíval si obličej helmou. Cítil nesmírnou úlevu. Raději ani nedomýšlel, co by se stalo, kdyby je krokodýl pronásledoval na břehu.

„Mám tu potvora zastřelit?“ zeptal se Biggles Kadara.

„Poslužte si. Tímhle ho však nezabijete, leda ho zraníte a rozzuříte. Snad bude lepší, když si těch pár kulek schováme pro případ potřeby. Když o něm víme, nemůže nám ublížit.“

Bez ohledu na to, jak byl Zrzek mokrá, snažil se roztřesenými prsty navléknout na sebe šaty. Byl dosud celý zelený hrůzou.

„Pojďme raději hledat Algyho!“ řekl hoch trpce. „Štíři v písku, krokodýli v pitné vodě, netopýři v jeskyni. Půjde-li to takhle dál, ještě mi ty potvory vlezou za límec.“

Biggles nespouštěl oči z příšery, pooděšel kus dál po břehu a naplnil polní láhev čerstvou vodou. „Natrháme si trochu datlí,“ navrhl potom klidně.

„Nejspíš v nich budou jedovatí červi,“ zabručel Zrzek.

Ale přesto se vyšvihl na palmu, kterou kdysi ohnula nějaká zapomenutá vichřice. S menšími potížemi se dostal až do koruny, odkud shodil několik hroznů datlí mužům čekajícím dole. Posléze jich snědli tolik, kolik hrdlo ráčilo, a dali se na zpáteční cestu, každý s hroznem datlí v ruce.

Zrzka cosi přimělo, aby se obrátil. Z břehu se na něho stále ještě díval krokodýl s mrzutým výrazem. Hoch si přiložil palec k nosu, roztáhl prsty a zavrčel: „Tuhle!“

A potom začal zdlouhavý výstup na hřeben. Vyzazili sice ještě ve stínu, ale když došli ke vchodu do pohřebiště, slunce už pražilo do stráně. Letmým pohledem zjistili, že výstup na vrchol bude obtížný. Vypadal jako hřeben s vylámanými žlutými zuby.

Biggles byl nahoře první. Bez ohledu na horko padl na kolena. Na druhé straně totiž spatřil strašnou propast, která se na něho přímo šklebila. Opatrně se vyklonil přes okraj a zjistil, že jsou na vrcholku skalního útesu, přímo nad rozsedlinou, přes kterou vedl přístup k nádrži. Takhle to tedy bylo! Některé orientační body, jako les zkamenělých hub a stopy vedoucí k němu, již znal. Všude kolem dokola se táhly vyprahlé kopce a údolí či divoké soutěsky, vše zbavené života, skličující pro každou živou duši. Když se Zrzek vyškrábal nahoru a podíval se přes okraj propasti, měl dojem, že vidí zvětšenou fotografii povrchu Měsíce.

V dálce bylo vidět rozhraní skal a pouště. Biggles tam ukázal rukou a řekl: „Podívejte se! Tamhle je ta palma, kterou jsme málem přerazili, když jsme přistávali. Tím směrem nevidím žádnou jinou palmu, takže to bude ono místo.“

„Ale letadlo nikde nevidím,“ prohlásil Zrzek.

Biggles mu řekl: „To bys ani nemohl. Bylo tak zaneřáděné pískem, že by bylo obtížné vidět ho i na sto metrů, natož na osm či deset kilometrů. Hlavní je, že víme, jakým směrem se dát.“

„Ano, to je ta palma, o tom není pochyby,“ vpadl mu do řeči Kadar. „Tamhle je vidět vádí, kterým jsme sešli dolů.“

Z ptačí perspektivy bylo dobře vidět sluncem rozbrázděnou zem, jež měla podobu velikánské mapy, a také bylo možné sledovat několik cest, které by je mohly zavést na místo, k němuž chtěli dorazit. Biggles vytáhl tužku a začal si dělat náčrtek mapy na jednom z nemnoha lístků, které mu ještě zbývaly v zápisníku. Byl to přibližný náčrtek, ale musel stačit k tomu, aby podle něj

našli cestu zpátky. Netrvalo mu to dlouho. Když práci skončil, naklonil se dozadu a začal vstávat.

„Po tomto skalním útesu nemůžeme sejít dolů, to je jisté,“ řekl pilot, „a proto musíme jít nazpět k jeskyni, ať už chceme nebo ne.“

„A co netopýři?“ zeptal se poněkud nervózně Zrzek.

„Myslím, že si s nimi poradíme,“ podotkl Biggles. „Jistě se už usadili a budou tak mírní, jako byli, když jsme do jeskyně přišli poprvé. Nepochybuji o tom, že je na nás poštvala ta hromádka kůže a kostí.“

„Tamhle zase jde, podívejte se!“ vykřikl vzrušeně Zrzek a ukázal chvějícím se prstem na malé stvoření, podobné hnědé opici, které se škrábalo dolů z kopce směrem k oáze, daleko od vchodu do pohřebiště.

„Doufám, že ta potvora spadne do rybníka,“ vyslovil Zrzek zlomyslné přání.

„Třeba si myslí, že jde za námi, vždyť neví, že jsme se vrátili nahoru,“ podotkl Kadar.

„To je jedno. Hlavně aby se od nás držela v dostatečné vzdálenosti,“ řekl Biggles. „Upřímně řečeno, jsem rád, že jsme se s tím stvořením nesetkali. Neumím si představit, co by se mohlo stát, kdyby nás to našlo, v jeskyni. To místo je samo o sobě dost nevlídné, ještě nějaké další zápletky, to by nám chybělo! Už pojďme!“

Naši tři muži rychle pospíchali ke vchodu do jeskyně. Představa hrůz, které je mohly potkat, byla do jisté míry vyvážena chládkem, jenž byl uvnitř. Ve vchodu si Biggles ještě přepočítal zbylé papírové smotky, které si zastrčil do kapsy, když prchali před netopýry. I když Kadar protestoval, přidělal další z některých jeho novinových výstřižků. Když měli dostatečnou zásobu osvětlovacích pomůcek, vydali se na neveselou cestu.

Když dorazili k hrobům, Biggles beze slova ukázal směrem ke zdem, jež byly ověnceny nesčitelnými spícími netopýry, kteří vesměs viseli hlavou dolů. Biggles si přiložil prst na ústa a postupoval jeskyní dál. Když se dostali ke druhé chodbě na protilehlém konci jeskyně, ulehčeně si oddechli. Dali se do běhu, jen občas se zastavili, aby si rozsvítili nové světlo. Podařilo se jim bez jakékoli nehody dorazit až k tiché vodní nádrži, která ve svitu slunečních paprsků vypadala nepopsatelně hezky. Po štúrech nebylo ani vidu. Zřejmě navštěvovali vodní nádrž pouze v noci. Kadar ale podotkl, že možná ucítili lidské maso. Po pořádném posilujícím doušku vody se dali na poslední úsek cesty.

Když teď měli náčrtek, podle kterého se mohli řídit, bylo docela snadné najít cestu. Letci se rozhodli, že budou cestu nějak označovat. Bud' za sebou vlekli nohy v písku, nebo podél cesty dělali hromádky z kamení.

Trvalo jim celou hodinu, než se dostali na konec vádí, kterým raději rychle prošli.

„Nevidím Algyho,“ řekl starostlivě Biggles, když se přiblížili k letadlu, a potom nahlas vykřikl: „Hej, Algy!“ Ale nic se neozvalo. Letci se dali do běhu. Celí udýchaní dorazili k letadlu, které bylo stále v tom stavu, jako když ho opustili, a rozhlíželi se kolem.

„Algy!“ vykřikl Biggles znovu, ale místo odpovědi uslyšel jen ozvěnu.

Zrzek se rozběhl ke dveřím kabiny, otevřel je a řekl:

„Není zde.“ Potom vešel dovnitř. Ale hned se vrátil.

„Puška je pryč,“ hlásil, „ale myslím, že nic jiného nechybí.“

Letci ještě několikrát volali kamarádovo jméno, ale bezvýsledně. Biggles si nakonec dřepl na jedno kolo podvozku, kde se mohl schovat do stínu křídel.

„Je to tak, jak jsem se obával,“ řekl Biggles klidně. „Je pryč. Není pochyb, že nás odešel hledat.“

„Možná není daleko a brzy se vrátí,“ podotkl optimisticky Zrzek.

„To by ovšem byla ta nejlepší možnost, ale já v ni moc nedoufám,“ odpověděl stručně Biggles.

KAPITOLA DESÁTÁ

V PASTI

Slunce má v poušti obrovskou moc. Letci to teď poznali na vlastní kůži. V pekelném vedru čekali celé odpoledne, zda se Algy nevrátí. Písek se třpytil tak, že až bodal do očí, a skály se chvěly jako živé bytosti. Vádí sálalo jako kotel a letcům nezbývalo než schoulit se pod letadlo. Bylo jim tam těsno a ještě ke všemu se museli stále přesunovat podle toho, jak se slunce pohybovalo po obloze. Úzký stín tvořený křídly a trupem letadla si rozšířili pokrývkami proti prachu. Pod sebe si rozprostřeli náhradní letecké obleky, neboť písek byl tak horký, že se ho nemohli ani dotknout. Museli se každou chvíli napít, protože jim hrozil úžeh a zdálo se jim, jako by jim vysychala těla. Zrzek, který byl celou dobu neklidný, utekl na chvíli do kabiny, ale brzy byl zase venku a prohlásil, že ho tam vedro málem uškvařilo.

„Ať už se Algy vrátí nebo ne, nemůžeme tady dlouho zůstat,“ prohlásil Biggles do ticha, které je obklopovalo.

„Brzy se nám začne loupát kůže a patrně oslepeme,“ poučoval je Kadar. Byla to slova upřímná, ale krutá. „Viděl jsem...“

„Neříkejte nám, co jste viděl,“ přerušil ho Biggles. „Raději to uhodneme. Myslím, že to nebude těžké.“

Den míjel, až konečně nastal soumrak. Letci vylezli ze svého útočiště a ulevovali si výkřiky plnými vděčnosti. Když se podívali na vyprahlou krajinu, jejich nadšení rychle vyprchalo.

„Jestli Algy zabloudil a byl celý den bez vody, jistě už někde padl a čeká jenom na smrt,“ řekl zarmouceně Biggles. „Nemá cenu si něco nalhávat. Ještě hodinu a byl bych se zbláznil. Patří to ke zkušenostem, kterými musí člověk projít, aby jim uvěřil. Skoro vylučuji, že by se Algy mohl vrátit. Jedině kdyby snad našel vodní nádrž nebo oázu jako my. Ale i kdyby, tady už na něj čekat nemůžeme, z toho vyjděme. Přece tady nestrávíme zbytek života. Musíme se poradit, jak budeme postupovat dál. Má někdo z vás nějaký návrh?“

„Jediné, co můžeme udělat, chceme-li zůstat na živu, je vrátit se do oázy,“ prohlásil důrazně Kadar.

„Mohli bychom se ještě jednou rozhlédnout, neobjevíme-li někde Algyho stopy,“ navrhl Zrzek. „Přece nám záleží na jeho osudu. Kdybychom odešli hned teď, jako bychom tím říkali, že je nám to jedno.“

„Zůstaneme-li tady, bude to naše smrt,“ odpověděl Kadar.

„Ačkoli souhlasím s tím, co říkáš, Zrzku, měli bychom se řídit Kadarovým názorem,“ řekl Biggles. „Nemá cenu sedět tady a pomalu umírat, máme-li oázu na dosah ruky. Samozřejmě, ještě se podíváme, neobjevíme-li přece jen nějakou stopu, ale myslím, že nenajdeme nic. Jestliže se během noci nevrátí, půjdeme do oázy. Vyrazíme před svítáním. Necháme tu trochu jídla a vodu pro případ, že by se Algy vrátil, a také zprávu, kam jsme odešli. K tomu můžeme přiložit mapku, podle které by našel oázu.“

„To je nejrozumnější, co můžeme udělat,“ souhlasil Kadar.

V mizejícím světle ještě nějakou dobu pátrali po stopách, ale bylo to zbytečné. K letadlu se vrátili celí

rozmrzelí a sklíčení. Biggles uložil do letadla skromnou zásobu jídla a vody. Pak napsal Algymu vzkaz, který upevnil na nápadné místo na trupu letadla. Když byly přípravy skončeny, ulehli všichni ke spánku, aby si alespoň trochu odpočinuli.

Hvězdy na obloze ještě svítily, ale Biggles už vstával a chystal se k odchodu. Kadar se Zrzkem měli se vstáváním velké potíže a poprvé si uvědomili, kolik už z nich vyprchalo energie. Přičítali to na vrub špatnému jídlu a slunci, s jehož účinky se neuměli vyrovnat. Přesto se připojili k Bigglesovi, který se ještě naposled rozhlížel kolem letadla. „Hotovo?“ zeptal se Biggles stroze.

„Veď nás!“ vybídl ho Zrzek a všichni tři se vydali na cestu.

Jakmile se dostali do tempa, únava je brzy přešla. Noční vzduch byl chladný a osvěžující. Přesně za hodinu, když se začalo na poušti rozednívat a slunce zaplavilo vrcholky hor růžovou září, dorazili letci k úpatí skalní rozsledliny, kterou museli projít. Blížili se k ní obezřetně, neboť ještě nezapomněli na štíry. Několik se jich tam potulovalo. Vzpínali proti nim své jedovaté ostny a hrozili rozevřenými klepety. Nebyla jich však taková spousta, jakou zde viděli při své první návštěvě.

„Řekl bych, že se vracejí do svých doupat, jakmile začne svítat,“ podotkl Biggles. „Dejte si však pozor! To by nám ještě scházelo, aby teď někoho uštkli!“

Pár se jich sice šinulo do jeskyně, ale zdálo se, že bez zlého úmyslu, a tak si jich letci nevšíмали. Biggles s sebou vzal dostatečnou zásobu papíru, používaného v letadle k balení různých věcí. S jasně hořící pochodní postupovali lehce a bez problémů. Když procházeli pohřebištěm, nedokázali se zbavit úzkostí. Několik

netopýrů, vylekaných silným světlem, protestovalo proti vetřelcům. Letci bez přestávky pospíchali kupředu, a tak se brzy octli na té straně kopce, odkud bylo vidět oázu. Pečlivě zkoumali krajinu a doufali, že někde objeví Algyho, ale nebylo tam nikde ani živáčka.

„Rád bych věděl, co dělá náš přítel s krabatou tváří?“ pravil Zrzek, když sestupovali dolů po úbočí.

„Jestliže ji spatříme, říkám ji, protože si myslím, že je to žena, mohli bychom ji chytit,“ navrhl Kadar. „Snad by nám něco řekla o tomto místě a chodí-li sem někdy nějakí lidé.“

„To je dobrý nápad, ale já bych asi tak stejně rád chytil divokou kočku,“ ujišťoval ho Biggles, když se přiblížili k vodní nádrži mezi palmami. Potřebovali si naplnit polní láhve, které během cesty vyprázdnili.

Biggles náhle uchopil Kadara za rameno. „Abychom se zeptali té staré čarodějnice, zda sem někdo přichází, na to už ji nebudeme potřebovat,“ řekl živě a rozhlédl se doleva i doprava. „Podívejte se! Tady máte vysvětlení. Vsadil bych se, že tyhle stopy zde ještě včera nebyly.“ Kadar ukázal na čtyři stopy, které se nacházely blízko vodní nádrže. Bezpochyby to byly stopy velbloudů.

Kadar stál chvilku mlčky, potom ale pokýval hlavou, jako by tomu rozuměl. „S největší pravděpodobností to jsou stopy zbloudilých zvířat,“ řekl. „Velbloudi se běžně vzdalují z tábora. Dělají to už tisíce let a Arabové je z neznámého důvodu neuvazují. Velbloud dokáže najít vodu v poušti i na velkou vzdálenost. Jestliže zabloudí, zamíří ke zdroji vody tak jistě jako holub, který se vrací do svého holubníku.“

„To jsou sice věci, o kterých my nemáme ani potuchy, ale myslím, že nám neuškodí, budeme-li mít oči

na stopkách. Byla by to pěkná zábava, srazit se tu s Tuaregy.“

Krokodýla nebylo v okolí vodní nádrže nikde vidět, a tak se letci napili a po krátkém odpočinku, když také trochu pojedli, vydali se na další cestu. Byli zvědaví, jaká další překvapení na ně ještě čekají.

Konečně dorazili na místo. Vesnice, kterou se právě chystali prozkoumat, byla od nich oddělena pásem kaktusů, které tvořily jakousi hradbu. Pravděpodobně měly stejnou funkci, jakou má ostnatý drát. Dalo se tak usuzovat z toho, jak pravidelně byly rozmístěny. Jistě tam byly vysázeny dávno, neboť mnohé z nich byly již suché a zvětřelé. Letci mezi nimi snadno našli průchod.

„Tak vzrušující chvíli, jako je tahle, jsem ještě nezažil,“ prohlásil Kadar, když se blížili k šedivým, omšelým domům vesnice. „Až se vrátíme domů, tenhle objev způsobí senzaci.“

„Jestli se vrátíme!“ poznamenal suše Biggles.

Naši hrdinové zjistili, že vesnice je ve skutečnosti jakási pevnost vystavěná na vrcholu hory. Její hladké holé zdi ji měly chránit proti případným vetřelcům. Dlouho nemohli najít cestu nahoru. Nejprve bylo nutné obejít spodek čehosi, co ve skutečnosti byla předprseň hradby. Tudy se brzy dostali ke vchodu. Byla to tmavá, pochmurná brána středověkého stylu a maurského vzezření, klenutá do ostré špice.

Než do ní vešli, podíval se Biggles tázavě na Kadara a klidně se ho zeptal: „Nemyslíte, že pokoušíme osud, když vstupujeme dovnitř a přitom nevíme, jak to tam vypadá?“

„Kdyby zde někdo byl, musel by nás vidět dřív než my jeho. V tom případě by nám buď vyšel naproti, nebo

by nám připravil nějaké přivítání, přátelské, nebo jiné. Podívejte se na cestu! Vypadá, jako by ji někdo v nedávné době používal? Řekl bych, že tudy mnoho let nikdo nešel.“

Biggles se podíval dolů a zjistil, že to, co říká Kadar, je pravda. „A co to obilí, které jsme viděli z vrcholu kopce?“ připomněl mu.

„Jestliže tady bylo obilí kdysi zaseto, mohlo se dlouhá léta samo množit,“ prohlásil přesvědčivě Kadar.

Biggles pokrčil rameny a řekl pochybovačně: „Asi to víte lépe. Bud' jak bud', když už jsme došli tak daleko, mohli bychom dojít až na konec cesty. Mám jen trochu nepříjemný pocit, to je vše.“

Když letci prošli bránou, rozhlíželi se zvědavě kolem sebe. Ocitli se na rozlehlém nádvoří, které však nebylo vydlážděno. Nejspíš to bylo hlavní náměstí vesnice, shromaždiště obyvatel, kteří tam kdysi žili. Kolem dokola tam v kruhu stálo mnoho drolicích se kamenných sedátek. Uprostřed bylo něco, co vypadalo jako nástavba studně, a letci docházeli až tam.

„Pokud o tom začnete uvažovat, nejprve vás napadne, že tu musí být voda, jinak by tu lidé nemohli přežít obléhání,“ podotkl Biggles.

Ale Kadar ho neposlouchal. Třásl se vzrušením a zkoumal jakýsi nápis, který byl vytesán kolem obruby studně. „Je to perština!“ vykřikl a hlas se mu chvěl pohnutím.

„Nic si z toho nedělejte, pojďme o kus dál,“ navrhl Biggles. „Pokud tady uvízneme na delší dobu, budete mít dost času, abyste mohl přeložit všechny nápisy.“

Z hlavního náměstí vedlo mnoho cest, žádná z nich nebyla lákavější víc než jiná. Všechny byly úzké jako

stezka. Naši letci zamířili k jedné z nich. Často museli uhýbat, aby se vyhnuli obrovským kolonám černých mravenců, kteří pospíchali za svými starostmi. Na jednom místě ukázal Biggles na malého hada, který ležel stočený do klubka a díval se na ně malinkýma zářivýma očima.

„Nešlápněte na něj!“ řekl starostlivě Kadar.

„Je to jedovatý druh?“ zeptal se Biggles.

„Je to nažda, malá egyptská kobra. Někteří vědci si myslí, že je to ten druh egyptské zmije, kterým egyptská královna Kleopatra spáchala sebevraždu.“

„Vy máte ve své zemi mnoho roztomilých stvořeníček, Kadare,“ usmál se Biggles a vkročil do prvního domu, ke kterému přišli. Neměl žádné dveře, ale zbytky palachové rohože, které ležely tam, kam kdysi spadly, naznačovaly, že v domě někdo bydlel.

Uvnitř bylo dusno a nebylo tam skoro nic vidět. V jednom rohu stála velká hliněná štoudev a vedle ní stál starodávňý cep. Náhle je vylekalo slabé žuchnutí, ale byla to jen další nažda, která spadla ze střechy. Zůstala ležet tam, kam dopadla. Kmitala rozeklaným jazykem rychle sem a tam.

Letci se podívali nahoru. Zpočátku viděli jen shnilé krokve, vyrobené z osekaného palmového dřeva, ale když si oči zvykly, spatřili množství světelných bodů, které vypadaly jako malé dvojité hvězdy.

Biggles si první uvědomil, že jsou to oči, a ustoupil rychle dozadu. Vtom žuchla na zem další nažda. „Můj Bože,“ vyrazil ze sebe, „tady se to hemží hady!“

Náhle za sebou uslyšeli halasné dupání. Letci se vyřítili ven. Nic však neviděli, neboť je oslepilo slunce. Potom strnuli, protože před nimi stál v půlkruhu asi tucet

Tuaregů, zahalených do burnusů. Bylo vidět jen chladné, nepřátelské oči nad indigově zbarvenými závoji. Jak tam stáli, měřili si je podivně lhotejnými pohledy. Mířili na ně dlouhými, starodávnými puškami. V osadě se rozhostilo ticho. Velbloudi stáli v hloučku nedaleko studně. Odtud se přibližovala další postava oděná do arabského burnusu. Nový příchozí se prodral mezi pochybnými Tuaregy, odhodil kafieh a ukázal jim svou tvář. Byl to Zarvan!

Biggles se na něho podíval. Podíval se také na pušky, které na ně byly namířeny a poznal, že odpor by byl marný. Na jediný podezřelý pohyb by se ozval tucet výstřelů, mohlo jich být dokonce i víc, protože k nim právě přicházelo několik dalších Tuaregů.

Zarvan se poťouchle usmíval, ale oči měl studené a zlé. „Tak tedy jsme se opět setkali,“ řekl.

„Co to má znamenat?“ zeptal se ho Biggles.

Zarvan přimhouřil oči. „Hned vám to ukážu,“ řekl tiše.

„Nemáte u sebe náhodou doušek vody?“ zeptal se ho Biggles, jenž měl opravdu velkou žízeň.

Zarvan se na něho zlomyslně podíval a ledabyly zabručel: „Nikoli. Prvním zákonem pouště je neplýtvat vodou. Bylo by to plýtvání, kdybych vám ji dal na tu krátkou dobu, co ji budete potřebovat.“

„Chápu,“ řekl Biggles chladně a očima přejížděl z jednoho Tuarega na druhého. Ti kolem zajatců vytvářeli stále těsnější kruh. Biggles pokrčil rameny a uvědomil si, že odpor by se rovnal sebevraždě, neboť ústí asi dvaceti hlavních se ho téměř dotýkala. Přesto Biggles nepřestával doufat, měl na paměti staré pořekadlo: „Dokud žijeme, ještě jsme nezemřeli!“ Neviděl žádný smysl v tom, že by

neužitečně ztratili své životy. Zdravý rozum mu říkal, že by byli děraví jako řešeto, než by se jim podařilo vytáhnout zbraně. Kdyby však znal Zarvanovy způsoby, patrně by se rozhodl jinak.

Na Zarvanův pokyn se Tuaregové vrhli na zajatce. Kadar, který snad tušil, co se chystá, podnikl statečný, ale ve skutečnosti nesmyslný pokus uprchnout. Vzápětí klesl pod krupobitím ran. Když padal, stačil ještě vykřiknout. Jistě to mělo být varování pro Bigglese a pro Zrzka, ale v tom rozčilení se mu spletly jazyky, a tak jeho výstraha zůstala nevslyšena.

Všem třem mužům uvázali kolem zápěstí a kotníků provazy, používané k připevňování nákladů na velbloudy. Hned nato leželi všichni tři svázaní na zemi.

Zarvan přistoupil až k nim a posmíval se jim, jak tak leželi na zemi. Bigglese kopl do žeber a syčel na něj. „Tak já že jsem mastné prase?“ osopil se na něho. „Myslel jste si, že mi můžete vyhrožovat.“ Zarvanův hlas sílil, byl stále drsnější a chraplavější. V koutcích úst se mu zlostí tvořily chomáčky pěny. Potom vydal Arabům rozkazy. Jazyk, který při tom používal, byl pro Bigglese i pro Zrzka nesrozumitelný. Zarvan se choval, jako by se nemohl dočkat dovršení své pomsty.

Tuaregové se chopili všech tří mužů a vlekli je do středu náměstí. Tam jim pouta nejprve povolili, ale potom zase řádně přitáhli. Štěbetali přitom jako stádo rozčilených opic. Potom zarazili do země pro každého čtyři kolíky. K nim je připoutali tak, že leželi roztaženi do tvaru kříže.

Biggles se hryzal do rtů a trpce litoval, že si nevybral méně bolestný konec. To ještě netušil, co ho čeká. Vtom se objevil jeden nepříjemně vyhlížející Arab

s malým měchem z kozí kůže. Z hrdla měchu vytékala lepkavá tekutina.

Kadar věděl příliš dobře, co se chystá, protože v Egyptě a Súdánu se mravenci používali k mučení od pradávna.

„To je med divokých včel,“ zabručel chraptivě Kadar. „Udělají z něho pěšinku od mraveniště až k nám a pak...“

Zaslechli úder a Kadarův hlas ztichl.

Biggles bezmocně zaťal zuby, ale byl bezbranný.

Když bylo vše připraveno, Tuaregové se Zarvanem, který stál v popředí, vytvořili kolem svých obětí kruh a chystali se pozorovat jejich smrtelný zápas.

Brzy nato něco štíplo Bigglese do kotníku tak silně, že se začal svíjet. Škubl zuřivě nohou, ale bez úspěchu. Byl to bezděčný pohyb, který vykouzlil na Zarvanově tváři posupný smích. Biggles cítil, jak mravenec kouše a postupuje po noze nahoru. Hned nato se mu vlivem nesnesitelného vedra zatočila hlava.

„Nenaříkejte, mládenci, brzy bude po všem!“ řekl klidně.

Tuaregové utvořili kolem svých obětí kruh.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

CO SE STALO ALGYMU

Během událostí posledních několika hodin se stále rozhodovalo o Bigglesově, Zrzkově a Kadarově dalším osudu. Avšak ani Algy nezůstal ušetřen. Oproti svým přátelům byl v nevýhodě, neboť byl sám a nemohl se tudíž s nikým podělit o starosti, které mu každé rozhodování přinášelo. Kromě toho měl o ně strach.

Když Algy zpozoroval, že Biggles a jeho druzi vyšli z vádí, obrátil se k letadlu. Aby si zkrátil čas, než se vrátí, začal čistit pušku a vyndal několik krabic s náboji. Neměl k tomu žádný určitý důvod, přesto chtěl být připraven na situaci, kdy by je potřeboval. Potom ulehл pod křídlo letadla, aby si odpočinul.

Rozhostilo se naprosté ticho. Algy si podepřel bradu dlaněmi a zíral na beztvarou krajinu kolem sebe, na zvlněnou plochu šedi, v níž nebylo kde spočinout. Nebylo vidět nic určitého, ani žádný výjev, který by ho upoutal, nic co by porušovalo jednotvárnost písku a kamení. Všude převládalo zadumané ovzduší dávno zašlých dob, dokonce měl pocit, jako by pustina byla zabydlena duchy zapomenuté minulosti. Jediná věc, která se v poušti pohybovala, bylo slunce. Občas byl Algy nucen měnit svou polohu, aby se chránil před jeho palčivými paprsky.

Čas pomalu míjel. Jak pomalu, nemohl Algy vědět, protože se mu zastavily hodinky. A aby se šel na hodiny podívat do letadla, na to byl příliš unaven. Jednou nebo

dvakrát skoro usnul, ale vždy se hned probрал a přinutil se bdít.

Nedokázal si vybavit okamžik, kdy poprvé ucítil, že mu není dobře. Zadíval se upřeně do údolí a přál si, aby se jeho kamarádi vrátili. Zjistil, že mu to bezhlasé ticho jde na nervy. Potom si uvědomil, že už je nějakou dobu vyhlíží a že je čím dál tím mrzutější. Co když se jim něco stalo? To se mu zdálo být nepravděpodobné. Jistě, byla tu možnost, že někde zabloudili, ale Biggles nepatřil k typům lidí, kteří si nevědí rady. Tím se Algy utěšoval. Pojednou zaslechl ozvěnu čehosi. Byla tak slabá, že nemohl zjistit, co to je, ani nemohl zjistit směr, odkud to přichází. Nakonec mu nezbyvalo, než to pustit z hlavy. Usoudil, že příčinou mohl být kámen, který kdesi spadl se skály.

Když slunce začalo zapadat za mraky nad vzdálenými horami a kamarádi stále nepřicházeli, začaly Algyho obavy vzrůstat, až se později proměnily v docela obyčejný strach. Nebyl to jen strach o spolenceíky, nýbrž také o sebe. Nedovedl si totiž představit, jak dlouho vydrží sám v tom tichu, aniž by se z toho nezbláznil.

Algy vylezl na nejbližší kopec, ale ani odtud neuviděl žádné stopy po svých přátelích. Potom se dal do křiku a naslouchal, zda se ozve nějaká odpověď. Neozvalo se nic, jen směšná ozvěna jeho vlastních slov. Algyho to sklíčilo. Vrátil se k letadlu a bezradně přecházel sem tam. Nebylo snadné se rozhodnout. Když půjde Bigglese a jeho druhy hledat, může se s nimi minout. Navíc letadlo zde zůstane bez dozoru. Kdyby se minuli jednou, mohli by se mýjet tak dlouho, až by zemřeli vyčerpáním.

Nadešla noc a Algy se připravil k dalšímu čekání. Po chvíli vypil po troškách vodu, snědl pár sucharů a posadil se na kolo podvozku. Hodiny mýjely a Algy se cítil stále sklíčenější. To ticho bylo strašné. Všecko se mu zdálo strašné. To byl ale ztřeštěný nápad, poslechnout Kadara i s jeho pošetilým plánem. Tak přemítal Algy, přecházeje nahoru a dolů po opuštěném údolí. Už si dál nemohl namlouvat, že se nic neděje. Dobrovolně by ho tak dlouho o samotě nenechali.

Algymu začalo prudce bušit srdce, když v dáli zaslechl jakýsi zvuk. Konečně! Avšak bylo podivné, že zvuk přicházel, jak se zdálo, z pouště a ne z druhého konce vádí. Proč by jeho kamarádi šli do pouště? To by byl nesmysl. Proč by chodili do té strašné písčné pustiny? Za chvíli se zase ozval stejný zvuk. Algy si byl jistý, že takový zvuk mohl způsobit jedině člověk. Vzal pušku a běžel údolím směrem do pouště. Tam si našel skálu, ze které měl pořádný rozhled.

Pohled, který se mu naskytl, byl tak nečekaný, že si zpočátku myslel, že si poušť zahrává s jeho fantazií. V jasném světle měsíce se pomalu husím pochodem pohybovala řada velbloudů. Nebyli vzdáleni víc než tři nebo pět kilometrů. Byla to karavana!

V prvním návalu nadšení se chtěl Algy vyřítit za ní, ale potom si vzpomněl na Tuaregy a začal váhat. Co kdyby to byli oni obávaní válečníci pouště? V tom případě by bylo lepší držet se od nich stranou, pomyslel si Algy. Kdyby s ním byl Kadar, bylo by to jiné. Vždyť pocházel z tohoto kraje a uměl mluvit jejich jazykem. Byl by schopen s nimi vyjednat, aby doručili zprávu do Sivahu nebo někam jinam. Za těchto okolností to znamenalo riskovat. Ale co když je to opravdová

karavana? Riskuje tím, že přijde o příležitost, která se už nemusí opakovat. Bylo velmi těžké, takřka nemožné vybrat správnou možnost.

Nakonec se Algy rozhodl pro určitý kompromis. Nejlepší bude, pomyslel si, nejprve zjistit, kdo jsou ti jezdci, a potom se teprve rozhodnout, co dál. V okolí bylo všude dost úkrytů. Jezdci patrně nepočítali s tím, že by se tu mohl někdo schovávat. Tak tedy s tímto plánem se Algy vydal na cestu. Držel se těsně u skály, která karavaně křížovala cestu. Měl velmi nepříjemný pocit. Vroucně si přál, aby s ním byli jeho kamarádi.

Když se tak plazil kolem jednoho skalního výběžku, objevil oštěp. Zamrazilo ho. Stalo se to tak, že musel obejít výběžek, který byl strmý, a bylo nebezpečné, ne-li nemožné vylézt na něj. Když ho obcházel, spatřil hrot kopí, vyčnívající z písku. Zpočátku si myslel, že je to větev, ale okamžitě si uvědomil, že kde nejsou stromy, nemohou být ani haluze. Když se té něco dotkl, přesvědčil se, že jde o kovový tepaný předmět. Oštěp byl zabořený hluboko. To, že se kolem něj nahromadil písek, způsobilo, že se tak dlouho uchoval. Již před chvílí se Algymu vybavilo Kadarovo vyprávění.

Samozřejmě netušil, že oštěp, kterého se dotýká, patřil kdysi Mazeovi a že jeho ruka je první, která se ho dotýká od oné osudné noci před více než dvěma tisíci pěti sty lety, když habub překvapil Kambysovu armádu. Teď s oštěpem nemohl nic dělat, protože karavana se rychle blížila a Algy si musel pospíšit, aby jí včas zkřížil cestu.

Konečně dorazil na místo, ke kterému směřovala karavana. Byl to zřetelně vytvarovaný průsmyk, který vypadal jako vyschlé koryto řeky. Algymu bylo jasné, že

někdo z karavany tudy musel jít, protože věděl zcela přesně, kde má projít mezi horami. Dokonce to vypadalo, jako by hory byly součástí pravidelné karavanní cesty. Nebýt příhody s oštěpem, nikdy by Algyho nenapadlo, že je v oáze, která se kdysi dávno ztratila v poušti.

Ted' neměl čas, aby o tom uvažoval. Karavana se už blížila a každou chvíli bude u něho. Položil se za skalisko, odkud mohl karavanu dobře pozorovat. Doufal, že z nějakého slova nebo znamení pozná posláni karavany nebo úmysly jejího vůdce. Nejprve kolem něj projeli dva muži, kteří karavanu vedli. Následovalo je asi dvacet zachumlaných postav. Všichni mlčeli. Zpočátku nezpozoroval Algy nic zajímavého, ale později bylo zklamání vystřídáno náramným uspokojením.

Algymu bylo jasné, že noční jezdci jsou Tuaregové. Prozradily je závoje, které měli na spodní části obličeje. Na jejich vůdcích nebylo nic pozoruhodného, ale posledních sedm jezdců v řadě vedlo po jednom velbloudu. Každý z nich vezl těžký náklad. Poslední velbloud, který uzavíral průvod, způsobil, že se Algymu zatajil dech. Toho velblouda už někde viděl! Byl to velbloud plavé barvy se zvláštní bílou „manžetou“ na přední noze. Když Kadar sháněl velbloudy pro jejich karavanu, byl Algy s ním – a právě takové zvíře bylo mezi těmi, které koupil. Nezdálo se pravděpodobné, že by existovali dva velbloudi, kteří by měli totéž neobvyklé znamení. Potom v okamžiku všechno pochopil. Byli to Tuaregové, kteří přepadli jejich karavanu, povraždili poháněče velbloudů a ukradli jim zásoby. Stopy násilníků vedly jižním směrem. Letadlo bylo habubem zaneseno na jih. Ten také nepochybně způsobil zpoždění karavany. Vše se shodovalo.

Položil se na skalisko, odkud mohl karavanu dobře sledovat.

Všechny tyto objevy uvedly Algyho do takového zmatku, že v první chvíli nebyl s to je rozplést a poskládat dohromady. Když si sedl a začal o všem přemítat, pochopil, co tyto události znamenají. Za prvé: násilníci představovali nové a dosud netušené nebezpečí, zvláště pro Bigglese a jeho dva druhy. Pokud jsou ještě naživu, dá se předpokládat, že by se mohli setkat. Takové setkání by pro ně mohlo mít zhoubné následky. Za druhé, když lupiči opouštěli místo přepadení, odvezli s sebou všechny benzín a také všechny zásoby. Starost o ně ustupovala do pozadí, protože jedině benzín jim mohl pomoci vrátit se zpět do civilizace. Algyho také napadlo, že se Tuaregové již benzínu zbavili, ale to hned zavrhl. Kdyby totiž jejich cílem bylo zničení benzínu, mohli navrtat plechovky, a tak by celou věc vyřídili. Algy usoudil, že tomu tak není: jestliže Tuaregové odnesli benzín, mají ho ještě u sebe. Na co ho ale budou potřebovat, to zůstalo pro Algyho záhadou. Nějakou dobu sice o tom přemýšlel, ale na nic nepřišel. O něco později, když to již věděl, si uvědomil, že by na to nepřišel, i kdyby si nad tím lámal hlavu až do konce života.

Zatím zmizel zadní voj karavany za průsmykem. Algy se vykradl ze svého úkrytu. Kdyby tady alespoň byl Biggles a druzí kamarádi! Co by měl podniknout? Co by za těchto okolností podnikl Biggles?

Algyho sužovalo, že chtěl udělat najednou dvě věci, ba dokonce chtěl být na dvou místech zároveň... Na jednu stranu by rád věděl, zda se již Biggles vrátil, na druhou stranu chtěl sledovat karavanu, protože se obával, že by mu mohla zmizet ve skalách. Je nutné

připomenout, že Algy neměl ani tušení, jakou rozlohu mají ty hory. Nakonec se rozhodl, že bude karavanu sledovat tak dlouho, dokud se neutáboří. Až si tábořiště označí na mapě, rozběhne se zpět k letadlu a řekne svým kamarádům, za předpokladu, že se již vrátili, co se zatím přihodilo. Kdyby se nevrátili, to už by nevěděl, co podnikne. Rozhodoval by se mezi tím, zda je má jít hledat, nebo se vrátit ke karavaně s nadějí, že se sejdou později.

Algy při sledování karavany netropil žádný hluk, a tak se nemusel příliš důkladně ukrývat. Velbloudi také kráčeli bezhlučně. V tom bylo určité nebezpečí. Kdyby nebyl Algy při obcházení skalních výběžků dostatečně obezřetný, mohl by se s nimi srazit. Bylo to velmi napínavé, protože průsmyk byl v hlubokém stínu. Brzy se ale roztoupil, takže se z něho stalo mělké vádí, do kterého svítil měsíc. Karavana byla v nevelké vzdálenosti od Algyho. Musel být opatrnější a držet se ve stínu na kraji údolí. Cožpak se nikdy nezastaví? Hodinu za hodinou kráčela karavana kupředu, až začal Algy litovat svého rozhodnutí. Teď, když s nimi ušel takový kus cesty, nemělo cenu pomýšlet na návrat. Navíc, myšlenka na dlouhou cestu zpět ho děsila. Doufal, že se karavana každou chvíli zastaví. Noc již pokročila, když vtom ke své radosti zpozoroval, že velbloudi stojí v hloučku. Algy i na dálku spatřil, že si klekli a že z nich Arabové snímají břemena.

A zase ho začala trápit nerozhodnost. Má se vydat hned na zpáteční cestu, nebo se má pokusit přiblížit se k nim? Kdyby mu nešlo o benzín, nebyl by váhal. Byl by rovnou odešel. Ale na nejdůležitější otázku dosud neměl

odpověď. Mají Tuaregové benzín u sebe, nebo ho zahodili? Nakonec se Algy rozhodl, že to musí zjistit.

Pro plížení už nemohl mít příhodnější terén. Místo bylo poseto balvany všech velikostí i tvarů, takže hrozilo jen malé nebezpečí, že ho někdo spatří. Algy také těžil z výhody, že Arabové neměli tušení, že je někdo pozoruje.

Uklidněn touto myšlenkou se Algy plížil dál, až se dostal tak blízko ke karavaně, jak jen to šlo. Tuaregové zapálili ohniček a rozsadili se kolem něho do kruhu. Náhle se jeden z nich zasmál. Ten zvuk byl tak nečekaný, že se Algy na něho s údivem zadíval. Neuměl si představit, že by se tak mohl smát nějaký Tuareg. Pak se k němu donesl brukot jejich hlubokých hrdelních hlasů. Zdálo se, že jsou v dobré náladě. Algy spatřil, jak jeden z nich hmátl po něčem, co připomínalo kanystr na benzín. Ted' se Algy konečně dozvěděl, co potřeboval. Tuaregové mají benzín ještě u sebe. Ale co ten chlap s tím kanystrem chce udělat? Potom Algy udiveně zíral na výjev u ohně. Tuaregové si kanystr podávají kolem a pijí z něj!

Když se Algy vzpamatoval, jeho prvním pocitem byla roztrpčenost a zklamání. Ne proto, že ti lidé pijí jejich drahocenný benzín. Nešlo mu na rozum, že by někdo mohl pít benzín. Bylo tedy zřejmé, že ti lidé vylili jejich benzin a kanystr použili k přepravě pitné vody. Algy si tím byl tak jistý, že se chystal odejít, když si jeden z Tuaregů nabral plná ústa vody a vyprskl ji do ohně. Ozval se hlučný smích. Z ohně vyrazil plamen, chvilku se vlnil ve vzduchu a potom zhasl. Algymu se zlepšila nálada, neboť pochopil, že nevědomí kočovníci

skutečně pijí benzín.⁹ Jestli ho pijí proto, že jim chutná, nebo proto, že si myslí, že je to nápoj bílých mužů, nebo jen proto, aby se opili, to Algy nevěděl a ani se o to nestaral. Pokud šlo o něho, bylo důležité, že je benzín tu, a jestliže se ti nevědomí hlupáci opijí do bezvědomí, tím lépe. V tomto stavu budou rozhodně méně nebezpeční, pomyslně si s uspokojením Algy.

Za chvíli povstal druhý Tuareg. Bylo to malý muž. Oblečením se poněkud lišil od ostatních. Na hlavě měl kafieh, běžnou arabskou pokrývku hlavy. Algy spatřil, jak si ten muž strhl kafieh z hlavy, jako by mu snad překážel, a vtom mu plamen ozářil obličej. Algy ho hned poznal. Byl to Zarvan!

Kdybychom řekli, že tím byl překvapen, bylo by to řečeno příliš mírně. Algy se zapotácel. Skoro na toho muže zapomněl. Neuměl si srovnat v hlavě, že ho našel na takové místě, v takovém čase a s takovými společníky. Tento fakt stavěl situaci do poněkud jiného světla.

Chvíli se Algy vzpamatoval z úžasu, ale tento stav netrval dlouho. Algy začal couvat. Za každou cenu se to musí dozvědět Biggles, umínil si Algy, a to bez jakéhokoli dalšího odkladu.

Jakmile se Algy octl ve stínu průsmyku, dal se do poklusu a setrval v něm, dokud se nedostal zpět k letadlu. Stihl to právě v okamžiku, kdy se rozednívalo.

Jediný pohled mu stačil, aby pochopil, že tam nikdo není. Připomeňme si, že Biggles a jeho druzi právě vyraželi z pohřebiště, pronásledování netopýry. O tom Algy samozřejmě nic nevěděl. Bylo mu jasné jen to, že

⁹ Pití benzínu je velmi běžné u domorodých kmenů v mnoha částech světa.

jeho kamarádi u letadla nejsou. Vyčerpaný a s tlukoucím srdcem sebou praštil na zem. Musel si odpočinout, teprve potom mohl přemýšlet co dál.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ALGY JDE NA POMOC

Na poušť se sneslo ticho. Algy seděl již delší dobu nehybně u letadla. Vypadal, jako by nad něčím přemýšlel, ale ve skutečnosti toho nebyl schopen. Podobně jako skály, které se rozpadají vlivem eroze, až z nich zbude jen písek, tak ticho pouště ničí vůli člověka k životu. Algy už v nic nedoufal, a tak si raději lehl a spal. Když se probudil, bylo už ráno.

Vyskočil a neklidně se rozhlížel kolem sebe. Všechno bylo stejné. Nic se nezměnilo. Zmizel i příjemný ranní vánek. Ticho bylo tak tíživé, až mu z toho zaléhalo v uších. Zmocnilo se ho zoufalství. Měl pocit, že je sám na světě, že je jedinou živou bytostí, která přežila hroznou živelnou pohromu. Algy se pokoušel zbavit této myšlenky, protože věděl, že lidé pod jejím vlivem mohou propadnout šílenství. Francouzští vojáci, kteří působili v poušti v cizineckých legiích nebo v afrických praporech, říkají tomuto duševnímu stavu cafar. Dokud měl Algy zdravý rozum, jeho šance spočívala v tom, že nebude na nic čekat a vyrazí za karavanou. Mohl by se tak dostat k oáze nebo alespoň k nějakému vodnímu zdroji. To mu bylo jasné. Nejen to, dokonce si uvědomoval, že by mohl zachránit trochu benzínu, když najde vhodnou příležitost, jak se ho zmocnit. Každá trocha by byla dobrá. Deset minut ve vzduchu by mu pak pomohlo najít kamarády živé či mrtvé spíš, než když je bude hledat pěšky.

Když došel Algy k tomuto závěru, přehodil si přes jedno rameno láhev s vodou, přes druhé pušku a s

kapsami plnými sucharů vyrazil do pouště. Namířil si to k průsmyku, jímž minulou noc prošla karavana. Kdyby byl věděl, že kamarádi právě pospíchají z oázy zpět do údolí, byl by tento příběh skončil jinak, ale Algy to nevěděl.

Brzy mu začaly ubývat síly. Musel se nutit, aby postupoval kupředu. Jakýsi vnitřní hlas mu vytrvale našeptával, aby se vzdal, že se namáhá marně.

Čím bylo slunce na obloze výš, tím bylo vedro nesnesitelnější. Algy se plahočil od skály ke skále. Jakmile se někde vyskytl stín, okamžitě k němu zamířil. Nejen proto, aby se vyhnul palčivým paprskům, ale také proto, aby si oddechl od rozžhaveného písku.

Písek byl tak horký, že se mu zdálo, jako by kráčel po roztopených kamenech. Chůze mu působila téměř nesnesitelnou bolest. Algy nevěděl, že i Arabové odmítají vkročit do pouště za denního vedra, a to jen proto, že znají bolest, kterou písek působí.

Po nějaké době se dostal až k oštěpu. Vytáhl ho z úkrytu a nahlédl do výklenku, kam se před dvěma tisíci pěti sty lety ukryl Mazeus, aby tam našel smrt. Algy našel jeho kosti vybělené sluncem, vyčnívaly tu a tam ze spojů starodávného brnění.

Algy se tam dlouho nezdržel. Ty pozůstatky mu příliš připomínaly to, co se mohl stát i jeho osudem. Raději se napil trochu vody a pospíchal dál, používaje oštěpu místo hole. Vůbec nedbal na jeho historickou cenu. Teď ho zajímala pouze přítomnost, nikoli minulost.

V průsmyku nebyla chůze tak náročná, neboť pod východní stěnou bylo ještě trochu stínu a Algy toho plně využil. Vykračoval si dlouhým krokem, ale uvědomoval si víc a víc, že to nebyl moudrý nápad, vydat se na

takovou cestu za denního vedra. Ale když už se na ni vydal, musí v ní pokračovat, to věděl.

Začínalo se šerit, když se dostal na místo, kde minulou noc zastavila karavana. Algy procházel opuštěným táborem zamyšleně. Zbylo tu jen vyhaslé ohniště a dva prázdné kanystry od benzínu. Algyho to vůbec nepřekvapilo, neboť předpokládal, že poušť není konečným cílem karavany. Stopy velbloudů v písku byly dost zřetelné a prozrazovaly, kterým směrem karavana odešla. Algyho zaskočilo, když zjistil, že stopy vedou přímo do nitra hor. Několik minut je pozoroval, až mu bylo úzko, když si uvědomil, že toho dne nemůže karavanu dohonit. Cítil, že je fyzicky i duševně unavený. Nyní již byla skoro tma, takže se rozhodl, že nejlepší bude strávit noc tam, kde je.

Pod zadkem si vyhloubil dolík, pod hlavu nakupil písek ve tvaru polštáře a lehl si. Protože byl unavený, brzy usnul. Vzbudil ho jitřní vánek, který mu osvěžoval obličej.

Cítil se odpočínutý, a tak si sedl a napil se vody. Potom posbíral svoje věci a vydal se na další cestu po stopách karavany. Ani ve snu ho nenapadlo, že Biggles se svými druhy právě opouštějí letadlo a míří do údolí.

Příjemná pohoda svítání trvala jen krátkou dobu. Zanedlouho se slunce objevilo nad vrcholky hor a opět se dostavilo obávané vedro. Algy dělal čím dál kratší kroky, ale lopotil se statečně dál. Otisky velbloudích kopyt mu náhle začaly tančit před očima.

Jak tak hodinu za hodinou vlácel své vzpírající se tělo světem vedra, přeludů a osamění, zdálo se mu, že cesta nemá konce. Což se to nikdy neskončí? Nejednou se už chystal, že se vzdá, udolaný pocitem marnosti a

beznaděje. Domníval se, že tak kráčí několik týdnů, ne pouze několik hodin. Neměl ani potuchy, jak daleko došel. Čas a vzdálenost ztratily svůj význam.

Algy byl skoro u konce svých sil a potácel se jako opilý, když náhle za obrovským rozžhaveným skaliskem spatřil to, co chtěl původně najít, ale co už dávno pustil z hlavy: oázu! Zpočátku tomu nemohl uvěřit, tak neskutečné vypadaly zelené palmy v bezbarvé pustině, kterou dosud kráčel. Když se konečně přesvědčil, že je to skutečně oáza, napil se pořádně vody z láhve a zamířil k ní dlouhými kroky. Oáza byla, jak usoudil, vzdálená asi tři kilometry, ale v tom se mýlil stejně jako Biggles. Trvalo mu to skoro hodinu, než se k ní dostal. Vpravo se tyčil kopec, ale Algy si ho moc nevšímal, protože ho víc zajímaly oáza a vesnice, kterou za ním uviděl.

Když se Algy přiblížil k palmám, začal postupovat s větší opatrností, neboť si uvědomil, že by se karavana mohla zastavit v jejich stínu. Přebíhal z jednoho úkrytu do druhého a tak se dostal až do oázy. Brzy se potvrdilo, že jeho podezření bylo správné. Mezi stromy stáli velbloudi, ale jinak se zdálo, že je všude klid. Algy se plížil obezřetně jako Indián.

Při pohledu na vodní nádrž si přejel jazykem po suchých rtech. Nemohl se dočkat, až do ní ponoří obličej. Momentálně se tomu požitku nemohl oddat, protože nedaleko na břehu spali dva Tauregové. Vedle nákladu, který obsahoval také plechovky s benzínem, se páslo několik velbloudů.

Hodnou chvíli Algy pozoroval oba Araby. Když se nehýbali, rozhodl se, že zkusí štěstí. Připlížil se k protilehlé straně vodní nádrže a prodíral se tak dlouho, že

dosáhl do vody. Potom si odepnul láhev a podržel ji pod hladinou, dokud nebyl plná.

Arabové se stále nehýbali. Algy povzbuzen svým úspěchem se plížil dál a právě se chystal ponořit obličej do vody, když se na opačné straně nádrže rozestoupila voda. Nad hladinou se vynořil obrovský černý předmět a plaval ke spícím mužům. Když Algy zjistil, že je to krokodýl, vyděšeně uskočil, aby se schoval mezi stromy. Báł se, že by jich tam mohlo být více. V krátkém okamžiku došlo k hrozné události. Krokodýl, jenž se pohyboval rychlostí, kterou by u něj Algy nepředpokládal, se vrhl vpřed a obrovskými čelistmi chytl nejbližšího Tuarega za nohu.

Ve zlomku vteřiny nastal povyk a zmatek. K smrti odsouzený muž ze sebe vyrazil vyděšený skřek a zoufale se snažil něčeho zachytit. Krokodýl ho vlekl po písku k vodní nádrži. Jeho kamarád pozbyl rozvahy. Když se probudil z hlubokého spánku, začal pobíhat sem a tam a křičel, co mu síly stačily. Když zjistil, že to nemá žádný účinek, rozběhl se ke stromům a za chvíli se vrátil s puškou. Ani se nezdržoval s mířením. Vypálil do stříkající vody na okraji nádrže.

Muž vyrazil zděšený skřek a zoufale se snažil něčeho zachytit.

Algy nečekal, aby se přesvědčil, jestli bylo zasaženo zvíře nebo člověk, a raději zmizel z dostřelu. Potřeboval by zjistit, co se stalo se zbytkem karavany. Na tuto otázku mu odpověděla rachotící ozvěna, neboť z nevelké dálky, pravděpodobně z vesnice, se ozvaly odvetné výstřely.

Algy už na nic nečekal. Popadl láhev, oštěp a pušku a běžel tak rychle, jak mu to jeho unavené nohy umožňovaly. Nevěděl, kam běží, neboť mu palmy překážely v rozhledu. Příliš na to nedbal. Měl jedinou myšlenku, dostat se co možná nejrychleji hodně daleko od vodní nádrže, aby ho neobjevil druhý Tuareg, který běžel do vesnice. Algy tak běžel dobrých deset minut, a teprve když nic neslyšel, zastavil se, aby nabral dech. Náhle ho na zemi zaujal malinký předmět. Zdvihl ho, naplněn zvědavostí. Byl to kus potištěného papíru. Ze slov, která na něm byla čitelná, zjistil, že to jsou staré anglické noviny. Algy se zaradoval, měl pocit, že přátelé tu někde musí být.

Nyní byla jeho netečnost ta tam. Algy se dychtivě rozhlížel doprava i doleva s nadějí, že někde objeví další stopy. Když se mu to nepodařilo, začal zkoumat okolí. Zpozoroval, že se nachází na okraji oázy, na místě, odkud je do vesnice nejbliž. Nikoho neviděl, ale od vodní nádrže sem zaléhaly nějaké hlasy. Zřejmě se tam seběhli Tuaregové, když uslyšeli výstřely. Kde ale vězí Biggles, Zrzek a Kadar?

Zdálo se mu nepravděpodobné, že by byli v oáze, když je tam plno Arabů. Možná se právě vraceli k letadlu. Nebo jsou ve vesnici? Poslední možnost se mu zdála nejpravděpodobnější. Algy usoudil, že udělá totéž. Pokud je ve vesnici nenajde, vrátí se k letadlu.

Algy šel dlouhou oklikou, až se dostal do míst, kam nebylo vidět od vodní nádrže. Potom začal stoupat k vesnici. Stále musel odhánět mouchy, které se mu rojily kolem hlavy. Zatím netušil, kudy se vchází do vesnice. Postupoval stejně jako jeho přátelé podél zdi, až objevil, že v jednom místě je hradba pobořená. Tudy s trochou nesnáží vlezl dovnitř.

Algy se pomalu spouštěl po drolicích se kamenech z hradby. Octl se v úzké, opuštěné uličce. Na druhém konci muselo být volné prostranství, protože odtud vycházelo světlo. Oštěp Algymu stále sloužil jako výtečná opora. S ním a s puškou se ostražitě plížil ulicí. Pátral po stopách kamarádů a zároveň dával pozor, aby se nesrazil s některým z Tuaregů. Na konci ulice se zastavil a opatrně nakoukl za roh, kde bylo náměstí.

Zůstal chvíli bez hnutí. Vytřeštěnýmá očima sledoval dění před sebou. Ze strnulosti ho vytrhl Kadarův hlas, jenž signalizoval, že se blíží jeho konec.

Ve středu náměstí, asi dvacet kroků od něho, ležely na zemi tři postavy, Algy v nich okamžitě poznal kamarády. To, co se s nimi děje, však neviděl. Nedaleko od nich stáli zády k Algymu tři Tuaregové s puškami pod paží. V nevelké vzdálenosti postával hlouček velbloudů, kteří netrpělivě čekali na své pány.

Kdyby sem přišel Algy dříve, našel by zde všechny Tuaregy pohromadě. Rozruch, který způsobil krokodýl, přiměl většinu z nich, aby se rozběhli k vodní nádrži a zjistili, co se tam děje. Není třeba zdůrazňovat, že teď byl Algy krokodýlovi vděčný. Tři muži, kteří zde zůstali na stráži, představovali tvrdý oříšek i tak.

První pohyb se Algymu příliš nevydařil. Opřel totiž oštěp o zed' domu, aby měl volné ruce, a namířil pušku

na nejbližšího Tuarega. Věděl, že jediný argument, kterému kočovníci pouště rozumějí, jsou kulky, a že jakékoli jiné sblížovací metody by byly čirým bláznovstvím. Algy se tedy připravoval zmenšit počet svých protivníků na dva.

V mnoha starých příslovích je kus pravdy, výjimkou není ani to, které praví: „Dvakrát měř a jednou řež!“ V okamžiku, kdy se Algy chystal stisknout spoušť, sklouzl na zem oštěp. Jeho pád způsobil velký rachot.

Tuaregové, kteří jsou už od přírody ostražití, se otočili právě ve chvíli, kdy třeskla první rána. Následkem toho bylo, že kulka minula cíl. Algy klekl na koleno a vstrčil do hlavně druhý náboj, ale v tom už byli Tuaregové v půli cesty k němu. Tentokrát Algy nechybil. První Arab se zhroutil do prachu. Jeden ze zbylých dvou Tuaregů vypálil z pušky v běhu, ale těsně minul Algyho hlavu. Úder měkkého olova, jehož úlomky se odrazily od zdi, ho málem povalil. Algy znovu vypálil, a druhý Arab se poroučel k zemi. Byl ale pouze zraněn a brzy se vzchopil, pušku ještě držel v ruce.

S Algym to začalo vypadat zle, protože poslední Tuareg byl už u něho. Naštěstí, jak se to někdy stává, došly mu náboje, ale chystal se použít pažbu. Roztočil ji nad hlavou. Algy učinil zoufalý pokus dostat do hlavně další náboj, ale protože spěchal, nepodařilo se mu to. Když chtěl zaklapnout závěr, náboj se vzpřčil.

*Právě když se na něj Tuareg vrhl vymrštil proti
němu oštěp...*

Ted' neměl čas, aby to napravil. Rychle vyskočil a zvedl pušku nad hlavou na obranu před protivníkovou pažbou. Udělal to právě včas. Velikánská, starodávná zbraň dopadla na jeho pušku, až to zarachotilo. Ten úder mu vyrazil zbraň z ruky a srazil ho dozadu.

V tu chvíli zamával Tuareg dlouhým zakřiveným nožem a na ďábelské, neštovicemi poďobané tváři se objevila pomstychtivá rozkoš. Divoch skočil dopředu a chystal se do Algyho vrazit zbraň. Ten se však zkroutil jako úhoř a rukou pevně sevřel násadu oštěpu. Nyní jednal Algy čistě podle pudu sebezáchovy. Právě když se na něj Tuareg vrhl, vymrštil proti němu oštěp. Hrot Mazeova oštěpu nikdy svůj cíl nezasáhl přesněji. Trefil Tuarega přímo do hrdla. Nabodl ho tak pěkně, jako se nabodává motýl na špendlík.

Algy na to vynaložil všechnu svou sílu. Podařilo se mu odhodit Tuarega i se zbraní na stranu. Věděl, že ještě není mimo nebezpečí. Chlap, kterého předtím zranil, mířil na něho puškou. Algy stačil uskočit ve chvíli, kdy zbraň zarachotila. Kulka mu hvízdla podél tváře. Jakmile Arab spatřil, že ho minul, okamžitě tasil dýku.

Algy na nic nečekal. Vytrhl z opasku automatickou pistoli a dobře mířenou ranou Tuarega zastřelil. Chvilku se ještě potácel, než se vzpamatoval z úleku. Potom uchopil dýku, která mu ležela u nohou, a rozběhl se ke kamarádům. Měl obavu, jestli je stihne osvobodit. Nejdřív doběhl k Bigglesovi. Zachvěl se, když viděl široký, černý pás mravenců, kteří k němu pospíchali. Biggles byl téměř v mdlobách, ale podařilo se mu zkřivit rty do úsměvu. Zašeptal: „Kamaráde!“

Čtyřmi chvatnými pohyby ho Algy osvobodil. Rychle sundal láhev s vodou z ramene a vstrčil ji Bigglesovi do ruky. Potom přeřezal pouta zbývajících dvou mužů. Když byl hotov, Biggles již seděl a pil vodu. Algy se však nezastavil. Věděl, že tu jsou ještě další Tuaregové. Protože byl voják jeho první myšlenka byla, jak si zajistit pozici. „Postarej se o druhé!“ vykřikl Algy

na Bigglese a odběhl k bráně, připraven ji hlídat, než bude Biggles schopný ujmout se velení. Ke své nemalé radosti zjistil, že na úbočí kopce nikdo není, ačkoli dva či tři Tuaregové, kteří byli nepochybně vylákání výstřely, vyběhli zpod stromů a dívali se upřeně nahoru na cestu. Za chvíli se k nim připojili další a všichni se dali do běhu. Algy se rychle vracel zpět, aby o tom Bigglesovi podal zprávu.

Biggles a Zrzek již stáli na nohou a pomáhali Kadarovi, který už seděl, ačkoli na tom byl velmi špatně. Nedá se říci, že by Biggles a Zrzek byli sami v pořádku. Bigglesovi krvácely rty, Zrzek měl na jedné tváři obrovský puchýř. Jak se zdálo, nebyl ještě ve své kůži. Kadar asi prodělal nervový otřes. Koulel očima a breptal cosi nesrozumitelného, ale s každým douškem vody se jeho stav rychle zlepšoval. Největší trápení všem třem mužům působily štípance od mravenců. Měli však velké štěstí, protože hlavní oddíl mravenců k nim ještě nedorazil.

„Přišel jsi včas!“ řekl Biggles Algymu a sklepával si z těla zbylé mravence. „Ještě pět minut a bylo po nás! Co se stalo dole? My jsme slyšeli, jak někdo vypálil z pušky, muselo to být někde u nádrže, pak ještě někdo strašně křičel. Netrvalo to dlouho a většina Tuaregů běžela pryč. Měl jsi v tom snad prsty ty, Algy?“

„Neměl, podrobněji ti to vylíčím později. Teď se musíme poradit o tom, co dál. Budeme hájit bránu?“

„Na to nemáme dost sil. Také je tu horko jako v pekle a hemží se to tu jedovatými hady. Neměl jsem čas řádně promyslet celou věc. Přesto se domnívám, že bychom odtud měli co nejrychleji zmizet, aby nás Zarvan

s těmi surovci nemohli vypátrat. Víš, že tady je ten darebák?“

„Ano. A nejen to, také vím, že mají náš benzín. Budu ti o všem vyprávět, jakmile se dostaneme odtud. Ulička, kterou jsem přišel, vede až k hradbám. Jsou tam trochu pobožené a dá se tudy uprchnout.“ Algy spěchal, protože si byl vědom, že se musí rychle rozhodnout.

„To je skvělé!“ souhlasil Biggles. „Zaved’ tam ostatní a já se pokusím zadržet Tuaregy. Sejmi z některého velblouda měch s vodou a vezmi si také zbraně, které by nám mohly být užitečné.“ S těmi slovy vyškubl Biggles Algymu pušku a odběhl k bráně.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

POLAPENÍ PERŠANY

Algy, Zrzek a Kadar vešli do stínu úzké uličky a nyní stoupali ke hradbám. Cestou uviděl Kadar na zemi oštěp. Pohled na něj způsobil, že se vzpamatoval rychleji, než to dokázala voda.

„Kde se to tu vzalo?“ vyrazil ze sebe.

„Našel jsem to v poušti,“ řekl mu Algy, sbíraje oštěp ze země.

„To je perská práce!“ zvolal Kadar. „Doufám, že si pamatujete, kde jste to našel?“

„Nemáte-li nic proti tomu, promluvíme si tom později,“ navrhl Algy. „Ještě nejsme z lesa venku, nebo chcete-li z vesnice. Tuaregové jsou nám v patách. Slyšíte?“ pokračoval Algy, když dvakrát za sebou třesla Bigglesova puška. „Biggles by zbytečně neplýtl střelivem. Pojďme! Musíme pokračovat dál.“

Muži dorazili k místu, kde byla hradba porušená. O několik minut později za nimi přiběhl Biggles.

„Tak kam máme namířeno?“ zeptal se rychle. „Nesmíme mařit čas. Ti černí d'ábli šplhají rychle jako kamzíci. Za chvíli budou u brány.“

„Ať přijdou z kterékoli strany, tady nás nemohou vidět,“ prohlásil Algy. „Jsem pro to, abychom se tu moc nezdržovali a raději se pokusili najít úkryt dole v obilí. Musíme si trochu odpočinout a vymyslet nějaký plán. Zarvan bude předpokládat, že jsme ještě ve vesnici, a stráví hodně času tím, že nás bude hledat.“

„To by šlo,“ souhlasil Biggles, „ačkoli bych nejraději počkal tady a vpálil do něj kulku. Doufám, že se mi to podaří později. Takového darebáka si nenechám uniknout. Ale pojďme už!“

Bez dalšího otálení se všichni čtyři vydali na cestu. Často museli přelézat velké balvany, které byly kdysi použity na stavbu zdi. Netrvalo to dlouho a vešli do stínu košatého fíkovníku v místě, kde se pás pichlavých hrušek stýkal s rozlehlým kukuřičným polem.

„Konečně,“ řekl Biggles a sedl si pod strom. „Ven s podrobnostmi. Co je s benzínem?“

Několika větami vypověděl Algy kamarádům svoje zážitky, jak spatřil karavanu, když vyjela z pouště, i o objevu benzínu. Také jim pověděl o příhodě u vodní nádrže a nezapomněl ani na krokodýla.

„Toho chlapíka známe,“ prohlásil zlostně Biggles a myslil samozřejmě krokodýla. „Málem dostal Zrzka.“

„A co se stalo vám, že jste se nevrátili k letadlu?“ zeptal se Algy.

„Zabloudili jsme,“ odpověděl Biggles. „Přesněji řečeno, později jsem sice našli cestu k letadlu, ale ty jsi tam nebyl. Nemohli jsme snést vedro, a tak jsme se rozhodli, že se vrátíme do oázy. Tu jsme objevili den předtím. U letadla jsme ti nechali vzkaz. Z něho by ses dozvěděl, co všechno se nám přihodilo. Ke vzkazu jsme přidali mapku, na níž jsem zakreslil oázu i cestu k ní.“

„Kdy to bylo?“

„Dnes ráno. Odcházeli jsme za svítání.“

„Já jsem strávil včerejší noc v poušti a od té doby jsem u letadla nebyl. Proto jsem vzkaz nenašel.“

„Aha,“ přikývl Biggles. „Teď už nebudeme probírat další podrobnosti, není na to čas. Pro nás je v této chvíli

nejdůležitější benzín. Kdybychom ho dostali, vyřešilo by to všechny problémy, které nás čekají. Potom bychom mohli zmizet. Až by se nám to hodilo, vyřídili bychom si účty se Zarvanem. Kolik těch Tuaregů může být, Algy?“

„Dvacet.“

„Fajn. Ty jsi dostal tři, krokodýl jednoho a já před chvílí u brány jednoho, zbývá jich tedy patnáct. Tolik se jich asi hnalo za námi. Benzín a zásoby nehlídá víc mužů než dva nebo tři a s těmi bychom si to mohli rozdat. Myslím, že se nemáme čeho bát.“

„Všechn benzín ale sami neuneseme.“

„Jistě, ale budeme-li mít štěstí, můžeme ho někde schovat. Kdybychom tak našli v písku jámu, vzpomínám si, že jsem jich viděl několik a některé by se k tomu mohly hodit. Uložili bychom do nich kanystry a navrch bychom naházeli písek. Jak bychom je později odnesli, to zatím nevím, ale budeme-li mít benzín, máme naději, že se nám to podaří. V každém případě to bude lepší, než aby byl benzín vypit nebo zničen. Mohlo by trvat tisíc let, než bychom se dočkali jiného benzínu, a to je trochu dlouhá doba. To bych ty kanystry radši hodil do nádrže. Než nechat benzín Zarvanovi, ať si na něm pochutná krokodýl. Teď si Zarvan myslí, že jsme schovaní někde ve vesnici. Pokud ho dobře znám, další příležitost už nám neposkytne. Je to nebezpečný podnik, ale měli bychom to risknout.“

Algy a Zrzek ihned souhlasili, také Kadar projevil souhlas, třebaže nebyl v takovém stavu, aby mohl bojovat. Biggles mu řekl, aby se držel těsně za nimi a nesl zásoby vody.

Když prohlíželi zbraně, zjistili, že mají pušku s šesti náboji, jednu automatickou pistoli, nabitou arabskou

pušku, dvě dýky a oštěp. Biggles, Kadar a Zrzek přišli o automatické pistole, když je Tuaregové chytili.

Zbraně si rozdělili takto: Biggles si vzal pušku a dýku, Algy si nechal pistoli a druhou dýku a Zrzek si vzal arabskou pušku. Kadarovi dali na jeho vlastní žádost oštěp. Když to provedli, vyrazili husím pochodem směrem k oáze. Za deset minut je bylo vidět asi půl kilometru od oázy. Museli být opatrní, a proto nepostupovali příliš rychle. Po chvíli Biggles zastavil a sám šel napřed prozkoumat terén. Brzy se však vrátil a vítězoslavně vykřikl:

„Pojďte, břeh je prázdný. Myslím, že všechna ta sebranka odešla nahoru do vesnice.“

„Jestliže budou dost dlouho pryč, mohli bychom vzít všechnen benzín a odnést ho k letadlu,“ řekl dychtivě Kadar, když se rozběhli.

„To by museli být zatraceně dlouho pryč,“ odpověděl Biggles. „Budeme nuceni jít několikrát. Nejlepší by bylo ukrýt zásoby někde poblíž, a potom, bude-li čas, přenést je o kousek dál.“

Pak se objevila vodní nádrž a vypadalo to, že tam není ani živáčka. Čtyři muži spěchali ke břehu, na místo, kde byly složeny všechny zásoby. Vedle benzínu ležely mnohé z beden, které jim patřily.

V písku bylo několik různě velikých prohlubní. Biggles vybral tu, co byla nejbližší k vodní nádrži. Byla pěkně hluboká, ale poměrně malá. Hned do ní začali snášet plechovky, Biggles je rovnal těsně k sobě. Byl by dal přednost vzdálenější prohlubni, ale celá práce by potom zabrala více času. Kdyby se Tuaregové vrátili dřív, než by byli hotovi, všechno úsilí by přišlo vniveč.

Trvalo jim půl hodiny, než přemístili všechny plechovky. Biggles se právě chystal říci Kadarovi, aby přinesl jednu nebo dvě bedny, když k jejich zděšení třeskla Algyho pistole. Brzy nato přiběhl Algy, bledý úlekem.

„Nemohl jsem tomu zabránit!“ vykřikl. „Ten ďábel by mě dostal.“

„O kom to mluvíš?“ zeptal se ho Biggles.

„O jednom Arabovi. Jistě ho tu nechali na stráži, ale zřejmě poodešel, aby viděl, co se děje ve vesnici. Narazil jsem na něho a musel jsem vystřelit.“

„Nevadí,“ přerušil ho Biggles. „Už se stalo. Neměl jsi na vybranou. Bohužel, musíme počítat s tím, že za chvíli je tu máme všechny. Pospěšme si, ať stihneme zakrýt kanystry s benzínem. Rychle!“

Za moment už všichni nahrnovali písek z okrajů prohlubně dovnitř a zasypávali drahocenné nádoby. Ještě nebyli s prací hotovi, když se od vesnice ozval výkřik.

„Nepřestávejte!“ povzbuzoval je Biggles. „Za každou cenu to musíme stihnout. Zarovnávejte písek! Kadare, běžte tam, odkud je vidět na cestu a zavolejte, až se budou blížit!“

Kadar poslušně odběhl na vrcholek písečného přesypu, zatímco ostatní tři pokračovali v práci. Za chvíli Kadar vykřikl.

„Už jdou!“

Biggles nepřestal, dokud všechno nebylo pořádně hotovo. Potom uhladil písek na povrchu, aby zahladil stopy. Věděl, že za několik minut slunce vysuší čerstvý písek. Když se ujistil, že už se to nedá nijak vylepšit, běžel se podívat za Kadarem. Druzí dva ho následovali. Přišli právě včas, aby se stali svědky nečekané situace.

Tuaregové se hnali dolů a chystali se, že obklíčí okolí vodní nádrže. Ale nebyli tam sami. Z obou stran kopce, z kaktusů, z kukuřičných polí a z dalších míst, kde se dalo ukrýt, se vyřítil dav podivných lidí. Nezachovávali žádný vojenský útvar, ale byli to zřejmě vojáci, neboť měli na sobě stejné oblečení či uniformu a byli vybaveni jednou nebo dvěma zbraněmi. Buď dlouhou válečnou sekyrou v podobě půlměsíce, nebo krátkým zakřiveným mečem a kulatým štítem.

Biggles udiveně pozoroval toto podivné vojsko, jež ho okouzlo, a Kadar začal křepčit vzrušením. „To je Kambysova armáda!“ volal znovu a znovu.

„Povídali, že mu hráli!“ přerušil ho posměšně Biggles. „Lidé přece nežijí dva tisíce let!“

„To je Kambysova armáda!" volal znovu a znovu...

„To je sice pravda, ale ti lidé mají tutěž výzbroj a tytéž zbraně jako Peršané,“ vysvětloval Kadar poněkud zahanbeně.

„To je možné, ale já bych řekl, že je to tlupa Arabů, kteří našli zbytky Kambysovy armády...“

„Tlupa Arabů!“ vzkřikl Kadar. „To nejsou Arabové! Jsou to běloši!“

Biggles se znovu na ně zadíval a zjistil, že má Kadar pravdu. „To je jedno, jakou mají barvu pleti, teď jde o to, abychom co nejrychleji zmizeli. Tolika lidem se nemůžeme postavit,“ zabručel Biggles a chystal se k útěku. Ale rozhodil bezmocně rukama, když spatřil, jak se kolem nich uzavírá kruh lidí, aby jim definitivně odřízli možnost k ústupu. Bylo to opravdové překvapení.

„Tak to vypadá, že naše představení skončilo,“ podotkl trpce Biggles. „Jediný světlý bod, jak se zdá, bude to, že Zarvan dostane svůj díl. Vida, tamhle běží Tuaregové, je nutno přiznat, že jim odvaha neschází.“

Jestliže se starověcí bojovníci snažili odříznout Tuaregům přístup k oáze, což nepochybně měli v úmyslu, moc se jim to nedařilo. Ačkoli několik Tuaregů padlo, zbytek bojoval srdnatě noži a puškami, takže se jim podařilo prolomit řadu Peršanů. Obrat nastal tehdy, když spatřili, jak Zarvan prchá k oáze. Přestali bojovat a následovali ho. Nato spustili Peršané divoký pokřik a podnikli na Tuaregy zdrcující útok.

Biggles si založil ruce na prsa a pravil: „Už jste se někdy v životě účastnili takové podívané?“

„Zkusíme je zastavit?“ zeptal se Algy.

Biggles se krátce zasmál. „Nebud' hloupý. Na to by byla potřeba setnina kulometčích. Naše naděje by mohla spočívat v tom, že bychom se pokusili přesvědčit

Peršany, že Tuaregové jsou i našimi nepřáteli. Pak by nás snad mohli pustit. Kdybychom si to s nimi rozdali, určitě bychom si zpečetili svůj osud. Nemůžeme dělat vůbec nic. Ale je tu jedna věc, na kterou se právě chystám. Dej mi pistoli a vezmi si moji pušku, Algy!“ Biggles hodil Algymu pušku a vzal si jeho pistoli. Potom, jako by náhle změnil úmysl, si ji zastrčil do kapsy a popadl hůl na velbloudy, hůl z rákosu dlouhou asi jeden metr, kterou používají poháněči velbloudů.

Zarvan, zelený strachem, vyrazil z porostu. Když spatřil letce, začal se lámanou angličtinou doprošovat, aby ho ochránili. Jako by zapomněl, co jim chtěl ještě před chvílí provést. „Cože, my že tě máme zachránit, ty zatracený vrahu!“ zařval na něho Biggles. Než si ostatní stačili uvědomit, co má v úmyslu, uchopil darebáka za límec a začal ho vyplácet holí. Řezal ho vši silou, co jen se do něj vešlo.

Tři Tuaregové se mihli kolem nich a uháněli ke svým velbloudům. Vůbec je nezajímalo, co se děje s jejich vůdcem. Biggles na Tuaregy také nedbal a pokračoval ve vyplácení Zarvana. Kadar se Zrzkem měli pocit, že by si zasloužil horší trest než výprask.

Nakonec se hůl zlomila na dva kusy. Biggles odhodil obě půlky i Zarvana, který vzlykal, daleko od sebe. Potom – jako by si náhle uvědomil, kde je – se Biggles rozhlédl kolem sebe. Ani on, ani jeho přátelé nezpозorovali, že stojí ve středu zaražených válečníků. Malý hlouček Peršanů držel tři hulákající Tuaregy.

„Nuže,“ pronesl Biggles fatalisticky, „brzy se dozvíme rozsudek. Já, podívejte se tamhle!“ vyzval ostatní, když uviděl, jak řadami válečníků prošla pyšně si

vykračující postavička podobná opici. Mávla přitom oháňkou, aby odehnala mouchy.

Náhle se však zastavila a vyrazila ze sebe řadu podivných skřeků.

Válečníci se vřetě shromáždili kolem letců tak, jako by to byl nějaký rozkaz, popadli je za ramena a vydali se na cestu směrem k vesnici.

„To je ta zrůda, kterou jsme zahlédli v pohřebišti, že ano?“ zeptal se Kadar.

Biggles přikývl. „Ano, myslím, že to je ta stará dáma.“

*Biggles na Tuaregy nedbal a pokračoval ve vyplácení
Zarvana*

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

BEZNADEJNÉ VYHLÍDKY

„Tolik lidí přece nemohlo být ve vesnici, když jsme do ní přišli,“ řekl Algy na cestě k oáze.

„Je to pro mě záhada,“ prohlásil Biggles. „Kde se celou tu dobu schovávali, to si nedokážu vysvětlit.“

„Myslím, že vůbec nebyli ve vesnici, nýbrž někde jinde, a že ta stará čarodějnice pro ně došla,“ prohlásil Kadar.

„Dalo by se to tak vysvětlit,“ souhlasil Biggles a podíval se přes rameno. „Buď jak buď, tito Peršané nás jistě celou dobu sledovali. Podle všeho si uvědomují, že jsme dva různé tábory. Jinak by nás neodddělovali od Tuaregů. Jak jsem si všiml, jsou vlečení dost neurvale.“

„Rád bych věděl, jaké s námi mají úmysly,“ řekl plačtivě Kadar. „Jistě jsou to potomci Kambysovy armády. Kde jinde by přišli k bílé pleti? A nejsou-li zcela bílí, jsou alespoň skoro bílí. Arabové to určitě nejsou. Ještě by to mohl být nějaký neznámý kmen.“

„Jakou mají barvu pleti, to je mi celkem jedno. Mě spíš zajímá, jak se k nám budou chovat. Pro mne za mne, ať to jsou třeba Peršané, Eskymáci, Indiáni nebo jakýkoli jiný národ, jen když s námi budou zacházet trochu lidsky. Ale zatím mi připadají jako divoši.“

„A co by jiného mohli být?“ namítl Kadar. „Pokud to jsou potomci národa, který sem přišel před dvěma tisíci lety, a zůstali po celou tu dobu nedotčeni vnějšími vlivy, dá se předpokládat, že se budou chovat stejně jako jejich předci, a ti byli... no, spíš divoši.“

„Vám se podařilo najít Ztracenou oázu, a doufám, že mi nebudete zazlívát, řeknu-li, že čím dřív budu odtud pryč, tím větší budu mít radost. Myslím, že ještě budeme litovat našeho objevu. A nebude to dlouho trvat. Rozumíte něčemu z jazyka, kterým mluvím?“

„Neumím mluvit jejich jazykem, ale když budu mít dost času, zkusím něco napsat. Využiji k tomu první příležitost.“

„Výborně, jen se dejte do psaní. Doufám, že mezitím už budu někde na cestě domů,“ odpověděl Biggles.

Průvod vešel bránou na náměstí a kupodivu tam nezastavil, ale pokračoval jednou z ulic, které vycházely z náměstí. Brzy dospěli k čemusi, co vypadalo jako hradní příkop. Byl hluboký asi tři metry a jeho příkré stěny byly vytesány v masivní skále. Voda v něm nebyla, ale také nebyl prázdný. Vedl přes něj padací můstek. Když po něm letci kráčeli, bezděčně se podívali dolů. Zrzek leknutím vykřikl, dokonce i Algy zabručel. Celé dno příkopu, kam až mohli dohlédnout, bylo pokryto zmítajícími se hady.

„To je ale krása,“ povzdechl si Biggles. „Myslím, že ta strouha slouží k tomu, aby se hadi nedostali na druhou stranu, ale pěkná hromádka jich spadne dovnitř.“

„Tak na tuhle podívanou nikdy nezapomenu,“ prohlásil Algy. „Pomyslím-li na to, hned se mi zvedne žaludek.“

„Jistě se nebudu mýlit, když ti řeknu, že bude ještě dost dalších věcí, na které do smrti nezapomeneš. A nebudeš na ně muset čekat dlouho,“ řekl mu ironicky Biggles, když se zastavili před velkým stavením. Vypadalo honosně. Mělo kované dveře, mimochodem první dveře, které zde spatřili. Byly otevřeny.

Než se stačili rozkoukat, strkali je věznitelé před sebou po dlouhém točitém schodišti. Nic neviděli, protože tam byla tma a oči měli ještě oslněné prudkým světlem z venku. Nahoře je vsadili do malé místnosti s jediným čtvercovým oknem. Bouchly dveře a letci osaměli.

„No tak, alespoň jsme pohromadě, to si musíme považovat,“ poznamenal Biggles, přešel místností k oknu a podíval se ven. „Hej, je odtud vidět oáza,“ pokračoval. „Vypadá to, že jsme v některém z těch stavení, která jsou posazena vysoko na skále. Jistě je to dobrých dvacet metru vysoko. Skákat by se odtud asi nedalo. Ostatně oknem bychom se stejně neprotáhli, protože je příliš úzké.“

Kromě zaprášené kamenné dlažby nebylo v místnosti vůbec nic. Letci byli tak unaveni, že jim nezbývalo, než si na ni sednout.

„Zažili jsme už ledaco, ale tento výlet přesahuje všechny meze,“ zavrčel Zrzek mrzutě.

„Dostali jsme se z deště pod okap, jen jsme se vydali na cestu!“

„Ano, teď jsme pod okapem,“ souhlasil Biggles. „Co budeme dělat?“ vyptával se Algy.

„Když na něco přijdeš, budu ti vděčný. Mě nic nenapadá,“ odpověděl Biggles.

„Stejně je to zajímavé...,“ začal Kadar, ale Biggles ho rychle přerušil.

„Pro pána krále, přestaňte se už zabývat otázkou, kdo jsou ti lidé a odkud sem přišli!“ řekl mu ostře. „Tím se můžete bavit po celý zbytek života, podaří-li se vám vyváznout se zdravou kůží. Teď se pokuste vymyslet něco užitečného, například jak se odtud dostat.“

„Viděl jste ty štíty?“ zeptal se Kadar.

Biggles zavrtěl hlavou. „Viděl jsem jejich obličej, a to mi úplně stačí,“ zabručel. „Ať už to bude cokoli, můžete se vsadit o co chcete, že nám nechystají nic příjemného. Kdyby to bylo jinak, pak mají divné způsoby přivítání cizinců.“

„Asi ani jiné mravy neznají,“ odpověděl Kadar.

„Jestli vás zajímá, co si o tom myslím, tak nikdy jiné mravy mít nebudou,“ řekl drsně Biggles. „Nám nezbyvá nic než čekat a doufat.“

V místnosti bylo dusno. Všem se ulevilo, když slunce začalo zapadat a trochu se ochladilo. Přítmí trvalo jen chvíli, brzy nastala noc.

„Moc mě to tu nebaví,“ zavrčel Algy, vstal a zadíval se z okna, které bylo spíš čtvercovou dírou ve zdi. Algy se pokoušel dírou prostrčit ramena, ale jak už Biggles řekl, okno bylo příliš úzké. Potom ohmatával hrany okna, aby zjistil, zda je možné otvor zvětšit. Přinesl jim trochu vody, nějaké datle a kaši, která vypadala jako rozdrcená kukuřice s vodou. Jeden z nich nesl malou pochodeň svázanou z palmových vláken.

Kadar se s nimi pokoušel domluvit několika jazyky, ale bojovníci, kteří měli typicky orientální rysy obličej, jen zavrtěli hlavou. Než odešli, ukázali jim posunkem na okno. Potom jim Kadar ukázal značky, které napsal do svého zápisníku. Zasmáli se tomu, jeden z nich vzal tužku a načrtl do zápisníku řadu značek pod to, co napsal Kadar. Potom, aniž vyčkal, aby se přesvědčil, zda tomu Kadar rozumí, odešel s ostatními z místnosti.

„Určitě to jsou Peršané,“ prohlásil Kadar a popošel k oknu, aby si v nezřetelném světle hvězd přečetl značky.

„Mně je to jedno, jaké jsou národnosti, chtěl bych vědět, co říkal ten chlapík,“ pravil Biggles. „Můžete mi to přečíst?“

Kadar zavrtěl hlavou a řekl: „Nevím, ale písmena těchto dvou slov by se asi dala číst jako oběť a krokodýl.“

Biggles sebou škubl a odpověděl: „Já bych být vámi dál nepřekládal. Tahle dvě slova mi úplně stačí.“

Kadar pokrčil rameny a řekl: „Zbytek už stejně nemohu rozluštit, ale soudě podle značek, které ten chlapík načmáral, měl asi na mysli, abychom se dívali z okna.“

„Asi z okna uvidíme obětování krokodýlovi,“ poznamenal Zrzek.

„Hm, jistě je lepší dívat se na takový obřad, než být jeho přímým účastníkem,“ podotkl Biggles.

Po čase se potvrdilo, že Zrzkova domněnka byla správná. Z brány se vynořilo celé procesí válečníků s pochodněmi, kteří zpívali za doprovodu činelů. Začali sestupovat z kopce. Před zástupem tančila známá postava staré čarodějnice.

„U sta hromů! Ten muž vypadá jako Zarvan!“ vykřikl Zrzek. „Jistě to nevím, protože se s nimi rve a je tam moc velká skrumáž.“

Biggles vystřídal u okna Zrzka a řekl: „Vypadá to na Zarvana.“ Sledoval ten výjev jako očarovaný. „Nejsem pomstychtivý, ale povedou-li ho ke krokodýlovi, srdce mi žalem nepukne. Vždyť ten chlap spáchal tolik špatností, a nejen nám. Nikde nevidím Tuaregy, kde mohou být?“

„Patrně z nich udělali otroky,“ podotkl Kadar. „V poušti se tak obvykle zachází se zajatci.“

„To je možné,“ zabručel Biggles, který od té podívané nemohl odtrhnout oči.

Procesí zatím došlo k oáze. Všichni čtyři letci se nahnuli k oknu, aby jim nic neuniklo. Bylo jasné, že průvod míří k vodní nádrži. Vodu v té tmě neviděli; nebýt míhajících se pochodní, neviděli by nic. Zpěv, který se stále stupňoval, přecházel nyní v hysterické kvílení až řev. Náhle se rozhostilo ticho, jako když vypneme rádio nebo gramofon. Ticho netrvalo příliš dlouho, bylo přerušeno zvukem, který jim byl povědomý a který už někde slyšeli. Byl to chraplavý štěkot krokodýla.

Biggles se odvrátil od okna. Možná proto, že ve slabém světle pochodní stejně nic zřetelně neviděl, možná proto, že už měl té podívané přece jen dost.

„Pokud přemýšlíte o tom, co jste právě viděl, není to nic zvláštního. Lidské oběti krokodýlům byly od pradávna součástí náboženských obřadů i u mnoha dalších kmenů, které žijí na poušti,“ podotkl klidně Kadar.

Biggles se na něho mrzutě podíval. „Ať se jedná o náboženský obřad nebo jen o nějakou kratochvíli, co je to platné nešťastníkovi, kterého hodí do vodní nádrže,“ namítl zamyšleně. „Škoda, že jsem toho netvora nezastřelil. Třeba se mi to ještě podaří. Pistoli mám uloženou pěkně v podpaží. Než by se do mne ten jejich mazlíček zakousl, provrtal bych ho tolika kulkami, kolik bych dokázal vystřelit.“

Když Biggles domluvil, ozval se od nádrže drásavý výkřik, který byl okamžitě přerušen zběsílým řevem. Za chvíli Algy hlásil, že se procesí vrací.

„Tím patrně skončil první chod,“ poznamenal Biggles. „Uvidíme, kolikrát za noc se představení bude opakovat.“

Asi hodinu všichni čekali v napětí, ale nikde se nic ani nepohnulo. Biggles se natáhl pro jídlo, které zůstalo tam, kde ho vězňatelé zanechali.

„Znám sice lepší večere, než je tahle, ale měli bychom to alespoň ochutnat,“ vyzval ostatní Biggles.

Jakmile se dali do jídla, rozhovor začal váznout. Snědli vše, co se dalo jíst. Potom začal Biggles prohlížet okno a dveře. Nakonec se obrátil na své druhy, kteří po jídle odpočívali. „Kdybychom měli kladivo a dláto, trvalo by nám několik měsíců, než bychom díru zvětšili tak, aby se jí dalo prolézt. Kdybychom k tomu měli lano dlouhé třicet metrů, mohli bychom se dostat na zem,“ říkal posměšně Biggles. „Ale protože nic takového nemáme, myslím, že bude lepší věnovat se spánku.“

Nikdo mu neodpověděl. Zrzek, který byl unavený, již dřímал. Svezl se k zemi tak, že hlavou spočinul Bigglesovi na noze. Ale Biggles se ani nepohnul. Vyndal poslední cigaretu a dlouhými tahy ji vychutnával. Všechno spalo a ani z pouště se žádné zvuky neozývaly.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

OBŘAD S OBĚTÍ

Nad ránem se jeden po druhém začali probouzet. Celí zdřevěnělí se pokoušeli narovnat. Jedině Biggles ještě spal opřený o zeď, hlavu měl na kolenou. Chvilí trvalo, než byli schopni promluvit. Nejen proto, že si příliš neodpočinuli, ale také proto, že si vzpomněli, kde jsou a v jakém se nacházejí postavení. Navíc nikoho nic nového nenapadlo. Jak Biggles řekl, nedalo se dělat nic, jen čekat a doufat.

Venku se ozvaly kroky a když se otevřely dveře, všichni se po sobě tázavě podívali. Tři válečníci, kteří jim předešlý den nosili jídlo, přinesli další dávku těch nechutných pokrmů. Vůbec při tom nemluvili ani nedělali nějaké posunky, prostě položili jídlo na podlahu a odešli.

„Co kdybychom se pokusili ty chlapce praštit po hlavě, až zase přijdou?“ navrhl Algy.

„Také mě to napadlo,“ odpověděl Biggles. „Raději bych to ale neriskoval. Naše nevýhoda spočívá v tom, že nevíme, co s námi zamýšlejí udělat. Z toho, co víme, nemůžeme usuzovat, zda se nás chystají zabít. V opačném případě bychom se útokem na strážu připravili o tuto možnost. Draze bychom to zaplatili. Pokud bychom měli uvažovat, že zaútočíme, jsou zde některé věci, kterými bychom se museli zabývat. Například padací most. Mám pocit, že kolem celé vesnice se táhne příkop, jinak by most neměl žádný smysl. Patrně ho zvedají. Další věc je množství lidí, kteří teď jsou ve

vesnici. Je vyloučené, abychom si mezi nimi probojovali cestu. Spustit padací most a dostat se ven by také nebyla maličkost. Bud' jak bud', i kdybychom měli velké štěstí, stejně by nás chytili, protože znají každou píd' zdejšího kraje a mají rychlejší nohy než my. K letadlu je daleko a vracet se k němu s prázdnýma rukama by stejně nemělo cenu. Tam by nás pak dostali. Nezapomínejme, že jde také o benzín! I kdybychom se zmocnili nějakého benzínu, a jeho množství je omezeno tím, kolik bychom ho unesli, a vrátili se s nim k letadlu, jaký by to pro nás mělo význam? Abychom se dostali letadlem přes poušť, museli bychom mít dostatečnou zásobu benzínu, jinak by ani nemělo smysl odstartovat. Kdybychom přistáli nouzově v půli cesty, byl by to pro nás stejný konec, jako nás čeká tady. Také odejít do hor by nemělo žádný smysl, a i kdybychom to dokázali, byli bychom pouhými uprchlíky a dříve nebo později by nás naši nepřátelé chytili, pokud bychom mezitím nezemřeli žízni.“

Algy přikývl a přiznal: „Ano, jsme opravdu v zoufalé situaci. Ale takhle tu dřepět a nic nepodnikat, to mi jde na nervy.“

„Posnídejme něco a zapomeňme na to,“ navrhl Biggles. „Co chceš k snídani Zrzku, slaninu s vejci nebo dva usmažené slanečky? Kdybys chtěl raději topinku s marmeládou, tak to řekni!“

„Myslím, že si dám trochu ovesných vloček,“ ušklíbl se Zrzek a Biggles mu podal rozmělněnou kukuřičnou kaši, která byla nalita do tepané měděné mísy. Protože jim k tomu nedali žádné příbory, museli tu břečku nabírat prsty.

Všichni muži snědli tolik, na kolik měli chuť, a pak se uvelebili na zem, aby ubili čas.

Zdalo se, že se den nikdy neskončí. Ale všechno na světě má svůj konec, a tak došlo k tomu, že slunce přece jen začalo zapadat.

„Dejme tomu, že se dnes v noci bude opakovat včerejší představení s krokodýlem. Co chceš dělat?“ zeptal se Algy Bigglese po dlouhém mlčení.

„Nu, budu bojovat tak tvrdě, jak to dokážu, a vydržím to tak dlouho, dokud mě nepraští klackem po hlavě,“ odpověděl stručně Biggles.

Hrot meče zamířený na jeho hrud' ho donutil k ústupu.

Znovu se rozhostilo ticho. Slunce již zapadlo a objevil se srpek měsíce. Brzy potom se ozvaly na schodech kroky.

„To jsou vojáci v brněních,“ zabručel Biggles a vstal. „Konečně se dovíme, co nás čeká.“

Následující události měly trochu jiný průběh, než očekávali. Z nějakého důvodu si naši hrdinové mysleli, že je od sebe neodtrhnou. Ačkoli o tom nemluvili, nepochybovali, že je čeká společný osud. Mohlo to tak být, ale nemuselo, a to je vůbec nenapadlo. Do místnosti vstoupilo větší množství vojáků, na podlahu položili dostatek jídla a vody. Potom dva muži, místo aby odešli s ostatními, popošli k Bigglesovi, chytli ho za ruce a posunky mu naznačili, že má jít s nimi.

Když si Algy uvědomil, co zamýšlejí, přiskočil k nim s výhrůžným výrazem v obličeji, jako by se chystal s nimi bojovat. Ale hrot meče namířený na hrud' ho přinutil k ústupu.

„Neztrácejte naději!“ řekl na rozloučenou Biggles svým druhům. „Zbývá mi ještě dost času, abych něco podnikl. Sledujte vodní nádrž a něco uvidíte.“ Víc už jim nestačil říci, neboť byl vystrčen ze dveří dříve, než skončil svoji řeč.

Cestou po schodech si uvědomil, že největší potíží mu vznikne, jestliže mu spoutají ruce. Tím by byl naprosto bezmocný. S touto možností musel počítat a hned si umínil, že raději bude bojovat, než by jim to dovolil. Teď už stejně nemá na vybranou. Má ho sežrat krokodýl, nebo ho zabijí vojáci?

K jeho velkému překvapení ho nespoutali. Asi nabyli dojmu, že jim nemůže uniknout. Ze všech stran ho totiž obklopovaly zástupy válečníků. Navíc Biggles

poslouchal každý jejich pokyn pokorně jako jehně. Ať si měli důvody jaké chtěli, fakt je, že když se procesí hnulo kupředu, kráčel Biggles s rukama v kapsách, jako by si vyšel na ranní procházku. V čele průvodu poskakovala stará čarodějnice, za ní kráčeli nosiči pochodní a potom následovali „činelisté.“ Místo činelů měli dva štíty, jimiž o sebe tloukli. V další řadě kráčeli nosiči pochodní a další „činelisté.“ Zbytek průvodu tvořili diváci.

Tak se celý průvod přiblížil k bráně, již se vycházelo z vesnice. Tam začala čarodějnice zpívat vysokým pisklavým hlasem a při zpěvu si občas odskočila dozadu, aby Bigglese šlehla oháňkou na mouchy. Zpěvu se účastnili všichni lidé kromě Bigglese, který pro tento druh zábavy neměl pochopení. Když se procesí začalo blížit k vodní nádrži, zpěv zesílil.

Jakmile zahlédl Biggles klidnou vodní hladinu, mihl se mu na rtech lišácký úsměv. Viděl, že krokodýl už čeká na okraji nádrže. Přední nohy měl vystrčeny na písku. Nepochybně znal celý obřad a věděl, k čemu slouží. Je možné, že tak byl krmen mnoha pokoleními.

Průvod už byl téměř u nádrže. Zpěv zesílil ve fanatický řev a vůdcové se začali rozestupovat tak, že utvořili půlkruh, v jehož středu stál Biggles. Před ním byla voda a na břehu čekal krokodýl, jemuž kapaly z tlamy sliny.

Když se půlkruh začal zužovat, bylo jasné, že brzy vžene oběť do čelistí čekajícího krokodýla. Biggles musel rychle jednat. Nikdo nic podobného neočekával a tak překvapení diváci zapomínali zpívat a brzy zcela umlkli. Patrně to bylo tím, že ještě žádný jejich zajatec si tak nepočínal. Biggles se o ně teď nestaral, protože měl napilno.

Zdvihl pravici směrem k Měsíci a začal zpívat sice slavnostně, ale poněkud falešně. První píseň, na kterou si vzpomněl, byla *Rule Britannia*.¹⁰ Dá se pochybovat o tom, že by někdy dříve byla zpívána za tak podivných okolností a na tak pozoruhodném místě. I když se Biggles ocitl ve vážném postavení, usmíval se a byl zvědavý, co si divoši myslí. Viděl, že ho slyší, a jak tak zpíval, sunul se tanečními kroky pomalu stranou.

V obličeji diváků byla vidět jen zvědavost a údiv. Bylo zřejmé, že je ani na okamžik nenapadlo, že by se věžeň chystal uprchnout. Nebylo divu, když cesta byla na všech stranách zatarasena dvanáctistupy ozbrojených válečníků. Opravdu, zdálo se, že tu není ani nejmenší možnost úniku.

Bigglesovi se již podařilo dostat se k místu, ke kterému mířil. Zpíval s neobyčejným zápallem a zpěv doprovázel výmluvnými posunky. Pak náhle klesl na kolena a začal odhrabovat písek. Zástup divochů, napjatý zvědavostí, se tlačil blíž, aby mu neuniklo, co se dál bude dít.

Když Biggles vytáhl kanystr s benzínem z písku, ze zástupů se ozval těžký povzdech. Biggles chvíli s kanystrem harašil, když se ho pokoušel otevřít nožem, který při zpěvu vytáhl z kapsy. Biggles věděl, že divoši nemají ani nejmenší potuchy, co by v něm mohlo být. Podle rachotu a syčení asi usoudili, že celá věc je součástí nějakého kouzelnického představení, v němž

¹⁰ Vládni, Británie, anglická národní píseň z roku 1738, kdy také vznikla anglická hymna „Bůh krále chraň!“

určitou roli hraje také Měsíc. Někteří z nich sledovali Bigglese bázkivě.

Biggles své představení s kanystry opakoval celkem šestkrát, až vedle něj na písku stály tři bez zátky a další tři neotevřené kousek stranou. Potom shrnul písek zpět do jámy, kterou vyhrabal. Nyní uchopil jeden z otevřených kanystrů za držadlo, postavil se a druhou rukou ho uchopil zespodu.

Nastalo naprosté ticho, neboť zástup čekal, co se teď stane.

Biggles své diváky nenechal dlouho čekat. Zdvihl kanystr s benzínem nad hlavu a rozehnal se jím tak, že z něj benzín vystříkl na všechny strany. Zasáhl hlavně lidi vpředu, ale přirozeně i určité množství benzínu polilo také zadní řady. Biggles na to nedbal. Tak vyprázdnil dva kanystry. Těžký zápach vypařujícího se benzínu naplnil nehybný vzduch. Biggles se chystal zopakovat své vystoupení, když ho jakási předtucha přiměla, aby se otočil dozadu. Ke své hrůze uviděl krokodýla, který už byl asi netrpělivý: vylezl na břeh a nyní se valil na něho s rozevřenými čelistmi.

Jediná věc, kterou Biggles držel právě v rukou a které mohl použít jako zbraně, byl kanystr s benzínem; mrštil jím rovnou krokodýlovi do tlamy a rychle uskočil dozadu. Bylo to právě včas. Mohutné krokodýlí čelisti se sevřely, ale místo aby stiskly nohu své oběti, zabořily se do tenkého plechu kanystru tak, jako se boří vidlička do zralé hrušky. Benzín ihned vystříkl z děr. Patrně tomu zvířeti moc nechutnal, protože začalo příšerně štěkat. Na štěkot dav divochů odpověděl pokřikem. Biggles usoudil, že nastal čas vyvrcholení.

Z tlamy mu vyšlehly plameny...

Krokodýl stál asi tři metry od něho a potřásal obrovskou hlavou, jak se marně snažil zbavit nechutného sousta. Biggles velmi rozvážně vyndal z podpaží pistoli, pečlivě zamířil do otevřené krokodýlí tlamy a vystřelil. Z tlamy okamžitě vyskočil déšť jisker.

Průběh dalších událostí překonal Bigglesovo očekávání. Jenom ten, kdo viděl obsah desetilitrového kanystru v plamenech, umí si udělat představu o tom, jak

to vypadá. Krokodýl znovu otevřel tlamu, aby zaštěkal, ale v tom mu z ní vyšlehl plamen tak daleko, že Bigglesovi ožehl nohy. Zlomek vteřiny stál ohromný ještěr nehybně. Z tlamy mu šlehaly plameny, které postupovaly po celém jeho těle. Potom strašně zařval a vrhl se zuřivě na dav divochů.

V tom okamžiku všechen rozlitý benzín, který Biggles vychrstal z konví, vzplanul v moře plamenů. Následovala úděsná podívaná, kterou si lze těžko představit. Plameny šlehaly do všech stran. Zdálo se, že i vzduch je v plamenech, jak tomu i bylo, protože byl nasycen benzínovými výpary. Všichni válečníci z prvních řad se řítili s velkým jekotem pryč a snažili se uhasit hořící nohy, ale jenom ještě rozstříkali hořící benzín na své druhy, kteří byli za nimi. Do pekelného rámusu, který Bigglesovi připomínal obrázek Hádu, jež kdesi viděl, se vrhl ještě krokodýl, neustále zuřivě štěkající a vyfukující při každém výdechu proud plamenů a stříkající benzín na všechny věci a lidi, kteří se mu připlétli do cesty. Vypadalo to, jako by se bájný drak probudil k životu.

I Biggles tím byl překvapen. Chvilku se na to vyjeveně díval a nebyl méně vyděšený než jeho ubohé oběti. Nos měl plný kouře ze škvařících se vlasů. Obočí měl také spálené. Biggles si to ale vůbec neuvědomoval. Cítil jenom palčivou bolest v ožehnutých nohou.

Dav divochů se rozptýlil, ačkoli někteří jedinci se dosud svíjeli mezi palmami. Biggles toho využil, popadl tři zbývající kanystry, zastrčil je pod paži a s pistolí připravenou ke střelbě vyrazil směrem ke kopci, který se nejasně rýsoval v pozadí. Měl namířeno k pohřebišti.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

BIGGLES NA ÚTĚKU

Většina válečníků byla natolik zaujata svými spáleninami, že se o Bigglese vůbec nestarala. Ti, kteří vyvázli se zdravou kůží, se začali sbíhat, až když uslyšeli vytrvalý křik staré čarodějnice. Měla k tomu křiku vážný důvod. Uviděla Bigglese, jak se rychle vzdaluje od vodní nádrže.

Biggles ji v duchu proklel, protože byla, jak se zdálo, jeho zlým duchem. Ve svém plánu počítal s tím, že si nikdo nevšimne jeho útěku. Chtěl tak získat nějaký náskok. Ale vychrtlá babizna mu to překazila.

Biggles proběhl kolem krokodýla, jenž se ještě svíjel v záplavě modravých plamenů. Bylo zřejmé, že zvíře umírá. Biggles ho ani trochu nelitoval. Naopak, cítil obrovskou úlevu. Vždyť unikl hroznému rozsudku. Může být sice zabit i jinak, ale krokodýl už ho nesežere. Z úvah ho vytrhl hluk, který způsobili jeho pronásledovatelé. Letný pohled dozadu mu nic neprozradil, protože se údolí utápělo v hlubokém stínu. Biggles už dorazil na úpatí kopce. Velice ho zatěžovaly ty tři kanystry benzínu, které s sebou vláčel. Přesto se jich nechtěl zbavit. Rozhodl se, že si je ponechá tak dlouho, jak jen to bude možné.

Noc byla horká. Vedro sálalo ze skal. Biggles byl celý zmáčený potem. Nebylo tu slunce, které by ho hned vysušilo, jak tomu bývá ve dne. Ale Biggles se hnál kupředu. Hluk pronásledovatelů sílil. Nade vším se rozléhal křik staré čarodějnice, jež je povzbuzovala k

rychlejšímu postupu. Biggles dospěl k místu, kde končil stín. Jakmile vykročil do měsíčního jasu, ozval se divoký ryk. Biggles se musel na okamžik zastavit, aby si přendal kanystry do druhé ruky, neboť levice, pod kterou je až dosud držel, mu skoro zdřevněla námahou.

Když už byl asi ve třech čtvrtinách cesty k pohřebišti, ohlédl se podruhé přes rameno a spatřil, že je za ním asi dvacet válečníků, před kterými poskakuje stará čarodějnice. „Těch dvacet mužů je víc, než na kolik bych si mohl troufnout,“ pomyslel si zoufale Biggles. „Jestli mě dohoní, bude zle.“ Pakliže se nechtěl zbavit svého drahocenného břemene, nemohl běžet rychleji. A tak se lopotil dál. Čím víc se přibližoval vrchol, tím byla cesta strmější. Chvillemi už nemohl popadnout dech.

Padesát metrů před vchodem do pohřebiště si Biggles uvědomil, že nebude schopen k němu doběhnout. Pronásledovatelé byli už blíž než pohřebiště. Nyní ho doháněli, jednak v důsledku své přirozené tělesné vytrvalosti, jednak proto, že neměli žádná břemena. Po několika krocích se Biggles zapotácel a bylo zle.

Válečníci přibíhali úzkou soutěskou mezi dvěma vysokými skalami. Bylo to v místě, kde se stezka velmi ostře svažovala dolů. Biggles se rozhodl, že se zbaví jednoho kanystru, ačkoli mu ho bylo líto. Potřeboval si uvolnit ruku, aby mohl střílet. Přesto ho nechtěl jen tak nechat ležet na místě. Rychle odšrouboval zátku a mrštil kanystr na hlavy svých pronásledovatelů. Kanystr poskakoval po kamenech a rozstříkoval svůj obsah do všech stran. Potom vyndal Biggles krabičku se zápalkami, jednou škrtl a hodil ji za tímto nezvyklým projektilem. Vzápětí se za poskakujícím kanystrem začala vlnit vlečka syčících plamenů, které zatím

nedorazily k běžícím pronásledovatelům. Ve vzduchu prosyceném benzínem se šířil oheň rychlostí zapáleného doutnáku a dohonil kanystr na vrcholku skalního výběžku nad hlavami válečníků. Pak kanystr opsal ve vzduchu velký oblouk a na chvíli všem poskytl úžasnou podívanou, neboť se podobal kometě, která padá z nebe. Potom s velkým rachotem vybuchl a šlehalo z něj plameny do všech stran. Vypadalo to, jako když se roztrhne vystřelená raketa.

Biggles už na nic nečekal. Chvatně zvedl dva kanystry, které mu zbyly, sebral všechny své síly a hnál se ke vchodu do pohřebiště, kam vzápětí dorazil. Na chvíli se zastavil a pozoroval stráň pod sebou. Stezku stále ještě lemovaly vlnící se modré plameny, ale po divoších nebylo vidu ani slechu. Biggles byl výsledkem svého úsilí potěšen a vyrazil do pohřebiště.

Nyní již postupoval pomaleji. Hlavní příčinou byly opět kanystry, neboť je musel nést pod jednou paží. V druhé ruce nesl světlo. V zápisníku mu zbývalo poslední pár stránek, a tak s nimi zacházel co nejúsporněji.

Bohužel také zásoba sirek se ztenčila. Nutilo ho to, aby zapaloval jeden smotek o druhý. Pokaždé se musel zastavit a položit kanystry na zem.

Ke všemu měl Biggles nepříjemný pocit, že čarodějnice, jež dobře znala cestu, ho nyní odněkud z kouta pozoruje. Na volném prostranství se jí sice nebál, ale nemohl vědět, jakou čertovinu by mu mohla provést. Proto se často zastavoval, aby naslouchal rozmanitým zvukům, ale zaslechl jen občasné zapištění netopýra. Než dorazil na druhý konec jeskyně, došly mu sirky i smotky. Pohřebištěm prošel bez problémů. Poslední sirkou zapálil pruh plátna utržený z košile, ale plátno hořelo špatně a

brzy zhaslo. Biggles se ocitl ve tmě, nemaje čím si posvítit. Další chůze byla jak obtížná, tak nebezpečná.

Naštěstí se Biggles nemusel obávat, že by zabloudil, protože v jeskyni byla jen jedna cesta. Postupoval tak, že jednou rukou ohmatával skály a v druhé držel kanystry.

Zdálo se, že každou chvíli bude svítat. Od okraje jeskyně se šířil tenký pruh světla. Biggles se neodvažoval pokračovat dále, protože si vzpomněl na štíry. Bylo třeba vyčkat, až se úplně rozední. Poslední hodina byla snad nejhorší ze všech. Přečkal ji osamocen v tíživém tichu jeskyně. Kdyby na něj teď někdo zaútočil, byl by světla zcela bezmocný. Alespoň malou útěchu mu poskytovala pistole, kterou pro jistotu svíral v ruce. Naštěstí ji nepotřeboval. Konečně se pruh světla natolik rozšířil, že se Biggles mohl vydat na další cestu.

V této přestávce často vzpomínal na své kamarády, kteří se ocitli v povážlivém postavení. Pilot se ani neodvažoval domyslet, co s nimi bude. Vždyť zabil krokodýla, boha divochů! Nakonec dospěl k závěru, že to stejně byla jediná možnost. Kdyby se nechal sežrat krokodýlem, těžko by jim mohl pomoci. Teď si musel promyslet, co podnikne dál. Dostane-li se k letadlu i s kanystry, bude mít tolik benzínu, kolik je ho potřeba zhruba na dvacet minut letu. To by vystačilo na cestu k oáze. Ale co potom? V oáze je sice další benzín, ale jak se ho zmocnit a naplnit nádrže? To zatím netušil. Měl by využít toho, že divoši jsou řádně vyděšení. Když uvidí na obloze letadlo, mohli by se vyděsit ještě víc. Spoléhat se na to nemůže, i když na druhé straně je to jeho jediná naděje.

Biggles vzal oba kanystry a pomalu se ubíral k východu. Byl rád, když zjistil, že venku není ani vidu po

štírech. Ještě jednou se bedlivě rozhlédl kolem sebe, a když se vše zdálo být v pořádku, vydal se na poslední úsek cesty.

Ušel sotva pár kroků a o vlasek unikl jisté smrti. Z vrcholku soutěsky se zřítil obrovitý balvan a s děsným žuchnutím se zabořil do písku. Naštěstí letící balvan narazil na vyčnívající skalisko a způsobil takový rachot, že se Biggles se šklubnutím obrátil a vyděšeně hledal zdroj toho hluku. Když uviděl, co se na něj řítí, uskočil do bezpečí, takže kámen, který byl určený pro něj, ho minul. Za okrajem útesu vykukovala malinká černá hlava a Biggles hned poznal, komu patří. Stará čarodějnice, která věděla, že zmizel v jeskyni, si na něho počíhala v nejvyšším bodu skalního útesu, odkud mohla kutálet balvany dolů na Bigglese, ať už by přišel z kterékoli strany.

To všechno mu proběhlo hlavou, když se snažil dostat z jejího dosahu.

V bezpečné vzdálenosti se obrátil. Nahoře bylo vidět starou příšeru, jak prská jako rozzlobená kočka. Biggles postavil kanystry na písek a vytáhl pistoli. Stará čarodějnice asi vytušila, k čemu slouží, neboť se rychle vytratila. Biggles ještě nějakou dobu pozoroval skalní útes, a když se hlava čarodějnice nikde neobjevovala, pokračoval v cestě, kterou dobře znal.

Když uviděl, co se na něj řítí, bleskově uskočil...

Než Biggles dorazil k letadlu, slunce stálo vysoko na obloze. Letadlo bylo na svém místě tak, jak ho tam zanechali. Lístek, který napsali Algymu, dosud visel připíchnutý na trupu. Uvnitř našel trochu vlažné vody. Měl ale tak vyprahlo v krku a v ústech, že mu bylo jedno, jaká je. Potom ještě schroupal několik sucharů a dal se do přípravy k letu. Obával se, že to bude jeho poslední let.

Protože ho nic nového nenapadlo, nalil do spádové nádržky benzín a odhodil prázdné kanystry stranou. Z otvorů, kterými se nasává vzduch, setřel nahrubo prach. Přezkoušel řízení, které bylo celkem v pořádku. Nasedl do kabiny, vložil do pistole nový zásobník a přesvědčil se, že mechanismus funguje správně. Také si naplnil kapsy dalšími zásobníky z bedničky, která stála v letadle. Nakonec ještě nabil signální pistoli. Položil ji vedle sebe na sedadlo a přidal k ní tucet červených, zelených a bílých raket, které byly součástí výzbroje.

Když se Biggles přesvědčil, že již nemá, co by zařídil, sešel dolů do údolí a dal se do odstraňování balvanů, které by mu mohly překážet při rozjezdu. Pak se naposledy zadíval do údolí a vrátil se k letadlu. Zavřel dveře a spustil oba motory. Aby zbytečně neplýtvál benzínem, zkoušel otáčky co nejkratší dobu. Motor nebylo potřeba zahřívat, to už zařídilo slunce. Potom otevřel škrtící klapku a rozjel se do údolí. Nad jeho startovací dráhou se vznášel mrak písku.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

CO VIDĚLI OSTATNÍ

Těžko by si Zrzek vzpomněl, jestli zažil něco horšího než když Bigglese vyváděli z místnosti. Byl si jistý, že ho už nikdy neuvidí, a z toho pramenil jeho pocit beznaděje. Nejen na Zrzka tak působila Bigglesova nepřítomnost. I Kadarovi a Algymu chyběl jeho optimismus. Rádi by mu pomohli, ale vůbec nevěděli jak. Algy si rezignovaně sedl na podlahu a zády se opřel o zed'. Kadar začal přijímat své postavení s orientálním fatalismem.

„Je to vůle Alláhova. Bude to tak, jak on rozhodne,“ hlesl Egypt'an a pokrčil rameny. Tím poprvé prozradil své náboženské přesvědčení. Bylo zřejmé, že je připraven na všechno. Chtít odvrátit nevyzpytatelnou ruku boží nebo jen na to myslet, to byl z Kadarova hlediska hřích. Nijak se tím netajil.

Ani Algy, ani Zrzek se s ním nechtěli přít, ale kdyby věděli, jak Bigglesovi pomoci, jistě by to udělali. Měli zkušenost, že na Alláha by neměli spoléhat. Bůh sotva pomůže tomu, kdo se alespoň nepokusí zapeklitou situaci vyřešit. Samozřejmě se o to s Kadarem nehádali, na diskuse neměli čas ani chuť.

„Napadlo vás,“ zeptal se najednou Zrzek, „jak je to zvláštní, že v jednom dni na stejné místo, kam tisíc let nikdo nevstoupil, přišly hned dvě skupiny lidí?“

„Myslím, že se nejedná o shodu okolností, jak by se na první pohled mohlo zdát,“ odpověděl Kadar. „Uvažoval jsem o tom a domnívám se, že jedna událost

byla přímým důsledkem druhé. Jinak řečeno, kdybychom sem nepřišli, Zarvan by nepřišel také.“

„Domníváte se, že Zarvan sem přišel kvůli nám?“ ptal se ho Algy.

„Myslím, že nás chtěl předejít. Jistě zde nikdy předtím nebyl. Možná, že nějaký Arab nebo několik Arabů sem náhodou zabloudilo. Pravděpodobně se sem také vraceli, neboť tak pěkná místa se v této pustině nevyskytují. Setkali se zde s místními obyvateli, nebo snad jen s tou starou čarodějnici. Zřejmě se jim podařilo navázat s nimi kontakt a začali s nimi obchodovat.“

„Máte na mysli drahokamy?“ vpadl mu bystře do řeči Zrzek.

„Ano, to mám na mysli. Je jisté, že ta stará žena zná tajemství pohřebiště, protože tam jsme ji objevili. Zřejmě tam pravidelně chodí a dokonce je možné, že tam i spí. Těžko by někdo mohl říci, jak dlouho ti mrtví leží v jeskyni. Pokud je mi známo, divochy nic nepřinutí, aby do pohřebiště vstoupili. V oáze Sivah je podobné pohřebiště, a pokud vím, žádný domorodec by se k němu ani za nic nepřiblížil. Myslí si, že tam straší. Stará čarodějnice, které to nevadí, nemá zábrany a postupně vybírá z hrobů prsteny, náramky a jiné klenoty. Arabové, kteří sem přišli, vyměňovali věci, jež měli na prodej, za to, co babizna našla. Arabové jsou mlčenliví a jistě o tom nemluvili. Avšak po čase se klenoty dostaly do civilizovanějších končin. První, kdo poznal, jakou mají cenu, byl zřejmě Zarvan. Potom asi docházelo k pravidelné výměně zboží. Teď je vám, doufám jasné, proč se Zarvan pokoušel překazit mé plány. Když se dozvěděl od svých lidí, že chci najmout letadlo, rozhodl se, že použije jakoukoli metodu, aby mi v tom zabránil.

Raději by mě byl zabil, než by připustil, abych se k vám dostal. Dále, když zjistil, že jste ochotni podniknout se mnou onu výpravu, okamžitě se vydal na cestu, doprovázen Araby, kteří věděli, kde oáza je. Tak nás chtěl předejít. Nejdřív přepadl naši karavanu. Tím si zajistil, že nebudeme schopni pokračovat v našich záměrech. Potom se neprodleně vydal do oázy. Zbývalo mu provést část svého plánu: zničit nás. Byl si jistý, že nás najde v oáze. Kdyby se mu to podařilo, patrně bychom se teď sušili na slunci. Ale díky nepředvídaným okolnostem, které se pro nás vyvíjely příznivě, jsme z oázy právě odešli. To Zarvana zmátlo. Kde můžou být? Zarvan se dal do pátrání. Možná doufal ve výnosný obchod s divochy, které nepochybně považoval za obyčejné Araby nebo beduíny. Jestli si tohle myslel, pak je jasné, proč si nechal náš benzín. Chtěl ho vyměnit jako opojný nápoj za šperky. Zda nepochodil s tou starou čarodějnicí, nebo zda se pokusil ty šperky jí ukrást, nebo zda se ta stará žena vyděsila a bála se, že ji chce Zarvan doběhnout, to už nikdy nezjistíme. Pak jsme se do toho připletli my a výsledek všichni známe.“

Algy souhlasně kývl, když Kadar skončil svou dlouhou řeč.

„To, co jste říkal, zní docela rozumně,“ připustil. „Jestliže ti lidé zacházejí se svými návštěvníky tímto způsobem, mohl by to být jeden z důvodů, proč oáza nebyla dosud objevena. Bylo by zajímavé zjistit, kolik badatelů skončilo svou cestu v břiše krokodýla.“

„Jsem přesvědčen, že ti lidé jsou perského původu,“ pokračoval důrazně Kadar a zase zabředl do svého tématu. Další rozhovor byl přerušen hlukem průvodu, který procházel hradní branou.

Zrzek přiskočil k oknu a vyděšeně vykřikl: „Kristepane! Bigglese vedou k nádrži! Tamhle jde, hned za první řadou.“

Algy ho odstrčil, aby se také podíval, a hlasem plným zoufalství zvolal:

„Ano, je to Biggles. Proč se u všech čertů nebrání, to bych rád věděl! Přece nemůže jít jako jehně, aby se dal spolknout krokodýlem?“

„Kdepak!“ řekl Zrzek. „Jistě už má nějaký plán, jinak by nekráčel, jako kdyby šel na pohřeb někomu jinému a ne sobě. Bylo mi jasné, že má něco za lubem, když nám řekl: Sledujte vodní nádrž! Tam se asi chystá prásknout do bot. Doufám, že předtím trochu polechtá krokodýla v krku, místo toho, aby se nechal zhltnout.“

Pak už nikdo nic neřekl. Všichni tiše pozorovali hořící pochodně, které se zvolna blížily k nádrži. Bigglese už nebylo vidět, ale podle nosičů pochodní se dalo vytušit místo, kde byl. Pak slyšeli, jak se zpěv divochů stupňuje a potom jak náhle umlká.

„Ted' asi něco udělá!“ rozčileně poznamenal Zrzek.

Potom se tichou nocí rozezněla píseň. Naši tři muži napínali uši. Nemohli se mýlit. Byl to Biggles, který zpíval *Rule Britannia*.

„Copak se zbláznil?“ zeptal se Kadar vážně a myslel si, že hrůzou přišel Biggles o rozum.

„Nezbláznil se, zato ti Peršané s prasečími čumáky se za chvíli zblázní,“ pronesl zlostně Zrzek. „Jen počkejte, až bouchne jeho pistole!“

Potom nastala dlouhá přestávka. V té době, jak víme, vyhrabával Biggles benzín. To naši diváci nemohli tušit. V rozčilení zapomněli na všechno, i na benzín.

Konečně se ozval zvuk, na který celou dobu čekali – výstřel z pistole. Na to, co následovalo, nebyl připraven nikdo. Celá oáza v okolí nádrže byla v jednom plameni a nocí se nesly výkřiky plné bolesti a úpění. Potom náhle propukla panika.

„To je benzín!“ zaječel Algy a vzrušením tloukl do okenního rámu. „To je benzín! Biggles vyhodil celou tu ničemnou sebranku do povětří.“

„Jen do toho! Jen to podpal!“ povzbuzoval Kadar, který zčista jasna začal mluvit americkou angličtinou.

„Hrome! Aby tak vyhodil sám sebe do povětří!“ vyhrkl Algy, když mu přišla na mysl tato možnost. Plameny byly opravdu obrovské.

„Támhle je krokodýl! Podívejte se na krokodýla!“ vykřikl chraplavě Zrzek, když se zvíře začalo prodírat mezi stromy jako nějaký pohádkový drak, který vydechoval oheň.

„Sním, nebo je to skutečná událost?“ hlesl Algy. „Není to ani sen ani pohádka, ale skutečnost,“ prohlásil tajemně Zrzek. „Doufám, že z toho pekla Biggles zmizel. Škoda, že se o tom nemohu přesvědčit.“

„Není mi jasné, kam by šel. Vždyť sám říkal, že tady není kam...“

„Jestli se z toho dostal, má několik možností. Nejdůležitější bylo uniknout krokodýlovi a potom se ztratit z dohledu divochů. Podívejte se, co už dokázal. Nikdo by nedal ani zlámanou grešli za to, že vyvázne, když ho vedli k nádrži. Ale uchystal všem pěkné překvapení. Kristepane! A co je zase tohle?“

„To je výbuch sopky,“ pronesl Kadar, když všichni vyjeveně pozorovali kanystr, který právě Biggles shodil

na své pronásledovatele. „Nebo je to konec světa,“ dodal zamyšlené.

„Ale kdepak,“ řekl odmítavě Algy. „To je jenom benzín. Bigglesovi se podařilo uprchnout a ještě k tomu si vzít trochu benzínu. Ted’ můžete sledovat, kde se nachází. Vyběhl na vrchol kopce a blíží se ke vchodu do jeskyně. Dav je mu v patách. Biggles ho bombarduje kanystry. Nádherné, znamenité! Jen se smažte, vy syčáci, jen se smažte!“

Dál už neviděli nic, neboť – jak víme – vešel Biggles do jeskyně. Naši diváci to sice vytušili, ale nemohli od toho, co předtím spatřili, odtrhnout oči. Po čase jejich vzrušení opadlo.

„Je to k nevěře,“ řekl nakonec Zrzek. „Já věřím tomu, že je Biggles v bezpečí.“

„A co s ním bude dál?“ zeptal se Algy.

„A co bude s námi?“ zabručel neklidně Kadar.

„Ani bych se to nepokoušel uhodnout,“ odpověděl mu Zrzek. „Jak by řekl Biggles, musíme vyčkat času. Uvidíme! Musím říci, že to, co jsem viděl, mi vlilo novou krev do žil. Alespoň Biggles se dostal ze zajetí. Nikdy v životě jsem nepociťoval takovou beznaděj, jako když ho vedli dolů k nádrži.“

„Někteří divoši se už vracejí,“ poznamenal Algy. „Slyším, jak dupou. Také to vypadá, jako by nadávali. Ale tomu bych se nedivil. Většina z nich je jistě pěkně popálená.“

„Mám obavy, že si na nás vymyslí ten nejhorší trest, jakmile si vzpomenou, že jsme tady nahoře,“ zabručel pesimisticky Kadar.

„Biggles jistě podnikne něco na naši záchranu,“ prohlásil Zrzek. „Jakmile je volný, může se přihodit cokoli.“

„Rád bych věděl, co si ti divoši o dnešních událostech myslí,“ zajímal se Algy.

„Patrně se poradí, co s námi udělat,“ řekl Kadar. „Jistě za vším vidí čáry, proto budou napříště opatrní. Nečeká nás nic radostného.“

Zrzek řekl nadějně: „Myslím, že se budou rozhodovat pod tímto dojmem. Mohl-li jeden z nás zabít jejich boha tím, že z písku udělal oheň, co teprve dokážou tři lidi dohromady?“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil nadšené Algy.

Potom se všichni odmlčeli. Minula noc. Nikdo z nich nespál, neboť v jejich situaci se o odpočinku nedalo ani uvažovat. Nikdy jim noc nepřipadala tak dlouhá. Jednou nebo dvakrát se jim zdálo, že slyší nějaké zvuky, ale když se šli podívat k oknu, ukázalo se, že jde o planý poplach.

Konečně začala obloha šedivět. Blížilo se svítání. Algy zívá a zabručel: „Co bych dal za horkou koupel! Ještě nikdy jsem si nepřipadal tak špinavý. Slyšíte? Někdo sem přichází,“ dodal rychle.

Po schodech se blížily kroky a šepot několika lidí. Dveře se rozevřely dokořán a několik vousatých válečníků, kteří byli zřejmě náčelníky kmene, se postavilo vedle sebe a zamračeně se podívali na zajatce. Všichni byli zle zřízeni. Jeden muž měl na tváři obrovský puchýř, jinému oheň sežehl téměř polovinu vousu. V rukou nesli pruhy kůže, které byly určeny ke spoutání zajatců. Napovídaly, že se divoši nechtějí znovu dát všanc nějakým kouzlům.

„To se mi nějak nelíbí,“ řekl Algy klidně.

Než mohl někdo odpovědět, vrhli se divoši na ně a bez dalších okolků je začali svazovat. Algy se Zrzkem se sice pokusili o odpor, ale proti tak beznadějně převaze bylo jejich úsilí již od počátku odsouzeno k neúspěchu. Vzápětí byli letci povaleni na podlahu a tam je divoši pevně drželi, dokud jim nebyla upevněna pouta. Potom je vyvlekli ven jako nějaké loutky. Když je vytlačili ze schodů na ulici, už na ně čekal zástup bojovníků ozbrojených oštěpy.

„Nemáte tušení, co s námi udělají?“ zeptal se Zrzek Kadara, neboť šli těsně u sebe.

„Nevím, ale nepochybně si pro nás vymysleli nějakou pěknou smrt,“ odpověděl odevzdaně Kadar. Hned na to se shromáždění dalo do pohybu.

Nedalo se poznat, kam je vedou. Když šli po padacím mostě, přejel Zrzkovi mráz po zádech, ačkoli bylo velké vedro. Vzpomněl si totiž na hady v příkopě, ale hned si zase oddechl, protože už prošli hradní bránou na volné prostranství, které teď bylo zalito růžovou barvou svítání. Brzy se slunce vyhoupne nad vrcholky kopců a bude horko k udušení. Algy se obával toho, co přijde.

Nejprve minuli oázu, potom se octli na volném prostoru mezi palmami a kopcem s pohřebištěm, ale ani tady nezastavili. Algy by byl rád věděl, kde je cíl jejich cesty.

Za chvíli se to dozvěděli od Kadara. Jeden z Tuaregů, který kráčel za ním, mu to pošeptal. Kadar mu nejprve nerozuměl. Musel se otočit. Velmi ho překvapilo, když v obličejích Tuaregů, kteří jsou známí svou statečností, uviděl strach a hrůzu.

„Co říkáte?“ zeptal se Kadar Tuarega, který ho oslovil.

„Vedou nás k pohřebišti a tam nás zaživa pochovají,“ odpověděl Tuareg. Kadar tu zprávu hned sdělil svým druhům.

Zrzek se smutně zadíval na modré nebe nad sebou a chtěl se s ním rozloučit, protože se blížili k pohřebišti. Jak se tak díval nahoru, v dálce se objevila malá černá tečka. Zrzek si myslel, že je to sup, ale když uslyšel hukot motorů, pochopil.

Divoši ten zvuk také uslyšeli a průvod se zastavil. Jednotlivými řadami proběhlo nervózní bručení.

„To je Biggles!“ zvolal radostně Algy.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

BIGGLES ÚTOČÍ

Po úspěšném startu se letadlo rychle vyšplhalo do výšky patnácti set metrů. Biggles přivřel škrticí klapky a začal klouzat směrem k oáze. Nechal si otevřené

postranní okénko, aby mohl pozorovat, co se děje pod ním.

V nádrži mu zbýval benzín zhruba pro pětiminutový let. Po uplynutí tohoto času bude muset přistát tam, kam právě doletí. Jediné místo, které bylo vhodné pro přistání a na které si dokázal vzpomenout, bylo prostranství mezi palmovým hájem a kopcem s pohřebištěm. Biggles si nedokázal vybavit, jaký je povrch této plochy, měl dojem, že na ní žádné velké překážky nebyly.

Věděl, že tam jsou všelijaké kameny, ale doufal, že žádný není tak velký, aby mu znemožnil přistání. Ideální místo to sice nebylo, ale neměl jinou možnost. Do vádí se vrátit nemohl, ostatně nemělo by to žádný význam. Další zásoba benzínu byla ukryta nedaleko vodní nádrže. Aby se ho zmocnil, potřeboval přistát co nejbliž k nádrži, ať bylo nebezpečí s tím spojené jakkoli velké.

Biggles počítal s tím, že po událostech z minulé noci bude místo u nádrže opuštěné. Když zpozoroval, jak celý šik domorodců pochoduje oázou, pocítil velké zklamání. Z výšky, ve které letěl, nerozeznával jednotlivce, a ačkoli si povšiml, že divoši někoho vedou, nenapadlo ho, že by to mohl být Algy a jeho kamarádi. Představoval si, že jeho přátelé jsou dosud v té místnosti, kde byli, když je opustil, a proto se tím směrem několikrát zadíval. Byl by rád věděl, zda ho vidí, a pokud ano, jak jim je.

Biggles už vyčerpал skoro všechny benzín. Ať chce nebo nechce, bude nucen přistát. Všechno vsadil na to, že letadlo vyděsí domorodce a on získá čas, během něhož se zmocní když ne všeho, tak alespoň části ukrytého benzínu. Jak bude postupovat dál, tím už se nezabýval. Dokáže-li to, jistě bude mít dost času, aby si rozmyslel, jaké by měl podniknout další kroky.

Každý, kdo má rád leteckou akrobacii, by si v příštích minutách přišel na své. Biggles se svým letounem předvedl parádní let střemhlav, byť trochu nebezpečný. Však ho také prováděl za dost nepříznivých okolností. S motory v plných otáčkách postrčil řídicí páku prudce dopředu. Druhou rukou uchopil signální pistoli. Vzápětí se letadlo řítilo čumákem dolů. Burácení motorů se proměnilo v přerývaný, ohlušující štěkot. Vítr skučel ve výztužích a v drátech letadla. Kmitající ručička rychloměru se šplhala po ciferníku stále vpřed: 320 – 400 – 430 km! Když se octla pod hodnotou 440 km/hod., povolil Biggles řídicí páku dozadu, protože se natolik přiblížil k zemi, že se mohl každou chvíli zabořit do písku nebo utrhnout křídla. Na vyplašení domorodců vyšší rychlost nepotřeboval, neboť se již rozbíhali tak rychle, jako odskakují třísky z polena pod ranami sekery. Ve výšce asi třicet metrů, když oba motory stále běžely na plné otáčky, vyrovnal Biggles letadlo a rychle ještě jednou přešel očima situaci pod sebou. Hledal místo, kam by měl vypálit ze signální pistole. Když si vybral správný cíl, vystřelil do ječícího davu válečníků kouli rudého ohně. V tu chvíli spatřil bledou Algyho tvář. Byl tak překvapený, že na chvíli zapomněl na řízení letadla. Rychle strhl řídicí páku dozadu, bylo to právě včas, neboť kola podvozku minula vrcholky palem o pouhý palec. Manévr měl mimořádně silný účinek na domorodce, kteří zděšeně prchali pryč. Někteří při svém útěku odhazovali zbraně, jiní se vrhali na zem a rukama si zakrývali hlavu.

Víme, že Biggles měl v úmyslu domorodce rozehnat, ale když uviděl Algyho s ostatními kamarády, byla to pro něho nová vzpruha a začal divochům

předvádět takové ukázky akrobatického létání, jaké by nemohli vidět ani na leteckém dnu. Točil se dokola, prudce klesal a zase vzlétal vzhůru jako svíce, někdy se dotkl podvozkem nebo křídly letmo země. Ve chvílích, kdy letěl rovně, nabíjel signální pistoli a střílel z ní rudé a zelené koule mezi domorodce, kterých už zbývala jen hrstka. Biggles je honil tak dlouho, dokud neklesli na kolena a nezdvihli paže prosebně nahoru k letadlu.

V jedné z krkolomných zatáček, které Biggles prováděl, najednou motory vynechaly, potom škytly a nakonec zhasly. Ihned zapomněl na domorodce a začal se soustřeďovat na přistání, protože nechtěl letadlo poškodit. Nikdy předtím mu tolik nezáleželo na přistání a proto do něj vložil veškeré své umění. Mírným skluzem po křídle doleva se octl nad prostranstvím, předkem letadla k místu, kde ležel Algy a jeho druzi. Když Biggles vyrovnal letadlo, divil se, proč jeho kamarádi nevstanou a neběží k němu. Nemohl vědět, že jeho druzi jsou spoutáni, ale nyní, když klouzal nízko nad nimi, to pochopil.

Letadlo se pomalu blížilo k zemi a Biggles si hledal místo, kam usedne. Jediný balvan by postačil, aby zpečetil jejich osud. Naštěstí se v cestě nevyskytlo nic tak velikého, co by dokázalo překotit letadlo. Několik menších kamenů způsobilo, že letadlo začalo poskakovat a nebezpečně se rozhoupalo. Když dojelo s nehybnými vrtulemi, rozhostilo se nezvyklé ticho.

Jakmile se letadlo zastavilo, Biggles z něho vyskočil a běžel za svými přáteli. Celý udýchaný se vrhl na kolena k Algymu.

„Jsi raněný?“ to bylo vše, co mu Biggles řekl, zatímco mu přeřezával pouta.

„Ne,“ odpověděl Algy.

„Tak si vezmi tuhle pistoli a utíkej pro benzín!“ nařídil mu Biggles. „Nikde se nezastavuj! Kdyby se ti někdo připlétl do cesty, prašť ho po hlavě! Benzín je naše jediná naděje.“

Algy se rozběhl k palmovému háji a přitom si třel ruce, aby v nich obnovil krevní oběh.

Biggles přeřezal pouta také Zrzkovi a poslal ho za Algym. Nakonec osvobodil Kadara, postavil ho na nohy a hned oba vyrazili za svými druhy. Nikdo se je nepokusil zastavit. Když dorazili ke skrýši, byly horní kanystry s benzínem již vyhrabány. Biggles se jich chopil a vykřikl: „Jestli to dokážete, vyhrabte je všechny!“ a vyrazil směrem k letadlu.

Na vyprázdnění dvou kanystru do spádové nádrže nepotřeboval ani tři minuty. Pak rychle vyskočil do kabiny a aniž by se zdržoval zavíráním dveří, spustil motory a hbitě se přemístil k okraji háje, kde zapalování zase vypnul a uháněl za ostatními.

„Vezměte si to a dávejte pozor!“ nařídil Kadarovi a strčil mu do ruky signální pistoli, v níž zůstal jeden náboj. „Kdyby se vám zdálo, že se děje něco podezřelého, stiskněte spoušť! Zrzku, ty jdi k letadlu a budeš plnit nádrže. Já a Algy ti budeme nosit kanystry. Dva si vezmi s sebou hned!“

Snad ještě nikdy v dějinách letectví nebyly nádrže naplněny tak rychle. Na jedné straně trupu se vršila velké hromada prázdných kanystrů tak, jak je tam po vyprázdnění Zrzek odhazoval. Algy s Bigglesem mu přinášeli další a další kanystry až se z nich lilo. S těmi posledními se sice už sotva potáceli, ale neodpočívali, dokud nebyli hotovi.

„Benzín je v bezpečí!“ vykřikl radostně Biggles.
„Dokázali jsme to. Kadare, mějte oči na stopkách! Nikdo nás nesmí překvapit.“

„Pomalu se sem blíží několik divochů,“ volal Kadar.

„Řekněte nám, až budou na dosah!“ odvětil Biggles a pokračoval v plnění nádrží, dokud nebyl vyprázdněn poslední kanistr.

„Co myslíš, máme dost benzínu, vystačí nám na cestu domů?“ vyhrkl Algy.

„Snad ano. To poznáme,“ odpověděl Biggles.
„Máme před sebou dalekou cestu. Nemá cenu, abychom doletěli pouze do oázy Semfis. Měl by to být buď Sivah nebo Dachel. Myslím ale, že Sivah je blíž. Bohužel nevím přesně, kde se nacházíme. Poletíme na severovýchod a doufám, že se trefíme. Kdybychom nenašli oázu, měli bychom narazit buď na karavanu nebo karavanní trasu, protože se budeme pohybovat v oblasti, kudy karavany procházejí.“

Když Biggles domluvil, vyndal z kabiny dvě konve na vodu, odběhl s nimi k vodní nádrži a naplnil je. Trochu se usmál, když spatřil v denním světle dějiště včerejšího nočního dobrodružství. Ještě jednou ukázal kamarádům ohořelou mrtvolu krokodýla. Ležela tam, kde ji viděl naposledy. „Připálil jsem jí trochu čenich,“ podotkl s úsměvem. „Podívejte se, copak je to tamhle?“ Biggles ukázal na malý temný předmět, který ležel pod jedním z obrovských balvanů.

„Kristepane! Myslím, že je to ta stará čarodějnice!“ vykřikl Algy. „Asi se zřítíla ze skály a zlomila si vaz, nebo možná umřela leknutím.“

„Zůstaň tady a měj se na pozoru, Zrzku!“ nařídil mu Biggles. „Kdybys spatřil, že sem někdo přichází, začni hned křičet!“

„Ano, prosím, Vaše Blahorodí,“ odpověděl Zrzek vesele. Biggles s Algym se šli podívat na mrtvolu a zjistili, že je to skutečně stará babizna. Jediný pohled jim stačil, aby poznali, že je mrtvá. Měla na čele tržnou ránu, z čehož usoudili, že se zřítila ze skály. Bylo to neuvěřitelně šeredné stvoření, snůška kostí pokrytá vrásčitou hnědou kůží. Biggles se již chystal vrátit, když ho náhle Algy chytil za ruku.

„A co je tohle?“ zeptal se a ukázal na malou hromádku kamínků, jež vypadaly jako průhledné kousky mramoru. Některé byly červené, jiné zelené. Zřejmě vypadly z váčku z kozí kůže, který měla stařena uvázaný u pasu.

Biggles uchopil jeden z červených kamínků. „Bože!“ zašeptal. „Nevzal bych na to jed, ale myslím, že je to rubín.“

„Podívejte se, tamhle už přicházejí,“ zazněl Zrzkův hlas od letadla.

Biggles se rychle sehnul, jedním pohybem utrl váček a strčil si ho do kapsy. Algy zatím posbíral rozházené kamínky. Dál už na nic nečekali a běželi k letadlu. Z oázy se ozývaly pronikavé výkřiky, které prozrazovaly, že se tam domorodci shromažďují.

„Všichni nastupovat!“ zvolal Biggles a sám vklouzl do kabiny. „Myslím, že změní názor, až uslyší motory.“ Biggles sáhl na samočinný spouštěč a jakmile se zbývající tři muži vyšplhali na palubu, spustil oba mohutné motory.

Biggles zajel pomalu k okraji prostranství. Chvíli nechal běžet motory naprázdno a ohlédl se na Kadara. „To je Ztracená oáza, kterou jste tak toužil najít,“ řekl mu. „Nechcete tady zůstat a trochu si ji prohlédnout? Nebo chcete raději s námi domů?“

Kadar se usmál a řekl: „Pro tuto chvíli mi to prohlížení stačilo.“

„Já jsem se na ni vynadíval tolik, že mi to postačí do konce života,“ řekl rozhodně Biggles. „Šetřete vodou! Mezi oázou a místem, kde chceme přistát, je pěkná hromada písku,“ dodal a postrčil dopředu řídicí páku.

Motory zaburácely a letadlo se začalo rozjíždět. Nejprve se zvedl ocas, potom jednou nebo dvakrát poskočila kola podvozku a letadlo se vzneslo do vzduchu.

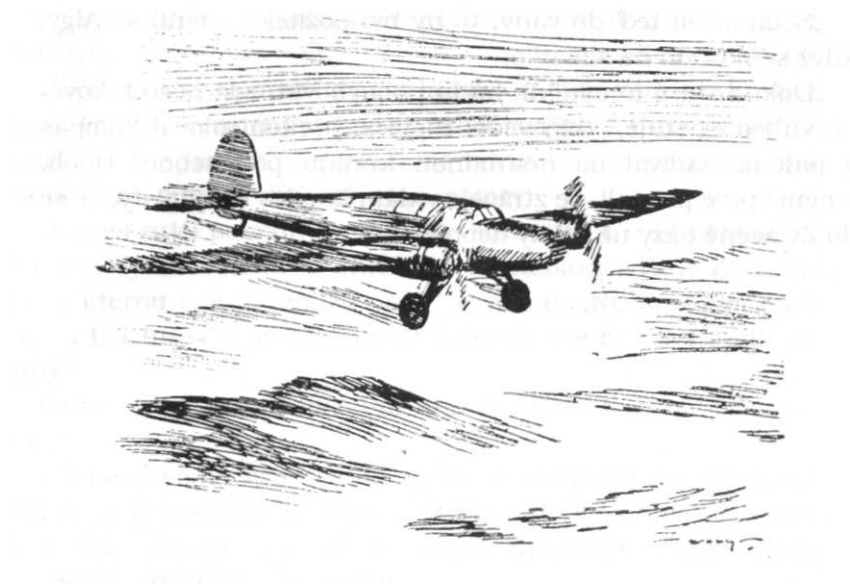
Když Biggles vyrovnal letadlo a stočil ho k severozápadu, podíval se na Algyho: „Stejně je to zvláštní, jak se to všechno zvirtlo. Před čtyřiaadvaceti hodinami se nám ani nesnilo, že bychom mohli být všichni spolu, natož sedět v letadle. Bylo to stejně pravděpodobné, jako že poletíme na Měsíc. Z toho je vidět, že člověk nikdy nemůže dopředu vědět, co se bude dít. Teď bych si přál, aby se ty hadimršky¹¹ v motorech dokázaly vrtět tak dlouho, dokud se z téhle zatracené pouště nedostaneme pryč.“

„Sednout si teď do vany, to by byl požitek,“ zasníl se Algy, když se posadil na sedadlo.

„Dokud vanu neuvidím, budu pochybovat, zda něco takového vůbec existuje,“ odpověděl Biggles, překontroloval kompas a pak se zadíval na neúrodnou

¹¹ Biggles myslel píсты, které se kmitavě pohybují nahoru a dolů. (pozn. překl.)

krajinu pod sebou. Údolí, v němž prve přistáli, se ztrácelo v dáli. Biggles si byl jistý, že se do Ztracené oázy už nikdy nepodívá.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

FATA MORGANA

Letěli už tři hodiny nad zdánlivě nekonečnou pouští. Zrzkovi, jenž seděl na zadním sedadle, se každá uplynulá hodina zdála ještě nepochopitelnější než předchozí. Připadalo mu neuvěřitelné, že ve světě, který přece všichni považujeme za civilizovaný, existuje taková končina.

Po celou dobu pobytu v oáze žil Biggles v ustavičném napětí. Dokud nepoznal, co to znamená mít žízeň, nijak se neobával letu nad pustinami pouště. Nyní, když to zažil, nepřetržitě sledoval kromě řízení i obzor. V duchu si přál, aby se někde objevila alespoň malá skvrnka, cokoli, co by porušilo nekonečnou

jednotvárnost žluté pustiny. Žádný let přes oceán, jichž se už tolikrát zúčastnil, ho nenaplňoval takovou úzkostí.

Občas zkontroloval měřič benzínu, jehož ručička rychle klesala, ale pak se zas vrátil k pozorování obzoru. Celou dobu se snažil udržet letadlo v rovnováze. Vzhledem k tomu, že ovzduší bylo vedrem rozvířené, musel tomu věnovat většinu své pozornosti. Biggles cítil zcela zřetelně, ba hmatatelně hmotnost vzduchu. Nad vlnícími se dunami, z nichž některé byly dlouhé i několik kilometrů, vypadal vzduch jako tekutý.

„Kdy konečně už něco uvidíme?“ zabručel Algy. Ovíval se košilí, neboť vedro v malé kabině bylo k nevydržení.

„Bud' trpělivý, každou chvíli by se něco mělo ukázat,“ odpověděl Biggles.

„Kolik šťávy ještě máme?“

„S tím, co je ve spádové nádrži, myslím tak asi na čtyřicet minut letu.“

Algy už nic neříkal a obrátil pozornost k obzoru. Byli jako dva trosečníci, kteří toužebně vyhlížejí loď.

Uplynulo dvacet minut a jim to připadalo jako věčnost. Zatím nikde ani vidu po oáze nebo po karavaně.

„Vypadá to, jako by na světě nebylo nic jiného než písek!“ stěžoval si Algy.

Biggles neřekl nic a přepnul karburátory na spádovou nádrž, protože hlavní už byla prázdná.

„Země!“ náhle zvolal Zrzek.

Biggles sebou škubl: „Kde ji vidíš?“

Zrzek ukázal na sever.

V chvějícím se vzduchu bylo špatně vidět, zvláště teď, když slunce stálo nejvýš a vzduch se třásl a tetelil

jako huspenina. Biggles na tom místě, které mu Zrzek označil, viděl jen slabou modravou šmouhu.

„To je fata morgana,“ řekl potichu Kadar.

„To snad ne,“ pochyboval Biggles. „Kdyby to byla fata morgana, tak máme po naději. Já vidím cosi, co vypadá jako vršky několika palem.“

Kadar si stoupl a nahnul se dopředu, aby viděl co nejlépe skrz okenní sklo. Pak řekl: „Musím vás zarmoutit. Poušť umí klást nástrahy. Zjevují se v ní věci, které tam ve skutečnosti nejsou. Někde určitě existují. To, co teď vidíte, může být i sto kilometrů daleko. Jedná se o zrakový klam, který vzniká odrazem světla v horkém vzduchu.“

„Hej, podívejte se na to!“ vyzval je Zrzek a ukázal na řadu obrovských velbloudů, kteří zdvihali vysoko své čumáky a právě kráčeli pod nimi.

Algy radostně vykřikl: „Karavana!“

Ale Kadar odmítavě zavrtěl hlavou. „Je to fata morgana. Viděl jsem ji už tolikrát, že se nemohu mýlit. Pozorujte, co se bude dít dál.“

Když se letadlo ocitlo nad velbloudy, zdálo se, že vyrostou až do oblak. Byla to neuvěřitelná podívaná. Potom se začali ztrácet v oparu. Byli stále nezřetelnější, až z nich nic nezbylo. „Vidíte, už zmizeli,“ řekl vážně Kadar. „Tak končí každý přelud. Kolik nešťastníků vidělo v poušti vodu, proudící řeku nebo kynoucí palmy...“

„Dobrá, dobrá, jen tak nebásněte!“ přerušil ho Biggles. Díval se upřeně na šmouhu, která nyní ztmavěla.

„Vidím palmy,“ prohlásil Algy.

„Asi tak jako jste viděl velbloudy,“ odpověděl klidně Kadar. „Ale to ještě neznamená, že tam ty palmy

rostou. Nemyslete si, že jsem škarohlíd, ale musíme se umět vyrovnat se skutečností a fata morgana je všechno, jen ne skutečnost. Je to pouhé šálení smyslů.“

Biggles se stále zarputile díval dopředu. Spatřil, jak se před nimi vynořuje hřeben: dlouhá čára vrcholků palem, které rostou do nebe. Zároveň na nich bylo něco podivného. Pak to pochopil. Stály obráceně, korunami dolů.

Biggles zamžoural a zavrtěl hlavou. Potom se znovu podíval před sebe. „Blázním, nebo mám v očích vlčí mlhu?“ vyhrkl.

„Ani to ani ono,“ řekl mu Kadar vlídně. „Je to pouze další úskok téže faty morgany.“

„To chcete tvrdit, že tam ty věci vůbec nejsou?“ zeptal se ho nedůvěřivě Algy.

„Kdesi určitě jsou, jinak bychom neviděli jejich odraz,“ odpověděl mu Kadar, „ale jsou patrně hodně daleko. Mohou také ležet pod obzorem. Vždyť je to povzbudivé, neboť víme, že jsme v dosahu nějaké oázy nebo karavany. Ale ještě jednou chci zdůraznit, věci, které vidíte, nejsou tam, kde se zjevují. Podívejte se! Podívejte se! Nyní mi snad už uvěříte.“

Zatímco mluvil, palmy se opět zvětšily do obřích rozměrů. Zdálo se, že zaplňují polovinu oblohy. Celý výjev byl o to strašnější, že stály korunami dolů. Potom se z nich stala neurčitá šmouha a brzy konečně zmizely jako obláček dýmu za větrného dne.

„To je ale divný svět,“ zasténal Biggles.

„Kolik máme ještě benzínu?“ zeptal se Zrzek.

„Musíš se stále vyptávat?“ odpověděl chladně Biggles. „Nejvýš tak na deset minut.“

Všem čtyřem došla řeč. Vteřiny na palubní desce ubíhaly do minulosti a barva oblohy se změnila z modré na ocelově šedou.

„Neblíží se tamhle nová bouře?“ staral se Zrzek.

„Jestliže ano, je po nás veta,“ řekl Biggles. Byl velmi unaven.

„To asi nebude bouře, to jen obloha si s námi hraje,“ řekl jim Kadar. Nyní měl hlavní slovo a o jeho zkušenostech nikdo nepochyboval.

„Jak asi daleko je obzor?“ zeptal si Biggles. „Ptám se proto, že se k němu asi již nedostaneme, alespoň ne v tomhle letadle.“

„A co myslíte vy, jak je daleko?“

Biggles se zamračil a řekl: „Nemám vůbec tušení. Nevím, jestli ho vidím! Za normálních okolností bych řekl, že je tak osmdesát kilometrů daleko. Za pěkného dne lze v Anglii tak daleko dohlédnout, někdy i dále.“

Kadar se díval několik vteřin soustředěně na obzor a nakonec řekl: „Je to asi patnáct kilometrů. Víc to určitě není.“

„To mi připadá směšné,“ zapochyboval Biggles.

„Nepochybujte. V Anglii máte mlhy, které omezují viditelnost. Zde je zase opar, který všechno beznadějně zahalí.“

„Rád vás vezmu za slovo,“ řekl nevrle Biggles.

„Podívejte se!“ vykřikl náhle Zrzek a ukazoval dolů. Ostatní se také překvapeně zadívali na dlouhou řadu velbloudů, Vypadalo to skoro jako zázrak, jak blízko byli.

„Kde se tady u všech všudy vzali?“ vyhrkl Biggles. „Před chvílí bych přísahal, že v dohledu nic není. To asi fata morgana nebude,“ podotkl.

„Ne,“ řekl rozhodně Kadar. „To je skutečnost. Nemusíte o tom pochybovat. Podívejte se, jak je všechno přesné a zřetelné. Jistě nastaly nějaké změny v ovzduší. To, co jsme před chvílí spatřili, byl odraz této karavany. Nyní se objevila v oparu, o němž jsem vám vyprávěl. Poháněči velbloudů nás již spatřili.“

Řada velbloudů se právě zastavovala a bylo vidět bílé oděné postavy, jak se upřeně dívají nahoru.

Biggles se rozmýšlel. Když budou pokračovat v letu a nepodaří se jim doletět k oáze, může se jim stát, že ztratí karavanu z dohledu. Na druhou stranu když sletí dolů, mohou se dozvědět, že oáza, ke které se snaží doletět, není daleko. Pokud by byl písek měkký, jak se z této výšky zdá být, nedostali by se zpátky nahoru. Má tedy sletět dolů nebo pokračovat v letu?

Kadar asi vytušil, na co myslí Biggles a radil mu, aby pokračoval v letu. „Je-li zde karavana, je pravděpodobné, že také oáza je blízko.“

Za chvíli se potvrdilo, že jeho předpoklad byl správný. Brzy se začalo vyjasňovat a potom se objevila oáza. Byla vzdálena pouze několik kilometrů.

„Sivah!“ vykřikl radostně Kadar. „Poznávám ho. Podívejte se, tam jsou vidět zříceniny chrámu Jupitera Amóna, toho chrámu, ke kterému chtěla dorazit Kambysova armáda. Není to pozoruhodné, uvědomíme-li si, že potomci těch vojáků zde žijí déle než dva tisíce let, kdežto chrám, který se jejich předkové snažili vyplenit, se pomalu rozpadl v trosky?“

Algy a Zrzek s velkým zájmem pozorovali starověké zříceniny i romantické okolí. Biggles se musel zajímat o přistání. Ihned přiškrtl oba motory, aby ušetřil co nejvíc benzínu, jehož zásoba se stále zmenšovala. Byli ještě

daleko od oázy, když po obvyklé výstraze oba motory zhasly. Biggles byl nucen uvést letadlo do klouzavého letu. Protože byli asi tisíc metrů vysoko, mohlo letadlo s prázdnými nádržemi klouzat půl druhého kilometru na každých tři sta metrů výšky. Tak se dostali až k palmám, vzdáleným jen asi třicet metrů od oázy.

Když Biggles přistával, stálo při něm štěstí. Celý manévr musel být proveden velmi opatrně. Nejprve dosedli na cestu, kde byl štěrk, a potom vjeli na písek. Mezitím už ztratili rychlost, takže letadlo jen lehce zakolísalo a vztyčilo ocas. To měl na svědomí písek, jenž se přilepil na kola a zbrzdil jejich pohyb. Ačkoli se letadlo zastavilo nebezpečně rychle, nepřevrátilo se.

Biggles vyskočil z kabiny a okamžitě se zabořil po kotníky do písku. Ostatním, jež vyskočili za ním, ukázal kola, která vžela až do půlky v jemném písku. „Máme štěstí, že jsme tam, kde jsme,“ řekl Biggles zlostně, „neboť bychom se odtud bez cizí pomoci nikdy nedostali. Vy to tu znáte, Kadare. Seženeme zde nějaké dělníky, kteří by nám pomohli vytáhnout letadlo?“

„Myslím, že to nebude žádný problém,“ odpověděl Kadar. „Peníze to spraví na poušti jako kdekoli jinde.“

Sotva dokončil větu, objevila se skupina jezdců na koních, kteří se k nim rychle blížili.

„Co asi mají v úmyslu?“ tázal se starostlivě Biggles. „Máme být ve střehu?“

Kadar se díval na jezdce s rozpačitým výrazem v obličeji a pak řekl: „Myslím, že ne. Nevidím důvod, proč...“ Pak se odmlčel a celý užaslý vykřikl: „Bože, to je přece Serapion!“

„Kdo?“ vyzvídá Biggles.

„Serapion. To je jeden z našich sluhů,“ vysvětloval vzrušeně Kadar a objal Egyptřana ve světlém obleku, který elegantně sklouzl z koně.

Oba muži spolu chvíli mluvili a potom se Kadar obrátil k ostatním. Jeho obličej zářil: „Můj otec je tady!“

„Výborně. To by celou záležitost mohlo usnadnit,“ usmál se Biggles. „To se za námi vypravil brzy.“

„Víte, jak k tomu došlo? Jeden účastník naší karavany měl rychlého velblouda a podařilo se mu uniknout Zarvanovu řádění. Měl štěstí a bez velkých obtíží dorazil do Sivahu. Odtud poslal zprávu otci, v níž mu ohlásil, co se přihodilo. Můj otec se ihned odebral ke guvernérovi a požádal ho o pomoc. Měl v úmyslu za námi poslat letadla.“

„Obávám se, že by jim to dlouho trvalo, než by nás v Zenzuře našli,“ zabručel pochybovačně Biggles.

„Ano, ale to už je teď jedno. Otec si najal malé letadlo a okamžitě odletěl do Sivahu. Rozhodl se, že vypraví karavanu, která by nás v poušti hledala. Protože nabídl velkou odměnu, dal ji snadno dohromady. Několik Arabů už odjelo. Ta karavana, kterou jsme viděli, byla jistě jedna z nich.“

„To jsou samé dobré zprávy,“ prohlásil Biggles. „Co budeme podnikat teď?“

„Budeme muset čekat na benzín, pro který pojede posel do Lersy, na letiště Matruh. Ledaže byste dali přednost zpáteční jízdě na velbloudu.“

„To není nic pro mne, děkuji vám,“ rychle odpověděl Biggles. „Raději sedím v letadle než na velbloudu, to mi věřte. Jak je to tady s vodou?“

„Tady je dostatek vody. Jsou tu dokonce i jezera.“

„Upozorněte mne, až kolem některého půjdeme,
neboť jsem už asi zapomněl, jak takové jezero vypadá.“

KAPITOLA DVACÁTÁ

SBOHEM POUŠTI

Trvalo asi jen dvě hodiny, než se vykouпали, oholili a převlékli do jiného oblečení. Posadili se spokojeně do stanu, který stál ve stínu palem a vyličili Kadarovu otci jednotlivé události jejich dobrodružství.

Starý pán měl pro ně také několik novinek. Vyjasnily se jim tak některé okolnosti, které předtím neznali.

Ukázalo se, že společnost pro záchranu památek, ona organizace, o níž jim Kadar vypravoval, byla Zarvanovi již nějakou dobu na stopě. Jak víme, proti Kadarově výpravě neměli žádné námitky, protože věděli o jeho poctivých a nezištných úmyslech. Zarvan se o tom nějak doslechl a práskl do bot, což vysvětlovalo jeho náhlé zmizení v době, kdy letci konali přípravy k odletu. Někteří členové společnosti odjeli do Chargahu, někteří do Sivahu, aby si na něho počkali. Takže smrt ho čekala v každém případě. Mimo to mu byla na stopě také egyptská policie, protože dodával domorodcům alkoholické nápoje, což byl obor, ve kterém působil předtím.

Trvalo tři týdny, než se vrátil posel s benzínem. Letci trávili většinu času koupáním v některém z jezer, jimiž je tato oáza proslulá, nebo odpočinkem ve stínu palem. Také navštívili se svým hostitelem trosky starého chrámu. Mohli se projít po kamenech, na kterých kdysi spočinula noha Alexandra Velikého a jiných slavných historických osobností.

Kadar trávil většinu času tím, že psal pojednání o svých domněnkách a objevech ve Ztracené oáze. Později je předložil k posouzení shromáždění archeologů v Alexandrii.

Když byly nádrže konečně naplněny a letadlo stálo na konci speciálně upravené rozjezdové dráhy, rozloučili se letci s Kadarovým otcem. Ten se rozhodl, že se vrátí domů tradičním způsobem, jehož se používalo od nepaměti, totiž s velbloudí karavanou.

Po jednodenním letu se naši letci opět objevili v Káhiře. Čekalo je zde velkolepé přijetí, protože zprávy o jejich objevech se roznesly všude. Drahokamy, které našli ve Ztracené oáze, odevzdali úřadům. Potvrdil se Bigglesův předpoklad, že to jsou nebroušené rubíny. Jejich prodejem bylo získáno mnoho peněz, z nichž část dostali i naši badatelé. To jim bohatě vynahradilo všechny útrapy. Kadar byl ke své veliké radosti jmenován čestným kurátorem světoznámého egyptského muzea, kde mohl studovat staré památky bez nepříjemností jako jsou žízeň, štíři a krokodýli.

Algy seděl v hotelu, kde se poprvé setkali s Kadarem. Pohlédl na Bigglese a zamrkal na něj.

„Tak se mi zdá, že jsme měli nějaký cíl, když jsme sem poprvé přiletěli.“

„Zcela správně,“ souhlasil Biggles. „Měli jsme namířeno do Jižní Afriky, ale přišel sem Kadar se svým skvělým nápadem a navrhl nám zábavný let do pouště.“

„Bylo to při večeři, že ano?“

„Zcela správně,“ souhlasil Biggles. „Odletíme-li odtud zítra ráno, mohli bychom se do cíle dostat ještě včas.“

Zrzek zívá: „No dobrá, zdá se, že jsme už viděli všechno, co je v Egyptě k vidění. I takové lahůdky jako jsou oázy, o nichž nikdo nevěděl s jistotou, zda existují. Písek je docela příjemný, je-li ho málo. Také je docela zábavné dívat se na něj na mořském břehu. Ale příliš mnoho písku k srdci přirůst nemusí. Pokud jde o mne, jsem pro to, abychom změnili působiště.“

„Také mám pocit, že pohled na jedno či dvě zelená pole by našim očím neublížil,“ souhlasil Algy.

„Jste-li připraveni, vyrazíme za svítání směrem na jih,“ dodal Biggles a sáhl po džbánu s citrónovou, ledem chlazenou šťávou.

WILLIAM EARL JOHNS

STO LET PILOTA BIGGLESE

Život spisovatele W. E. Johnse je u nás téměř neznámý. Je to dost nespravedlivé vůči autorovi, jehož hrdina Biggles se v naší zemi čtenářsky proslavil už ve dvou vlnách. Koncem let třicátých a pak v současnosti. Je to i podivné, protože v Anglii, Holandsku a jiných západních zemích vznikly kluby fanoušků zabývající se Bigglesem a ovšem i jeho tvůrcem.

W. E. Johns se narodil 5. února 1893 v Herefordu v Anglii. Po absolvování gymnasia se zabýval zeměměřičstvím, po večerech studoval umění a hudbu. Měl ovšem i jiný zájem a tím byla armáda a létání. Když vypukla první světová válka, dostal se s britskou armádou do Turecka. Účastnil se zákopových bojů v Gallipoli a později sloužil u dělostřelectva, na soluňské frontě v Řecku. Britský voják Johns se tehdy spíše staral o horská děla a o soumary, než o stíhací letadla. Vedle válečných zkušeností tam získal i malárii. Došlo k tomu v době, kdy požádal o přeložení ke Královskému letectvu (Royal Flying Corps).

Po návratu do Anglie se jeho sen splnil a W. E. Johns byl přeložen k letectvu. Prošel výcvikem a v září 1917 se stal poručíkem RFC. Osvědčil vynikající nadání pro létání a stal se proto leteckým instruktorem a dlouho trvalo, než se dostal na frontu. Došlo k tomu až začátkem června roku 1918, kdy byl převelen k 55. letce, která měla základnu v severní Francii.

Létal s dvousedadlovým letounem DH 4. Šlo o letadla podle vybavení buď zajišťující fotografování pozic, nebo bombardovací, která byla schopná proniknout poměrně daleko do nepřátelského týlu. Při náletu daleko za frontou byl jeho letoun zasažen protileteckou palbou a donucen opustit formaci. Osamělý, poškozený stroj byl pak napaden osmi nepřátelskými letadly. Při kulometné přestřelce byl zabit Johnsův střelec poručík Amey a letadlo se pak zřítilo z výšky téměř šesti tisíc metru. Pilot W. E. Johns se zázračně zachránil. Stalo se to v září 1918.

Johns byl zajat a byl obviněn německým důstojníkem, který si spletl Johnsovo letadlo s jiným a obvinil pilota z toho, že shodil bombu na německou školu. Vojenský soud odsoudil W. E. Johnse ke smrti zastřelením. Později byl rozsudek revokován a změněn. Zajatec se dvakrát pokusil o útěk a při jednom z pokusů byl celý týden na svobodě. V obou případech však byl chycen a zbývajících týdnů války strávil v trestaneckém táboře. Po skončení války se Johns vrátil do Anglie.

Rok po demobilizaci nebyl nikde zaměstnán, ale pak se vrátil k letectvu. Tentokrát už k nově vytvořeným Královským vzdušným silám (Royal Air Force). Byl povýšen na nadporučíka a až do roku 1927 pracoval v oddělení pro nábor nových vojáků. Tehdy se i seznámil s T. E. Lawrencem, archeologem, důstojníkem a spisovatelem, který v Británii proslul jako „Lawrence z Arábie“. Tento muž byl jedním z posledních velkých hrdinů Britského impéria. Objevila se i teorie, že právě on se autorovi stal vzorem pro postavu Bigglese.

V roce 1927 se W. E. Johns rozloučil s RAF a věnoval se umění. Kreslil a maloval, při čemž hlavním

námětem jeho prací bylo letectví. Některé z jeho obrazů byly otištěny v různých časopisech. Pak vznikl měsíčník zabývající se letectvím, Popular Flying. Autor dostal nabídku na redaktorské místo a přijal. Už v prvním čísle časopisu, v dubnu 1932, vyšla povídka W. E. Johnse „Bílý Fokker“. Pilot Jakub Bigglesworth byl na světě.

Další povídky o Bigglesovi následovaly rychle za sebou a již koncem roku 1932 vydalo nakladatelství J. HAMILTON knihu „The Camels are coming“ – Velbloudí stíhačky přicházejí. Kniha měla velký úspěch. Jedno z pozdějších vydání dostalo i nový název: „Biggles Pioneer Air Fighter“. S tímto titulem vydalo knihu nakladatelství THAMES v roce 1954.

Mezitím ovšem W. E. Johns pokračoval v psaní příběhů o Bigglesovi a nejenom o něm. Do roku 1939 byl i redaktorem Popular Flying. V těchto letech se také sám povýšil na kapitána, snad i proto, že kapitán Johns znělo lépe než nadporučík. Kapitán W. E. Johns se potom ve světě proslavil.

S vyššími kruhy si nadporučík a spisovatel Johns občas neporozuměl. Vydal několik článků, ve kterých obvinil britskou vládu, že nevěnuje dostatečné prostředky na modernizaci výzbroje britského letectva. Uvědomoval si hrozbu války a správně předpokládal, jak důležitou úlohu v ní sehrají letecké síly.

Dne 3. 9. 1939 vyhlásila Velká Británie válku Německu a W. E. Johns se pokusil o návrat k RAF. Nesplňoval věkový limit a kromě toho pro něj připravili lepší uplatnění. Ministerstvo letectví ho požádalo, aby se ujal výuky nových adeptů létání. Vychovával je po celou dobu války. Přispěl i jinak. Na požadavek vlády napsal sérii příběhů, které měly vzbudit zájem dívek o WAAF, o

ženské pomocné letecké sbory. Vznikla řada „Worrals“ o hrdince Joan Worralsónové, velitelce praporu. Úspěch byl pozoruhodný a Johns dostal nový úkol. Psát příběhy lákající do armády chlapce. Tak vznikla série „Gimlet King“ o oddílu vojenských specialistů.

Po skončení druhé světové války došlo přímo k výbuchu zájmu o knihy se statečným Bigglesem v Evropě i ve světě. Ze skandinávských zemí to bylo hlavně Švédsko, v Evropě Francie, ve světě Kanada, Austrálie, Jižní Afrika a pak i Chile nebo Malajsko. Na příklad ve Francii patřily v šedesátých letech Johnsovy knihy na čtvrté místo z nejprodávanějších titulů.

Knih s Bigglesem si všimla i UNESCO, kde se ve statistické ročence 1964 uvádí, že Biggles se stal nejoblíbenějším hrdinou mládeže na celém světě.

V druhé polovině šedesátých let nastaly nečekané potíže. Vynořila se skupina pedagogů, kteří prosazovali myšlenku, že morálka a hodnoty, které platily v Britském impériu již nejsou udržitelné. Sítem jejich „moderních hodnot“ neprošla řada autorů, mezi nimi ani W. E. Johns. Byl obviněn, že jeho díla špatně působí na děti a mládež a jsou nepřátelské k cizincům a k jiným rasám.

W. E. Johns zemřel 21. června 1968 a je smutné, že ani jeho úmrtí nezastavilo útoky proti jeho dílu. Spíše naopak, v tom období útoky proti jeho příběhům vyvrcholily.

Následkem tlaku novinových a časopiseckých článků silně poklesl zájem o Bigglese. Je zajímavé, že se to dotklo pouze Anglie. V zemích mimo Británii se popularita Bigglese udržela a udržuje na stejné úrovni.

Dílo W. E. Johnse není jen Biggles a další příběhy z leteckého prostředí. Autor napsal i řadu science fictions,

sérii thrillerů, dětské knížky a také řadu titulů příslušejících do literatury faktu.

V edici *Hrdinové vzdušných bitev* připravujeme:

Bigglesova letecká společnost

Biggles ve Španělsku

Biggles letí na sever

Biggles jde do války

OBSAH

Úvod

Král rozhodl
Poušť vypráví

Kapitoly

Vrah v měsíční noci
Egypt'anův příběh
Zarvan přišel na návštěvu
Nehoda nebo zločin?
Konec karavany
Habub
Ztraceni v poušti
Pohřebiště
Příšera ve vodní nádrži
V pasti
Co se stalo Algymu
Algy jde na pomoc
Polapeni Peršany
Beznadějné vyhlídky
Obřad s obětí
Biggles na útěku
Co viděli ostatní
Biggles útočí
Fata morgana
Sbohem poušti

O autorovi

W. E. JOHNS

BIGGLES NA STOPE

Ilustrace Jiří Wowk

Obálka Zdeněk Burian

Vydalo ve společné koprodukcí nakladatelství
Toužimský & Moravec jako svou 594. publikaci a
nakladatelství RIOSPORT-PRESS – Praha

Náklad 20 000 výtisků

Fotosazba fa Horňák, Český Těšín

Vytiskly Brněnské papírny, Český Těšín

ISBN 80-900955-9-3